

nguyễn thụy long

ĐÊM ĐEN

ĐÊM ĐEN

Nguyễn Thụy Long

Sài Gòn - 1968

đêm đen

Nguyễn Thụy Long

Bìa: M.C.P

Nguồn: Internet

Trình bày: Muôn Phương

Muôn phương góp lại, trả về muôn phương

đêm đen

NGUYỄN THỤY LONG

TIẾNG ĐỒNG CA TRÂM
TRÂM VANG LÊN trong căn
phòng hẹp, tiếng vỗ tay giữ nhịp, tiếng
tây ban cầm cố đánh to hơn. Người
nhạc sĩ ngược mặt nhìn lên khoảng
trần trắng. Anh cố hát lớn để các bạn
khỏi lạc giọng: “Một ngàn năm nô lệ
giặc Tàu. Một trăm năm nô lệ giặc Tây...
Hai mươi năm nội chiến từng ngày...
Gia tài của mẹ, một bọn lai căng... Gia
tài của mẹ... Một lũ bội tình...”¹

Những khuôn mặt trẻ chìm trong
ánh sáng xanh nhợt, từ những chiếc

¹ Nhạc Trịnh công Sơn.

đèn gắn trên tường rọi xuống. Tiếng đồng ca cất cao trước khi chấm dứt. Một sự im lặng đến ngột thở, không ai còn buồn cất tiếng nói, không một nụ cười trên môi. Những lời ca vừa rồi như chất ma túy chảy vào mạch máu từng người.

Trịnh công Sơn dựng chiếc Tây ban cầm vào góc tường:

– Khuya lắm rồi, chúng ta về thôi!

Huy ngồi ở một góc nhà, điều thuốc lá ngậm chéch trên môi, tàn dài, cong vòng, một sợi khói thật mảnh vươn cao, tan loãng vào không khí.

Thu ngồi bên cạnh, nàng cũng cảm thấy buồn, nỗi buồn không thành hình. Lần đầu tiên nàng tham dự những sinh hoạt văn nghệ loại này. Nàng thấy tâm

hồn mình bỗng chốc đổi khác. Những buổi nhảy nhót với các bạn trai, tuyệt nhiên lúc này không còn làm nàng ham thích. Thu nhìn xuống chiếc robe của mình nhìn những người trong phòng nàng thấy lạc lõng xa lạ. Tất cả mọi người đều giản dị.

Mọi người đứng dậy, Huy vẫn ngồi đó, chàng có vẻ lười biếng, cái lười biếng của kẻ say ma túy, Thu nghĩ thế, nàng nhẹ đặt bàn tay mình lên cánh tay Huy.

– Về chứ anh?

– Ừ về!

Huy uể oải đứng dậy, bắt tay từng người bạn trai. Thu đi nép bên cạnh Huy nàng khẽ gật đầu chào từng người, nàng trở nên nhút nhát như một người

con gái nhà lành lần đầu tiên tới chỗ đông người.

Tiếng máy xe nổ ngoài cửa, Huy ra mở khóa chiếc xe Honda 90. Chàng ngồi lên yên chờ cho những chiếc xe của bạn bè chạy hết chàng mới đạp máy.

Thu leo lên yên xe sau, nàng ngửa mặt hất mái tóc bung lên. Nàng nhìn thấy những vì sao đầy đặc trên bầu trời đêm đen. Có lẽ đêm đã khuya lắm, nhưng nàng không hỏi giờ Huy.

Chiếc xe leo xuống vĩa hè, chạy chậm chậm, con đường vắng, Thu thấy lạnh và buồn ngủ. Nàng ngã đầu trên vai Huy.

Huy chợt hỏi:

– Em buồn ngủ rồi à?

– Dạ!

Tiếng Huy cười nhẹ:

– Dở quá!

– Không biết tại sao nữa, mọi khi em thức trắng đêm không sao.

– Chắc không khi vừa rồi không hợp với em.

– Không, trái lại, em thích hơn tất cả, nhưng em thấy làm sao ấy!

– Làm sao?

– Thấy mình lạc lõng.

Huy nắm lấy bàn tay Thu, kéo vòng ra trước, để ôm ngang eo mình:

– Em sống trong cái không khí trẻ của bọn con nhà giàu quen rồi, nếu

thấy không khí này không hợp với em,
em có thể trở về.

– Không bao giờ!

– Tại sao vậy?

Thu im lặng, nàng nói lảng sang
chuyện khác.

Chiếc xe chạy vào con đường vắng,
hai bên đường có hàng cây sao, cành lá
giao nhau. Thu nghe rõ cả tiếng gió xào
xạc thổi trong lá cây, tiếng một chiếc lá
khô nào đó rụng trên mặt đường.

Cuối đường, tiếng máy xe Honda
rú ga, có lẽ của nhiều chiếc, đèn pha
chiếu hỗn xược vào cặp đùi trắng muốt
của Thu. Tiếng huýt gió, ba chiếc xe
phóng vèo lên. Bốn thằng con trai đội
mũ giấy xanh đỏ hóa trang lố lằng. Có

lẽ bọn họ vừa ở trên chợ Sài Gòn về.

Chiếc xe của Huy vẫn đi chậm chậm, chàng im lặng bình tĩnh. Thu hốt hoảng bọn con nít này dám làm ẩu lăm. Thu giục Huy:

– Đi mau lên anh!

– Mặc chúng.

Một chiếc xe lượn sát, thằng con trai giơ tay ra phát một cái vào hông Thu. Chúng định phóng xe chạy, nhưng Huy đã giơ chân ra đập luôn một cái.

Chiếc xe của gã con trai đổ siêu sang một bên, Thu vội giấu mặt vào vai Huy nàng nghe tiếng thét. Huy rút ga, chiếc Honda vọt lên.

Chiếc xe của Huy vọt mạnh. Mãi lúc đó Thu mới dám mở mắt ra, bọn

con trai ngã chùm lên nhau. Huy nhìn vào kính chiếu hậu, chàng cười khoái chí Thu đập nhẹ vào lưng Huy:

– Anh thật ác!

– Đáng đời chúng nó. bọn con trai đó có chết anh cũng không tiếc.

Chiếc xe quẹo sang một con đường khác, tiếng máy xe nổ đều đều. Thu cảm thấy tâm hồn nàng thoải mái. Nàng mến Huy. Chàng có vẻ tự tin. Thu thoáng nghĩ đến những người bạn trai của mình, chúng không thể bằng Huy, đời sống chúng chỉ có cái vỏ, tâm hồn hời hợt.

Nhìn Huy, Thu thấy ở chàng như toát ra một cái gì, một sự hấp dẫn đặc biệt mà nàng không thể tả ý nghĩ mình bằng sự nhận xét chính xác. Chàng ít

nói, gần như nhẫn nhẹn. Nàng muốn tìm hiểu về người bạn trai mới của mình, nàng thấy sự tò mò đó hơi khó khăn. Thu mới quen Huy chừng một tháng nay, chàng không bao giờ nói nhiều về mình. Nàng cũng không biết Huy ở đâu và làm gì.

– Anh ở đâu?

Thu hỏi. Huy chột ngoái đầu lại:

– Cái gì?

Môi Thu vô tình chạm nhẹ vào má Huy:

– Em hỏi anh ở đâu?

– Ở Sài Gòn!

Thu hứ một tiếng cầu nhẹ vào lưng Huy:

– Anh thật vớ vẩn, em hỏi anh ở nhà đâu, địa chỉ đó!

Thu đoán Huy đang mỉm cười, một lát sau Huy nói:

– Nhà anh khó tìm lắm, muốn tới nhà anh, anh phải đưa đến mới được. Cần biết nhà anh, em có thể tới ngay bây giờ.

Thu giã nảy lên:

– Thôi đi cha, ai mà tới bây giờ.

– Có sao?

Thu nói lảng:

– Khuya rồi, để lần khác muốn liên lạc với anh phải làm sao?

– Anh có số điện thoại.

Thu reo lên:

– Nhà em có điện thoại riêng!

– Tốt!

– Nhiều khi em muốn gặp anh mà không biết tìm đâu hết.

– Anh đến tận nhà đón còn gì nữa.

Thu lắc đầu:

– Vậy đâu có khoái, có những lúc em chán đời ghê đi, muốn đi chơi mà chẳng biết đi đâu.

– Em đi nhảy như mọi khi.

– Em đã nói em không thích nữa mà...

Chiếc xe dừng lại ở một đầu hẻm.

Thu xuống xe:

– Em về nhé!

Thu nhìn về phía nhà mình, đèn còn sáng. Có lẽ mẹ nàng chưa ngủ. Thu thấy lưu luyến nàng nhớ tiếc một cái gì cái không khí lạ lùng trong căn phòng hẹp, tiếng đồng ca, những người bạn mới, nhất là Huy. Huy thật tự nhiên, chàng đưa tay vén mái tóc lòa xòa trước trán Thu:

– Mắt em đẹp quá!

Thu mỉm cười:

– Anh quên chưa cho em số điện thoại.

Huy móc bóp đưa nàng một tấm danh thiếp. Chiếc xe sang số. Thu tần ngần đứng nhìn theo cho tới khi Huy khuất bóng ở cuối đường.

Nàng trở vào hẻm, nàng nghe tiếng

đế giày của mình gõ trên nền xi măng. Thu đẩy cửa vào nhà, bà mẹ Thu ngồi ở salon, bà bế đứa em nhỏ của Thu trong lòng. Nghe tiếng động bà ngẩng lên:

– Đi mất mặt từ chiều không còn buồn về ăn cơm nữa.

Thu cúi xuống nựng đứa em, nói với mẹ:

– Con đi chơi với anh bạn.

– Ai không biết mày đi chơi, thằng nào đó?

Đầu óc Thu còn vẫn hình ảnh Huy, nàng ngồi ghế salon:

– Anh Huy má à, ảnh đàn ông lắm.

Bà mẹ lừ Thu:

– Ông Clement chờ mày suốt buổi chiều, mày không về nên ông phải đi chơi một mình, ông mới về tức thì...

Thu bất mãn.

– Con đã nói con không thích đi chơi với ông, đi chơi với một người Mỹ dễ mang tiếng lắm, con còn bao nhiêu bạn bè chúng nó cười.

– Đứa nào cười mày, tao để cho mày tự do muốn đi đâu thì đi vậy mà ông Clement quý mày muốn mời mày đi chơi, mày lại làm cao, bộ cứ đi chơi với Mỹ là không lấy được chồng sao?

Thu bướng bỉnh:

– Nhưng con không thích!

Nàng đứng phắt dậy, mẹ Thu đe:

– Mấy liệu hồn đồ mất dạy.

Thu lên phòng, nàng đi qua hành lang, qua phòng của ông Clement, nàng nghe tiếng con gái cười rúc rích từ trong vọng ra. Nàng cúi đầu đi nhanh nàng thầm nghĩ nhà mình không khác nào một nhà thổ. Dãy phòng dài như từng phòng ở khách sạn đều có ngoại kiều mướn. Hạng gái làng chơi ra vào suốt ngày, nhiều khi Thu thấy bất mãn khi thấy mẹ mở cửa đóng cửa suốt ngày. Bà không lấy thế làm nhục, bà vui vẻ, vì không bao giờ bà thiệt thòi. Sau mười mười lăm phút, hay một đêm ả giang hồ ngủ trên phòng với một ngoại kiều nào đó, khi trở xuống chị ta lại đổi Đô-la cho bà để lấy tiền Việt. Bà hỉ hả đưa tiền, ả giang hồ ra cửa, còn dặn với:

– Thỉnh thoảng em đến chơi nhé!

Trên hai bàn tay nung núc mở cửa, bà mỗi ngày một nặng trĩu vàng. Bà cất thêm được một căn nhà nữa trong xóm.

Thu mở khóa vào phòng, nàng bật đèn, nàng cẩn thận khóa cửa lại. Nàng đứng trước giường thay quần áo ngủ. Tiếng đồng hồ kêu tí tách trên bàn đầu đặn, càng làm cho căn phòng thêm cô đơn. Thu mở tung cánh cửa sổ ngay trước bàn học, đêm mát rượi bầu trời đầy đặc sao. Thu cảm thấy dễ chịu. Nàng buông tấm màn cửa bằng voan mỏng xuống. Phía dưới cửa sổ là một con hẻm nhỏ, khu lao động nhà san sát như bát úp. Thu ngồi dựa lưng trên thành ghế, hai tay luồn ra sau gáy. Thu thấy mình không còn buồn ngủ nữa, nàng có cảm tưởng mình có thể thức trắng đêm nay. Nàng lại nghĩ đến Huy.

Nàng mỉm cười vu vơ.

Thu lười biếng giở sách học nàng chán ngán khi nhìn vào bài vở. Bài Anh văn cho buổi học tối mai. Thu đứng dậy, nàng ra chiếc bàn nhỏ, nơi đặt chiếc Tourne disque. Thu chọn một đĩa nhạc, đĩa nhạc do Joan Baez hát. Tiếng Tây ban cầm nổi lên, ấm áp giọng của Joan Baez buồn bã. Thu tưởng tượng đến căn phòng nhỏ, nơi đó người nhạc sĩ vừa ôm Tây ban cầm đệm nhịp vừa hát chính những bản nhạc mình sáng tác. Những lời than thở thấm thiết về thân phận quê hương.

Thu lại nghĩ đến buổi sinh hoạt văn nghệ tối nay, tiếng hát của Sơn, của Khánh Ly, tiếng hát đặc biệt của người con gái ấy. Dáng ngồi lười biếng của Huy.

Thu khám phá ra lâu lắm mình mới để ý đến điều đó. Từ xưa nàng sống như không biết bên ngoài thành phố đang có chiến tranh. Đời sống nàng bình thản vui chơi. Thỉnh thoảng nàng nghe tiếng đại bác từ xa vọng về, nàng coi điều đó như sự dĩ nhiên phải có ở quê hương này.

Thu ra chiếc giường nệm xinh xắn ngã lưng nằm xuống. Nàng bật ngọn đèn ngủ, ánh sáng hồng nhạt, tiếng hát của Jean Baez ngân dài chấm dứt bản. Thu nhồm người dậy đổi mặt đĩa. Tiếng Tây ban Cẩm rõ hơn. Thu ngạc nhiên không hiểu tại sao trí óc nàng cứ lờn vờn hình ảnh Huy.

Thu nhớ đến một buổi tiếp tân, Thu gặp chàng ở đó. Gương mặt chàng

hồng lên vì men rượu. Huy khen nàng đột ngột:

– Cô có đôi mắt đẹp quá! Tôi khen đấy!

Tôi khen đấy. Cái lối nói của chàng kiêu kỳ và kẻ cả. Thu bực mình. Nàng ngẩng lên toan ném một cái nhìn vào mặt Huy rồi không thềm nói gì nữa, Nhưng nàng gặp nụ cười của chàng, đôi mắt chàng vui vẻ, chàng gắp điếu thuốc lên môi. Sợi khói mỏng manh vờn qua gương mặt chàng. Đột nhiên Thu mỉm cười.

Một chiếc ghế dài trong khu vườn, ở đó chàng nâng ly rượu Champagne lên môi nàng:

– Em uống thử, ngon lắm không đắng đâu.

Vành môi nàng chạm vào thủy tinh, men rượu làm môi nàng tê tê. Nàng cảm thấy nhỏ bé trước người con trai xa lạ này. Chàng liên tiếp hút những điếu thuốc lá, chàng nói chuyện không ngừng chàng nói những câu chuyện mà đối với nàng hoàn toàn xa lạ. Nàng ngược nhìn lên ở phía trên đầu nàng cành lá giao nhau giăng mắc những ngọn đèn nhỏ, màu xanh màu đỏ. Nàng cố nhìn thấy thấp thoáng, sau lá cây, ở bầu trời cao thăm kia lấp lánh những vì sao.

Thu mơ màng:

– Em nghĩ người ta khỏi cần mắc những đèn điện.

Huy nhìn ra đám đông ồn ào quây quanh quây rượu.

– Chưa đủ, còn đám đông kia cũng cần dẹp đi nốt.

Thu mỉm cười, Huy tiếp:

– Chỉ có hai đứa mình thôi.

Đột nhiên Huy nắm lấy tay Thu đỡ nàng đứng dậy:

– Anh đưa em về nhé!

Thu không thể từ chối nàng nghĩ đi chung xe với một người đàn ông là chuyện rất thường. Thu lan man nghĩ từ chuyện nọ sang chuyện kia, nàng không thể ngủ được. Tiếng hát Jean Baez sao đêm nay nàng thấy buồn tha thiết...

Thu lại nghĩ đến gia đình mình, đến cha mẹ, chị em. Nàng thấy mình không

thể trách được mẹ, cuộc đời bà đã quá khổ sở, ngày nay bà ăn nên làm ra, bà có trở nên keo bần cũng là chuyện dĩ nhiên. Thu có cảm tưởng mẹ đã dùng mình để dụ khị mấy tên Mỹ thuê nhà. Bà thường nói với Thu:

– Mày học tiếng Mỹ mà không chịu tập nói thì đến bao giờ mới khá được, tao thấy ông Clement là người khá, ông coi bộ cũng quý mến mày.

Clement là một đại úy phi công Mỹ, hẳn còn trẻ khoảng 35 tuổi là cùng. Hẳn bập bẹ vài câu tiếng Việt, mỗi lần gặp Thu hẳn lại nói:

– Chào cô, cô đẹp lắm tôi thích cô...

Thu nghĩ một nụ cười đáp lại chẳng mất mát gì. Thỉnh thoảng nàng gặp hẳn

nói chuyện vu vơ. Hấn tặng Thu những món đồ đáng giá. Thu miễn cưỡng nhận vì mẹ bắt lấy.

Mới ngày hôm qua, mẹ nói với nàng:

– Mày nên nhờ nó mua ít đồ PX ra, mình bán lại khối lời

Thu cau mặt:

– Con không biết chuyện đó, má muốn nhờ hấn mua gì thì mua, đừng dính dáng đến con.

– Mày gàn, nếu mày có khổ sở như tao mày mới không khinh rẻ đồng tiền. Mày sinh ra cho đến lớn mày đâu biết khổ là gì.

Thu giận dỗi bỏ đi, mặc mẹ nàng chửi bới kể lể.

Đĩa nhạc hết tua. Thu tắt máy nàg cảm thấy mệt mỏi. Nàng vói tay tắt ngọn đèn đêm trong bóng tối. Thu thấy dễ chịu hơn. Tấm màn cửa mỏng lất phất bay, Thu nghe tiếng đồng hồ kêu tí tách rõ hơn. Nàng khép mắt lại.

Thu mở bừng mắt, nắng đã lên cao, ánh nắng lọc qua tấm màn mỏng chiếu vào phòng nàng một mảng ánh sáng hình thang. Thu lười biếng không buồn trở dậy. Nàng nghe tiếng con nít đùa nghịch dưới xóm, tiếng mẹ nàng xoe xoe mắng mỏ người làm dưới nhà, bà như người có cơn vậ, sáng nào cũng phải mở máy nói hàng tiếng đồng hồ mới chịu yên.

Thu đoán chừng có lẽ bây giờ bố nàng đang ngồi ở ngoài quán cà phê, ngồi để tránh khỏi phải nghe mẹ nàng

mắng chửi người khác. Bố nàng vẫn thường nói thế!

Đôi khi Thu hỏi cha:

– Ngày xưa má nói nhiều như vậy không ba?

– Đâu có, mãi sau này bà mới...

Cha Thu bỏ lửng câu nói ông không muốn nhắc lại thuở ông bỏ nhà bỏ cửa đi biệt tâm theo cách mạng lưu lạc sang tận đất Tàu. Suốt một quãng đời tuổi trẻ vất vả. Ông không giúp đỡ gì được cho gia đình khi ông mang tấm thân bệnh tật từ miền rừng hoang nước độc về, Thu đã bảy tuổi.

Thỉnh thoảng cao hứng ông ngồi kể lại thành tích cách mạng của mình cho các con nghe. Mẹ Thu im lặng, cuối cùng bà xì một tiếng:

– Tôi nói thật, tôi như con đàn bà khác thì khi ông về ông mất cả vợ lẫn con, cách mới chả cách miếc. Đói rã họng ra đấy có đứa nào thương không?

Cha Thu cụt hứng, ông ngồi im, đôi mắt nhìn xuống, hình như ông nén tiếng thở dài, Thu cảm thấy thương cha và bất mãn với mẹ. Trong mấy năm trời nay cha Thu không làm ra đồng nào đưa về gia đình. Mặc dầu bạn bè ông bây giờ có nhiều người làm lớn, giàu có. Ông không đến họ. Thỉnh thoảng ông nhắc lại những kỷ niệm cũ, nhưng khi có bóng mẹ Thu ra ông im bật.

Thu trở dậy nàng đứng trước cửa sổ làm vài cử động thể thao, tìm đôi dép, nàng mở cửa ra ngoài hành lang. Nàng đi qua phòng Clement, hấn đã vào phi trường. Cửa mở rộng. Nhìn thấy chiếc

điện thoại để trên bàn. Thu nhìn trước nhìn sau không thấy ai, nàng chạy vụt vào trong, nàng lục túi tìm số điện thoại của Huy.

Thu cầm ống nghe lên, nàng hồi hộp quay từng số. Nàng không hiểu tại sao mình lại hồi hộp như vậy. Ở đầu dây bên kia có chuông reo, một lát có người nhắc ống nghe:

– A lô! tôi nghe đây!

Thu hỏi nhanh:

– Có phải anh Huy không ạ?

– Dạ không, cô hỏi ông Huy?

– Vâng!

– Cô chờ máy một chút nhé!

Thu nghe thấy ở đầu dây bên kia có tiếng gọi:

– Huy ơi, người đẹp kêu này.

Một lát sau Thu nghe thấy tiếng Huy vui vẻ:

– Alô! Huy đây, xin lỗi ai ở đầu dây đó?

Thu mỉm cười:

– Em đây, Thu!

Có tiếng cười:

– Thu hả, có gì lạ không em, hôm qua về ngủ ngon chứ?

– Ngủ gì được thức muộn trắng đêm luôn, tại anh đó, anh cho em uống cà phê...

– Anh trái lại, uống cà phê mới ngủ được.

– Chắc hẳn hôm qua anh ngủ đủ lắm.

– Còn phải nói, nhưng này có chuyện gì không?

Thu ngẩng mặt ra, sự thật nàng không có chuyện gì nói hết, nàng hỏi Huy vì tò mò:

– À... à không anh à!

– Chiều hôm nay thứ Bảy em bận gì không?

– Không, nhưng tối em phải đi học Anh Văn.

– Đi vào lúc nào?

– Chiều, đi xem xi-nê xong rồi đi ăn. 7 giờ anh đưa em đến trường.

Thu cảm thấy bồi hồi, nàng gật đầu:

– Dạ!...

– Hai giờ anh đến đón em nhé!

– Dạ! Thôi nhé!

Thu cúp máy điện thoại. Nàng linh cảm thấy ai đứng ở cửa, nàng ngẩng lên, Clement mặc bộ quần áo bay đứng tì tay vào cửa đang ngó nàng. Thu luống cuống:

– Xin lỗi ông!

Clement chậm rãi bước vào nhà:

– Thu cứ tự nhiên, mời Thu ngồi chơi.

– Tôi phải xuống nhà.

Clement ngăn lại:

– Ở chơi đã, điện thoại của tôi, Thu cứ dùng tự do.

– Cám ơn ông?

Clement ra mở tủ lạnh:

– Thu uống Coke nhé!

Thu vội ngăn lại:

– Cảm ơn Clement tôi không uống,

Thu nhìn lại bộ quần áo ngủ mỏng manh của mình, nàng ngượng ngáp. Đôi mắt Clement nhìn nàng hau háu khiến nàng e ngại. Thu hồi hộp.

Clement vẫn cầm nguyên hộp nước ngọt trên tay. Giọng hắn không được bình tĩnh:

– Thu chê?

– Không phải, nhưng...

Clement buồn bã:

– Tôi quý Thu, Thu coi tôi không ra gì... tôi tặng Thu bất cứ thứ gì Thu cũng tìm cách từ chối.

– Tôi có nhận đấy chứ.

Clement tha thiết:

– Tôi quý Thu lắm, tôi chưa có vợ, tôi muốn được cưới Thu, tôi sẽ mang Thu về Mỹ.

Thu tròn xoe mắt, nàng ấp úng:

– Không được, không được mà...

Clement liều lĩnh nắm lấy tay Thu, kéo nàng vào lòng:

– Tại sao không được?

Thu vùng vẫy đẩy hắn ra:

– Buông ra, tôi tôi ra...

– Tại sao, tại sao Thu, Thu muốn gì cũng được hết.

Thu cấu mạnh vào ngực hăn, cố sức vùng ra, nàng nổi nóng.

– Khốn nạn!

Nàng chạy vụt ra cửa. Clement gọi với:

– Thu, Thu!

Nhưng Thu đã biến dạng ở cầu thang, nàng đứng dựa lưng vào tường thở hổn hển.

Nàng thần thờ xuống cầu thang.

Clement reo phịch người xuống ghế hăn đưa tay lên ôm lấy đầu, những ngón tay vò rối mái tóc thưa. Hăn nhìn mấy đĩa nhạc để trên bàn, những đĩa

nhạc hần mua để tặng Thu. Hần tuyệt vọng rồi, hần không thể chiếm đoạt được người con gái ấy. Hần lại hối hận...

Một bóng người hiện ra ở ngưỡng cửa, Clement ngẩng lên, cha của Thu, tay ông cầm một cái giẻ lau, xách theo một thùng nước. Ông cười với Clement:

– Sáng nay ông không đi làm?

Clement không trả lời. Hình như ông không quan tâm đến sự Clement không trả lời ông. Ông đặt thùng nước xuống giữa nhà, nhúng chiếc khăn lau vào nước, ngồi xổm trên sàn đá hoa bắt đầu công việc lau chùi.

Hàng ngày mỗi buổi sáng ông Hai làm việc đó. Nếu không lau chùi phòng cho mấy người Mỹ ở thuê, ông Hai

không biết làm gì hơn. Ông để mắt đến vài cái dây điện, con vít bản lề cửa... Ông Hai quá nhàn hạ.

Lau chùi xong căn phòng, ông Clement tìm cái xịt muỗi bơm vào gần giường, các xó xỉnh. Ông đi vào cầu tiêu, giặt nước, dùng cái bàn chải cọ sơ qua cái lavabo. Ông hài lòng khi nhìn thấy buồng tắm và cầu sạch bóng, không còn mùi hôi thối.

Ông Hai đi ra, Clement vẫn ngồi ở ghế salon. hấn ngẩng lên như thường lệ, hấn tặng ông Hai một gói thuốc lá Kent. Ông hai hỉ hả cảm ơn.

Huy ngồi trước mặt người đàn bà, người đàn bà béo, dáng điệu, lời nói, thái độ dị hợm. Huy nhìn bà ta chàng thầm nghĩ người đó lại là mẹ của Thu

sao? Những món nữ trang bằng vàng y to tướng giắt trên tay, trên cổ bà ta như những chiếc xiềng. Lối khoe của quê mùa của những người mới giàu có.

Bà ta mặc bộ quần áo bà ba trắng, mỏng dính, làm nổi bật từng thớ thịt nung núc ra ngoài, cổ bên cánh tay. Bà ngồi một chân lên ghế sa lông, chân kia chéo lên đùi, nhìn Huy:

– Cậu quen con Thu nhà tôi từ bao giờ?

– Thưa bà tôi mới biết Thu đây, chừng một tháng nay.

Bà ta rung rung người trên ghế, khối thịt nung núc chuyển động:

– Vợ chồng tôi chiều nó quá, nó cứng đầu cứng cổ, cái thứ nói không

được... Ngày hôm qua nó đi chơi suốt ngày, đến một, hai giờ đêm mới về, từ sáng đến giờ nó cũng chưa buồn dậy. Buổi trưa hôm nay cho người làm lên mời bà ấy xuống ăn cơm, bà ấy không thèm xuống, đẩy anh xem...

Huy có cảm tưởng người đàn bà đang mắng khéo chàng. Từ lúc Huy đến hỏi thăm Thu, bà ta chỉ ngồi nói xấu con gái. Bà nhìn thẳng vào mặt Huy:

– Nếu nó chơi với con nhà tử tế hẳn hoi tôi không nói làm gì, toàn là cái thứ chơi bởi lêu lổng.

Huy choáng người. Chàng nhìn lại bà ta bằng vẻ mặt nghiêm nghị:

– Tôi nghĩ bà nói vậy hơi quá đáng.

Bà ta lờ đi, coi như không cần biết Huy là bạn Thu:

– Tôi nói thiệt đấy, con Thu nhà tôi còn dại dột lắm, nó lại ham chơi, học hành thì lười biếng.

Bà ta tỏ ra rộng rãi, cái rộng rãi của một kẻ gian ngoan:

– Tuổi trẻ ai là kẻ không ham chơi, ham vui, nhưng chừng mực nào thôi. Tôi không cấm cản gì con tôi hết. Miễn là nó biết bốn phận phải học hành chăm chỉ. Đó anh coi, nó cũng quần nọ áo kia, có kém ai đâu. Con người ta ngần ấy tuổi đầu là phải kiếm tiền giúp đỡ cha mẹ rồi.

Bà ta thở dài đến phào:

– Chồng với con, tôi thật chán, con

thì như thế, bố thì chẳng chịu làm chịu ăn gì hết, ba cái chuyện chính trị nói hoài, chẳng ăn cái giải gì hết.

Huy bực bội, không lẽ chàng ngồi mãi đây để chịu trận Huy liếc nhìn đồng hồ, gần ba giờ chiều rồi mà Thu chưa xuống.

Nếu Thu có xuống bây giờ chàng cũng không thể đưa Thu đi chơi như dự định. Những lời nói của mẹ Thu còn đó.

Huy đứng dậy:

– Xin phép bà tôi về.

Bà mẹ Thu lại tỏ ra vui vẻ.

– Kia cậu không ngồi chơi chờ em à?

– Xin phép bà đi khi khác.

Bà mẹ Thu đứng dậy:

– Vâng cậu về, cậu có cần nhắn gì em không?

Huy trả lời cộc lốc:

– Không!

Bà mẹ Thu cười:

– Thôi được tôi sẽ nói lại với em có cậu tới chơi. Có lẽ bây giờ nó vẫn còn ngủ ươn xác ra.

Huy ra cửa chàng lên xe. Bà mẹ Thu quay vào nhà, bà mỉm cười một mình.

Trời xế chiều Thu mới xuống nhà, mẹ Thu không nói gì đến chuyện Huy tới, nàng cho rằng Huy bận việc. Nhưng Thu cũng hỏi mẹ:

– Má có thấy ai đến tìm con không?

Mẹ Thu trả lời nhát gừng:

– Mấy một đồng bạn trai, ai biết đứa nào với đứa nào.

– Lúc hai giờ có ai đến không?

Mẹ Thu ngập ngừng:

– À có, nhưng hình như hẳn ta bận việc gì đó nên đi ngay...

– Vậy hả, anh Huy đó, con có hẹn anh mà.

– Tao không thấy nó nói gì.

Thu bực bội:

– Sao má không cho người kêu con.

Bà mẹ Thu trừng mắt:

– Mày mắng vốn tao đấy phải không, chuyện trai gái của mày.., con nhà mất dạy.

Thu bực bội nàng không nói gì, nàng trở vào buồng tắm. Bà mẹ Thu ở ngoài nhai nhải chửi bới. Tắm rửa xong, Thu lên phòng thay quần áo, vội vã đi xuống nhà. Mẹ Thu ngạc nhiên hỏi:

– Mày đi đâu vậy?

Thu chìa mấy cuốn sách:

– Con đi đăng này có chút việc, nhân tiện bảy giờ con đi học luôn.

Bà mẹ Thu bất mãn:

– Mày quá rồi Thu ạ!

Thu không nói gì lầm lũi ra cửa.

Lòng nàng nóng như lửa đốt, nàng tự trách mình sao lại ngủ quên. Có lẽ vì vậy mà Huy giận nên đi luôn. Thu gọi taxi lên thẳng nơi Huy làm việc. Tới nơi nàng mới sực nhớ ra chiều hôm nay thứ bảy, Thu tuyệt vọng hoàn toàn. Nàng thần thờ đi bộ dọc theo lề đường: Buổi chiều đang xuống, nắng vàng chiếu qua lá cây rọi những đốm sáng lung linh xuống hè đường. Thu thấy mình quá nhỏ bé trong thành phố này. Bất giác Thu thở dài...

Huy ngồi với Sơn trên bậc thềm trong khu Đại Học Văn Khoa cũ. Buổi chiều đang xuống, nắng thật đẹp trên những tàn cây.

Ở phía dưới, cách chỗ bai người ngồi chừng 30 thước bọn con trai trong đoàn văn nghệ Nguồn Sống đang chơi

vô-lây [volley-ball: bóng chuyền.], họ la hét om sòm. Ở một góc khác vừa ca hát vừa vỗ tay.

Sơn nhìn những sợi nắng vương trên ngọn cây phía dưới đường Lê thánh Tôn:

– Toa thấy nắng đẹp không?

– Đẹp lắm!

– Toa thấy giống cái gì?

– Hình như trong một bản nhạc của toa có nói đến nắng Thủy tinh

Sơn mơ mộng.

– Móa thấy ánh nắng như thấp nển lên hai hàng cây. Hình ảnh tuyệt diệu toa hỉ!

Sơn lại đổi sang giọng miền trung:

– Những hình ảnh đau thương của chiến tranh lẫn lộn với những hình ảnh thật đẹp. Lâu lắm moa không sáng tác nổi một bản nhạc tình.

Sơn nhả một nạm khói thuốc, hơi khói vương vất tan loãng vào không khí. Chàng gỡ cái kính đeo mắt gọng đồi mồi kéo vạt áo lên lau bụi. Chàng thận trọng soi lên nhìn rồi đeo lại lên mắt. Hai chân đu đưa. Sơn khe khẽ hát. Hẳn nói một cách say mê:

– Mỗi một bản nhạc của moa, moa đều có, kỷ niệm ở đó.

Sơn im lặng một lát:

– Bài “Diễm xưa” của moa toa biết chú? Khi moa còn ở Phan Rang, những ngày mưa moa ngồi nhìn ra bể, nhìn

thấy những con chim di vỗ cánh bay ra khơi. Thời gian đó moa đang yêu một người con gái, cứ buổi chiều moa ngồi chờ...

Hắn cười, nụ cười hắn tươi, mấy sợi râu mép thừa thớt dần ra:

– Sau này lại về miền biển đó một ngày mưa dầm, trong đầu moa còn giữ mãi hình ảnh những con chim di vỗ cánh bay ra khơi, ừ dấu vết của những con chim di còn mãi trong tâm tưởng.

Tự nhiên Huy cảm thấy buồn, tiếng nói của Sơn nhẹ, âm thầm như tiếng gió heo hút thổi trên bãi cát mênh mông, đôi mắt Sơn vẫn nhìn lên ngọn cây, lúc này nắng nhạt dần, chỉ còn sót lại ánh nắng vàng rực trên vài ngọn cây cao nhất. Gió mát hiu hiu.

Huy nói nhỏ:

– Đời sống chúng ta có nhiều kỷ niệm, khó quên.

– Đúng vậy, toa thử tưởng tượng coi hai mươi năm chinh chiến, hai mươi năm đầu óc mình chặt cứng hình ảnh. Hồi moa ở ngoài Huế, căn nhà của moa rất nhiều người lui tới, phần đông là những quân nhân. Thế rồi thỉnh thoảng moa lại được tin người tử trận. Moa thường hay lần mò vào nhà xác xem người chết. Một hôm...

Sơn im lặng, chàng nhìn thẳng vào mặt bạn.

– Một hôm moa thấy một người con gái còn trẻ lắm vào giỏ tắm vải lên, điểm mặt từng người chết. Cô ta tìm xác chồng. hay xác người yêu gì đó,

moa nhìn thấy nước mắt của cô ta. Moa tưởng tượng, tưởng tượng người con gái đó điên đi lang thang ngoài đường, gặp ai cũng hỏi có biết người yêu của cô ta không... Moa sáng tác bài: “Bài ca của người mất trí”.

Sơn say mê nói về tác phẩm của mình. Hấn hơi có một chút kiêu ngạo nhưng là thú kiêu ngạo đáng yêu. Những buổi chiều rảnh rang Huy thường tìm đến các bạn, nói dăm ba câu chuyện. Thời giờ đối với Huy quá nhàn hạ, Sài Gòn thì quá nhỏ Huy chỉ biết ngồi quanh quẩn ở một vài quán cà phê, xem xi-nê, nói chuyện với bạn bè, Huy không còn một vui thú nào khác. Chàng nghĩ đến những chuyến đi, những đêm ngủ khách sạn ở một tin nào đó.

Chẳng hạn Đà Lạt. Tại sao Huy lại nghĩ nhiều đến Đà Lạt? Huy mỉm cười vu vơ.

Sơn nhìn vào mặt bạn:

– Toa nghĩ gì đó?

Huy chậm rãi trả lời:

– Moa cũng đang nghĩ đến những kỷ niệm.

– Hẳn là kỷ niệm đẹp?

– Dĩ nhiên, moa nghĩ đến Đà Lạt.

– Ủ Đà Lạt, thú vị nhỉ, moa ở trên đó một thời gian khá lâu, những buổi chiều sương mù ngời trong nhà Thủy Tạ uống cà phê nhìn ra hồ.

Sơn lại say mê nói về Đà Lạt như đã say mê nói về quê hương mình. Trời

xẩm màu dân, Sơn vẫn nói hình như hẩn quên cả thời gian. Bỗng có tiếng reo lên phía sau:

– Kia rồi! Gớm đi tìm hai «cụ» mệt đứt cả hơi.

Sơn và Huy cùng quay lại. Mấy người bạn chạy lại. Khánh mặc chiếc áo pô-lô màu huyết dụ, nàng nổi bật. Vĩnh bảnh chọe trong bộ quần áo sinh viên sĩ quan Thủ Đức. Người hẩn sặc mùi rượu. ngạc nhiên hỏi:

– Chưa vào trại à?

– Bây giờ đây, đi tìm các toa muốn chết luôn, tụi này ngồi ở quán bên kia uống rượu, tưởng thế nào các toa cũng bò tới.

– Ai mà biết!

Vĩnh vui vẻ đề nghị.

– Mình đi uống nữa? Khánh vội can

– Thôi can ông, ông về cho rồi, ông trễ phép rồi lại than trời.

Vĩnh chặc lưỡi:

– Phép hết từ năm giờ chiều, đằng nào cũng bị phạt. Moa sẽ bao taxi về.

Khánh cầu cứu Huy:

– Anh Huy, anh làm ơn can giùm một cái, ông nội này ầu lăm. Bọn này đi uống suốt từ chiều đến giờ...

Huy đứng dậy kéo theo, Sơn khoác tay lên vai Vĩnh:

– Tuần sau bọn mình gặp lại nhau.

Vĩnh bướng bỉnh.

– Không được nếu muốn gặp nhau phải tuần sau nữa, tuần tới mua phải ở lại trong trại. Các toa biết chứ, ngày tháng dài khủng khiếp. Giữa lúc đang vui mà moa phải về buồn quá, các toa có tên nào đi lính chưa? Biết giá trị của hai mươi bốn giờ phép chưa?

Huy chỉ vào ngực mình:

– Moa từng đi lính, từng nhận cái phép như của toa bây giờ.

Huy sống sộc kéo Vĩnh ra đường, cả bọn lố nhố theo sau. Tất cả đều còn trẻ, có lẽ chỉ mình Huy ở đây lớn tuổi nhất. Huy cũng không rõ nguyên nhân nào khiến cả bọn thân nhau, ngày nào cũng phải tìm gặp nhau một lần.

Huy nhìn thấy sự luyến tiếc trong mắt Vĩnh.

Đứng ở lề đường đón mãi mới được một chiếc xe taxi. Huy đẩy bạn lên, đóng sập cửa lại.

Vĩnh giơ tay vẫy vẫy:

– Bai! Bai!

Cả bọn nhả với:

– Hẹn hai tuần nữa mình gặp lại nhau.

Chiếc xe lẩn vào đám xe cộ đông đảo. Khánh đi cạnh Sơn:

– Thằng chả uống suốt từ chiều say lừ đừ, may mà gặp các anh, chứ không hẳn nhất định không chịu vào trại.

Huy nghĩ đến những ngày chàng còn ở trong quân ngũ, tâm trạng chàng cũng như Vĩnh.

Khi đó Huy không được sung sướng như Vĩnh bây giờ chàng quá nghèo, mỗi lần về phép chạy vay ngược vay xuôi mới được một trăm bạc về xe. Khi chàng trở vào trại, luôn luôn trễ phép và say bét nhè. Trong túi chàng có vài chục lẻ do bạn bè cho. Buổi sáng hôm sau chàng đeo mặt nạ đi rửa cầu tiêu tắm đến hai ngày không ăn nổi cơm.

Nhưng chứng nào vẫn tật ấy, suốt thời gian ở trại huấn luyện, mỗi lần bị phạt Huy xếp hạng đầu.

Từ này, bây giờ Sơn mới nói:

– Chắc anh chàng ngồi trên xe khóc quá!

Khánh buồn buồn:

– Hắn ta mau nước mắt lắm, em nghe nói được về phép hắn không về đến nhà, hắn đi tìm tội mình, chỉ khi nào hết tiền hắn mới về nhà lấy...

Huy quay lại nói với mấy người bạn sinh viên:

– Các cậu cũng sắp phải đi đến nơi rồi.

– Em còn được hoãn dịch mà anh.

– Học cái điệu lang bang như các cậu thế nào cũng đi sớm:

Một cậu nói:

– Đi thì đi chứ, chủ nhật về bóc các anh cần thận.

– Đừng quá tin tưởng, biết đâu tôi không phải tái ngũ.

– Thầy kệ, lo quái gì đến chuyện ấy, đi thì đi.

Cả bọn đi dọc theo lề đường. Trời đã tối hẳn. Sơn phàn nàn:

– Ngày nào cũng như ngày nấy, chán bỏ mẹ, hàng 2, 3 tháng nay moa chưa làm được bản nhạc nào mới. Có ít bản Khánh hát hoài mòn teo rồi.

Bỗng nhiên Huy hỏi:

– Mình làm gì cho hết buồn tối hôm nay.

Khánh và Sơn bước chậm rãi:

– Làm gì, ai biết làm gì buổi tối nào cũng giống như buổi tối nào.

Sơn thìn hai bạn:

– Mình lại trở về quán Văn ngồi nhìn trời đất và đánh đàn và hát.

Huy gật gù:

– Tạm hài lòng:

Khánh cười:

– Chẳng hài lòng cũng chẳng được, cứ nói bảnh.

Khánh đập tay vào vai Sơn:

– Anh ăn uống gì chưa?

Sơn nhún vai, chàng tỏ dấu hiệu chưa ăn gì. Huy quay sang hỏi Khánh:

– Bạn định mời đi ăn phải không?

– Chứ sao, nhưng tôi xin báo động bạn phải chung tiền vào đây mới đủ.

– Đồng ý.

Huy chợt nhìn về phía sau, mấy anh chàng kia đã lần đi đâu hết. Khánh hiểu ý:

– Bọn họ lĩnh hết rồi, đừng thắc mắc. Bây giờ bọn mình bò ra Thanh Thế, anh Minh đợi ở đó... Anh chàng dám cao hứng bao tuốt luốt cho coi...

Ba người cùng cười...

Khánh chợt hỏi:

– Anh Huy, cô bé hôm trước anh dẫn đến chơi với tụi này đâu rồi?

Huy mỉm cười:

– Ở nhà cô ta; hỏi chi vậy?

Khánh đe:

– Coi chừng đó đừng có quyến rũ
con người ta mà tội nghiệp nghe chưa.

Huy giơ một tay lên:

– Xin thề!

– Anh thề, bỏ đi tám.

Phút chốc Huy quên hết buồn, cả
ba băng ngang đường.

* * *

Huy nhắc ống điện thoại lên cau có
hỏi:

– Ai đó?

Ở đầu dây bên kia có giọng con gái:

– Em đây, Thu đây!

Huy hỏi lại:

– Thu hả có việc gì đó?

– Em xin lỗi anh hôm đó em...
(Nàng ngập ngừng) Anh tha lỗi cho.

Huy chợt nhớ đến lần với tìm Thu, chàng lại cảm thấy bức mình về thái độ của mẹ nàng. Sau lần đó chàng hầu như quên hẳn Thu, chàng nghĩ mình không bao giờ còn bước chân đến nhà Thu nữa. Huy cố nén giận.

– Không có gì, anh đang bận lắm...

Giọng Thu chợt hết hoảng:

– Anh, anh giận Thu đấy à, em xin rồi mà. Em gọi điện thoại cho anh ở ki-ốt, không bao giờ em gọi điện thoại ở nhà nữa.

Huy ngạc nhiên, có gì vậy, tại sao nàng lại nói với mình điều đó? Nhưng Huy không hỏi tới. Chàng cười nhạt:

– Không có chuyện gì chứ?

– Dạ không, anh có được khỏe không?

– Cám ơn vẫn như thường. Nếu không có chuyện gì anh gác máy nhé!

– Không có chuyện gì cũng không đúng, chuyện dài lắm, em sẽ tìm gặp anh nói chuyện sau.

– Quan trọng không?

Huy nghe rõ tiếng thở của Thu, nàng không trả lời:

– Anh gác máy nhé!

– Anh...

Nhưng Huy đã gác máy. Chàng lại cầm cúi làm việc. Nhưng chàng làm việc không yên, chàng bồn chồn nghĩ đến những lời nói nửa úp nửa mở của Thu... Buổi chiều, khi Huy ra lấy xe để về chàng thấy Thu đứng ở góc đường, nàng mặc chiếc áo dài hàng nội hóa màu mỡ gà. Huy thấy nàng khác hẳn những lần gặp trước.

Thu tiến lại, đứng trước mặt Huy.

– Anh giận Thu hả?

Không lẽ Huy giữ mãi vẻ mặt nặng như chì. Chàng mỉm cười:

– Xí xóa, bây giờ đi chơi với anh nhé!

Thu gạt đầu, nàng leo lên ngôi yên xe sau.

– Anh muốn đưa em đi đâu cũng được, em muốn về thăm nhà anh.

Huy đạp máy xe:

– Trời sắp tối rồi, em đến nhà anh không ngại sao?

– Ngại gì mới được chứ!

Huy mỉm cười, chiếc xe vọt sang bên kia đường.

– Nhưng trước khi về nhà anh, mình đi ăn đã.

Thu im lặng, nàng ngã đầu vào lưng Huy. Huy lái xe ra phía bờ sông. Chàng dừng lại trước quán nổi Mỹ Cảnh:

– Mình vào đây!

Thu lặng lẽ đi bên Huy lên cầu thang. Hai người tìm một cái bàn ngồi

nhìn ra phía sông Buổi chiều quán đông khách, phần đông là ngoại kiều. Tiếng nói chuyện át cả tiếng nhạc. Gió mát rượi. Huy dò tìm những món ăn trên thực đơn, chàng ngẩng lên hỏi:

– Em ăn gì? Anh ăn gì em ăn thứ đó nhưng em ăn ít lắm đó.

Huy biên những món ăn ra một tờ giấy trao lại cho người hầu bàn:

– Cho thêm chai Coca và một chai bia-lây nhé!

Huy nhìn sâu vào mắt Thu:

– Em có chuyện gì muốn nói với anh.

Thu cúi nhìn xuống bàn, nàng vâng vâng góc khăn trải bàn. Nàng vụt ngẩng lên:

– Hôm anh tới, anh có ngồi nói chuyện lâu với mẹ em không?

Huy gật đầu, chàng bình thản trả lời:

– Khoảng một tiếng đồng hồ.

– Chắc mẹ em nói về em nhiều lắm?

– Dĩ nhiên!

– Chê em hết mình.

Huy nghĩ đến lần tiếp xúc đó, tự nhiên Huy thấy nóng mặt:

– Anh sẽ không bao giờ đến nhà em nữa.

Thu chớp mắt, nàng có thái độ của một kẻ chịu đựng:

– Em biết người như anh không thể chịu đựng một gia đình như gia đình em được. Nhất là mẹ em, không phải nói xấu mẹ, thật vậy nhiều khi anh không chịu đựng nổi mẹ, mẹ em kỳ cục lắm.., Nhưng anh thông cảm, nếu anh nghĩ đến em.

Hai chai nước mang ra, Huy rót bia lấy vào ly của Thu, mời:

– Em uống đi, bỏ chuyện ấy!

Thu hơi bức mình khi thấy Huy không mấy chú ý đến câu chuyện của mình nàg bị chạm tự ái, nói dối:

– Chắc câu chuyện của em làm rắc tai anh?

– Quan trọng quá vậy?

Thu tần mẩn xoa ngón tay lên ly

nước của mình, nàng cảm thấy tủi thân:

– Không ai hiểu em hết, cả anh nữa, em đến với anh.

Tự nhiên nàng thấy mũi mình cay cay:

– Em không là gì cả.

Thu sắp sửa khóc, nàng thấy bàn tay ấm áp của Huy đặt lên tay mình. Giọng chàng dịu dàng:

– Gì vậy, em muốn anh làm gì?

Thu ngược lên, nước mắt nàng doanh tròn. Nàng nghẹn ngào. Và lúc đó nàng nhìn thấy nụ cười của Huy:

– Đừng khóc chứ, xung quanh mình còn bao nhiêu người kìa.

Thu nhìn ra sông, rằng nàng cần

chặt lấy môi, nàng chùi vội nước mắt, nàng cố gắng lắm mới nói được một câu:

– Sau hôm đó em khổ tâm lắm, em chắc anh không nghĩ gì nữa, không còn nghĩ gì nữa, anh vui chơi với những người bạn của anh.

Huy bóp nhẹ bàn tay Thu:

– Thật thế, anh vẫn sống một cách vô tư.

Thức ăn mang ra, Huy mời:

– Thôi mình ăn đi.

Thu không còn thiết gì nữa, nàng muốn đứng dậy về ngay. Thái độ của Huy, thái độ đó, Thu nhận thấy đầy kiêu ngạo. Nhưng nàng không thể ghét được chàng, Thu chỉ cảm thấy tủi thân.

Thu thấy lạnh khi gió sông thổi lên lồng lộng, nàng nghe tiếng sóng vỗ đầu đò, tiếng mái chèo của một chiếc thuyền tam bản. Tiếng mái chèo uể oải khoáng trên mặt sông có những lượn sóng lớn.

* * *

Mười hai giờ đêm nàng mới về tới nhà, tiếng guốc của nàng khua vang trong lòng hẻm trắng xi măng. Trời lất phất mưa bụi. Khi Thu đến cửa nàng không còn nghe tiếng máy xe của Huy, có lẽ chàng đã đi xa lắm, Nàng đoán chừng Huy đang cúi rạp người trên xe phóng như bay biển. Chàng trở về căn nhà đó, căn nhà Thu đã đến thăm hồi tối. Căn nhà thật xinh xắn với đầy đủ tiện nghi.

Thu đẩy cửa vào nhà. Mặc dầu nhà không có việc gì nhưng gia đình nàng có tật thức khuya. Ông bố Thu thì thức uống trà, bà mẹ ngồi tính toán hết chuyện nọ sang chuyện kia, bà tính toán những chuyện lợi, nói tóm lại chuyện tiền. Ông bố nhần nại ngồi nghe, ông hưởng ứng một cách miễn cưỡng. Thu đoán có lẽ lúc đó cha mình đang nghĩ đến thuở vùng vẫy ngang dọc xa xưa... Thu thấy thương cha hơn. Thấy Thu bước vào nhà, mẹ Thu gọi giật lại:

– Thu, mày đi đâu về vậy?

Thu im lặng, bà mẹ Thu gằn giọng:

– Mày lại đi với thằng ấy phải không?

Thu tới cái ghế, đứng sau cha:

– Thằng nào hả má?

– Cái thằng trông mặt khó đảm đảm hôm tới tìm mày đó.

Thu thản nhiên trả lời:

– Anh Huy!

– Ủ đúng thằng Huy, tao thấy thằng đó thương không nổi, tao nói thiệt không muốn thấy nó bước chân đến nhà này.

Thu nói với mẹ bằng giọng vui vẻ:

– Mẹ yên trí mà, mẹ đừng tưởng anh Huy ham tới đây. Ảnh không bao giờ muốn bước chân đến đâu, mẹ khỏi phải đuổi mà.

Nói xong Thu lên thẳng lầu mặc mẹ cản năn. Khi lên tới cầu thang, Thu

hồi hộp, nàng nhìn thấy Ciement đứng chống tay vào lan can, nhìn xuống ngõ hẻm. Nàng bắt buộc phải đi qua phòng hắn.

Nghe tiếng động Clement quay lại, khuôn mặt hắn khuất trong bóng tối. Hắn đang nhìn Thu, Thu bối rối, nàng cố lấy can đảm thản nhiên đi qua. Nhưng Clement đã chặn lối đi:

– Thu!

Thu ngẩng lên, nàng run, nhưng cũng phải giữ bình tĩnh:

– Ông còn muốn gì nữa?

Giọng Clement buồn bã:

– Tôi xin lỗi Thu.

Thu im lặng, Clement tiếp:

– Chắc Thu khinh tôi lắm nhỉ?

Thu thấy Clement hiền lành. Nàng dần dần bình tĩnh trở lại nàng nói nhỏ:

– Không có gì.

Giọng Clement thành khẩn:

– Tôi vô cùng hối hận, mấy hôm nay tôi rất buồn, tôi mong Thu tha lỗi.

– Tôi đã nói tôi không nghĩ gì hết mà.

Clement ngó mung lung xuống đường

– Thu đã có người yêu?

Thu gạt đầu đại. Đôi mắt Clement chợt buồn, hẩn nhìn ra ngoài đường:

– Hồi nãy tôi thấy hẩn chở Thu về, hẩn thật là người có điểm phúc.

Clement đứng nhìn xuống lòng
ngõ hẻm, hẳn không ngó đến Thu nữa.
Thu cúi đầu lặng lẽ đi vào phòng mình.
Nàng thở phào khoan khoái thoát nợ.

Chỉ những lúc có một mình trong
phòng Thu mới thấy mình hoàn toàn
tự do, nàng không còn quan tâm đến
những chuyện bức mình xảy ra hàng
ngày.

Thu nằm ngã mình xuống nệm,
mở rộng hai cánh cửa sổ. Nàng nghĩ
đến căn phòng của Huy, cũng xinh
xắn như căn phòng này. Có lẽ giờ này
chàng chưa ngủ, chàng ngã mình trên
chiếc ghế xích đu, nghe nhạc hay chàng
đang uống cà phê, chàng sống thật cô
đơn, hình như chàng tìm thấy niềm vui
trong sự cô đơn ấy.

Thu nằm úp mặt xuống gối, mùi băng phiến từ áo gối trắng bông tỏa ra dễ chịu. Đêm yên lặng, đêm trôi ngoài cửa sổ. Thu thêm thiếp đi trong niềm vui mới mẻ, làm tâm hồn nàng ấm áp. Lần đầu tiên trong đời Thu cảm thấy hạnh phúc, một thứ hạnh phúc pha lẫn chua xót.

Thu vòng tay ôm gọn chiếc gối vào lòng. Từ xa lắm Thu nghe tiếng súng lớn vọng về. Thu nghĩ đến chiến tranh cái chiến tranh mà nhiều người nói đến nhưng Thu chưa hề thấy. Nàng chỉ nhìn cái chiến tranh khi những chiếc phản lực cơ bay qua thành phố, những chiếc xe vận tải chuyển quân và những người lính. Chiến tranh ở thành phố này chỉ có thế. Thu không quan tâm nàng coi như việc dĩ nhiên có từ đời thuở nào... Buổi sáng ngày hôm sau

Thu xuống nhà, bà mẹ Thu hằm hằm,
bà chỉ chiếc ghế.

– Thu, mày ngồi đó tao hỏi.

Thu ngồi xuống ghế nàng ngẩng
lên hỏi mẹ:

– Chuyện gì vậy mẹ!

Mẹ Thu gất gồng:

– Chuyện gì hả, mày giỏi lắm, mày
có biết cơm gạo đâu đổ vào miệng mày
không?

– Chuyện gì vậy con chẳng hiểu gì
hết.

Mẹ Thu vẫn mồm năm miệng
mười:

– Ăn thì thích ăn ngon, mặc thì
mặc đẹp, học hành không chịu học

hành, chơi bởi hạng nhất. Mà có giỏi có bảnh thì đi làm nuôi tao đi, thôi tao không cần mà nuôi tao nuôi cái thân mà trước đã.

Thu bực mình:

– Con có tội gì má mắng chửi thì mắng chửi đi, nhưng con xin má cho con biết tội của con.

Mẹ Thu hầm hầm:

– Mà phải hiểu là nhà mình sống bằng tiền của Mỹ thuê phòng, mình phải lịch sự tử tế với họ không phải coi họ như con chó, người ta có tiền mà người ta cần quái gì mình. Mỹ không thuê phòng nữa cả nhà này đói mà hiểu không?

Càng nói mẹ Thu càng nổi nóng:

– Mày hỏi xem cái thằng cha mày đã làm gì nuôi được tao lấy một ngày chưa, chúng mày nữa, toàn đồ ăn hại. Nhất hạng là mày, mày quá lắm rồi.

– Con đuổi ai, đuổi bao giờ!

Mẹ Thu đay nghiến:

– Thằng Clement mày đuổi thằng Clement.

Thu ngạc nhiên:

– Ủa, sao lại có việc đó.

Mẹ Thu di ngón tay vào trán nàng:

– Mày chỉ có mày thôi.

Thu bức tức:

– Con không hề nói gì ông hết.

– Cái bản mặt mày, cái bản mặt
mày chó cũng không thương nổi.

Quá bức bội. Thu trở nên bướng
bỉnh:

– Má muốn con phải làm gì để giữ
những người Mỹ thuê nhà?

Mẹ Thu chép miệng:

– Mày quá lắm, quá lắm...

Bà bắt đầu kể lể:

– Sáng hôm nay ông Clement dọn
nhà đi, ông nói mày ghét ông. Con
người thiệt hiền lành tử tế nhờ vả gì
cũng được. Tao chiều mày quá nên mày
mất dạy...

Thu cười nhạt:

– Tưởng gì thuê phòng hay không là quyền của ông Clement không mắc mớ gì đến con hết.

Bà mẹ Thu lại xỉa xối:

– Tại mày hết, tại mày nên người ta mới bỏ đi, mày khéo léo một chút có bao giờ xảy ra chuyện ấy.

Mức chịu đựng của Thu có hạn, nàng hỏi bằng giọng tức tối:

– Má muốn con phải khéo léo thế nào với mấy người Mỹ thuê nhà? Con nói cho mà biết chúng nó không tử tế gì hết, phòng con ở phải đi qua phòng chúng nó, không phải chúng nó thuê một cái phòng mười ngàn bạc một tháng rồi muốn gì cũng được.

Bà mẹ Thu quát lên:

– Chúng nó làm gì mà?

Sự nóng giận của Thu lên đến tột độ:

– Chúng nó muốn hiếp dâm con.

– Mất dạy, mà ăn nói thế mà cũng nghe được à?

Thu nói rành rọt từng tiếng:

– Sự thật như thế con không nói thừa một tiếng nào hết. Thằng Clement sợ dĩ nó bỏ đi vì nó không tán tỉnh được con chỉ có vậy thôi, con không phải hạ người để mấy thằng Mỹ tung tiền ra mua hoặc thuê.

Thu nói, nằng uất ức như muốn khóc, nằng vùng vằng bỏ lên nhà:

– Thiệt nhục nhã.

Bà mẹ Thu xoe xoe chửi với theo:

– Mày đuổi hết người ta đi, đuổi hết đi, mày ở một mình rồi cạp đất mà ăn. Đồ khốn nạn.

Thu trở lại phòng nàng vật mình trên giường tức tủi khóc. Thu khóc lâu lắm, chiếc áo gối nàng ướt đầm nước mắt. Nàng ngồi dậy, lau nước mắt nàng ngồi dựa lưng vào tường, gió lùa qua cửa sổ mát hiu hiu. Thu thấy mình vui bớt nỗi buồn khi đã khóc được. Nàng lẩn thẩn nghĩ hết chuyện nọ sang chuyện kia, nàng muốn đi khỏi nhà này ngay tức thì. Nàng nghĩ đến Huy, nàng không hiểu tại sao cứ khi nào buồn nàng lại nghĩ đến người con trai ấy. Nàng có cảm tưởng chỉ có chàng mới xoa dịu được lòng nàng.

Tại sao không đến anh Huy? Thu nghĩ thế. Thu xem đồng hồ, lúc này chàng đang làm việc ở sở. Nhưng Thu vẫn mặc quần áo. Nàng xuống nhà mẹ nàng đang ngồi kể xấu nàng với của Thu. Ông ngồi chịu trận, khi Thu đi qua ông gọi giật lại:

– Thu!

Thu đứng dừng lại. Ông chỉ cái ghế:

– Mày ngồi xuống đó tao hỏi.

Thu ngồi xuống ghế, nàng thương cha nàng, nàng biết ông đã bị mẹ nàng chi phối trong câu chuyện vừa qua. Ông nghiêm nghị hỏi Thu:

– Tại sao hồi nãy mày hỗn với má!

Thu cúi gầm mặt, ông quát lên:

– Tại sao?

Thu ngẩng lên:

– Con không hề dám hỗn với má.

Thế là mẹ Thu mồm năm miệng mười:

– Đó ông coi bây giờ có mặt ông nó làm như hiền lành lắm, hồi nãy nó nói thiếu điều chửi cha tôi. Con nhà vô phúc không lẽ tôi đặt điều nói không cho nó.

Thu định phân giải, cha Thu chỉ mặt nàng quát lên:

– Câm ngay, mẹ mày muốn nói gì thì nói mày không có quyền cãi, dù là mày phải.

Mẹ Thu dài giọng:

– Tại ông tất cả!

Cha Thu vặn lại:

– Tại gì tôi?

– Tại ông cứng nó quả nó mới mất dạy mới hỗn hào. Con cái nhà ai mà lại cãi mẹ nhem nhêm.

Thu nói nhỏ:

– Con không dám cãi mẹ.

– Đúng, mà không cãi tao nhưng mà chửi tao thì cũng vậy.

Thu uất ức vì không được giải thích với cha, nằng bặt khóc, cha Thu hầm hăm:

– Mà còn khóc phải không?

– Con có tội ít ra ba cũng cho con

giải thích rồi ba có đánh chết cũng được.

Bà mẹ Thu thọc một câu:

– Nó đòi “dân chủ” đấy ông à!

Trong lúc này Thu chỉ còn biết trông nhờ vào cha, vào sự hiểu biết của ông, nhưng nàng tuyệt vọng, vì ông bất lực hoàn toàn. Ông về hòa với mẹ, ông cần phải lấy lòng bà. Sự lấy lòng cần thiết cho hoàn cảnh hiện tại của ông. Ông ta mắng Thu xối xả:

– Mà quả lắm rồi Thu ạ! Con gái lớn không giúp đỡ gì được cha mẹ thì thôi, mà chỉ biết ăn chơi phá hoại. Mà phải hiểu rằng bao nhiêu miệng ăn ở nhà này chỉ trông nhờ vào tiền cho Mỹ thuê nhà. Vậy mà mà làm mất lòng người ta hết trơn, con gái, nhất là

con gái lớn phải tế nhị. Người ta nói lời nói không mất tiền mua, mày ăn nói như cán người ta. Thật tao chán mày quá Vì đồng tiền mày không thấy tao đây sao, còn đi lau nhà hầu hạ người ta kia mà.

Thu không nghe gì nữa, nàng chỉ biết khóc. Cha Thu bất thần nổi nóng ông đứng bật dậy tát nàng một cái nẩy đom đóm mắt. Thu bắn xuống khỏi ghế. Nàng im bật, nàng không khóc nữa nàng chùi nước mắt. Thuận chân, ông đạp một cái vào mặt nàng.

– Đồ mất dạy!

* * *

Trời mưa rả rích từ tối. Chiến quán nhỏ gió lùa thốc tháo. Tiếng nhạc trầm trầm tỏa ra từ chiếc magnetophone không át nổi tiếng mưa rơi. Những chiếc đèn mắc trong quán có chụp bằng giấy hồng đựng đũa làm ánh sáng trở nên nhá nhem. Nước bắt đầu tràn vào quán. Khách hàng phải ngồi co chân lên ghế. Không khí mỗi lúc một thêm hào hứng, tiếng nói chuyện ồn ào. Huy đã uống hết một ly cà phê sữa, chàng ra quầy lấy phiếu, tự pha lấy một ly trà chanh. Chàng ngồi xuống cạnh Khánh:

– Đề nghị em hát!

Điếu thuốc Salem của Khánh đã tàn, nàng vò viên chiếc bao không.

– Có cù nào còn thuốc không?

– Lucky hút không?

Khánh uể oải rút một điều thuốc ở trong bao để trên bàn:

– Hút đỡ vậy!

Nàng quay sang Huy:

– Không có đàn mà hát mới hỏng cái khỉ gì.

– Cần gì đàn.

Khánh thở một hơi thuốc, nàng nhìn ra ngoài trời mưa:

– Mưa hoài như vậy, ngày mai làm sao mà trình diện được.

– Ngày mai nhất định trời quang mây tạnh.

Khánh nheo mắt:

– Lại sắp nịnh người ta.

Huy bấu môi:

– Nịnh em anh ăn cái giải gì?

– Sao biết không ăn giải,

Huy đập nhẹ lên vai Khánh:

– Em ăn nói gấu như con trai.

– Hết lảng mà anh.

Sơn ngồi dựa lưng vào vách chàng co rút hai chân lên ghế, dáng ngồi của hăn lười biếng như con mèo trốn lạnh.

Có lẽ Sơn đã bắt đầu ngắc ngư vì ba chai 33. Hăn liên tiếp hút hết điều thuốc này sang điều thuốc khác, hăn chửi thề.

– Đ.M. thua hết lảng!

– Gì vậy?

– Hồi chiều moa có ba xin chui vào hội Họa sĩ trẻ đánh thua hết trơn.

Huy hỏi:

– Tiếc hả?

– Sức mấy mà tiếc hôm nay tính để tiền bao các bạn một chầu.

Cả bọn cười. Mưa ngớt dần, một vài người đợi mưa ra về. Huy nghe tiếng chân lội bì bõm ngoài quán, tiếng máy xe nổ rền, Huy nghĩ đến quãng đường về nhà mình con hẻm tối tăm. Huy ngại ngừng.

Đêm đêm trở về căn nhà đó lạnh lẽo cô đơn. Huy ngủ thiếp đi trong mệt mỏi. Bao nhiêu năm trời rồi nhỉ, chàng không còn nhớ thời gian chính xác. Chàng chỉ biết mình sống một mình

đã lâu lắm. Lâu dần chàng quen đi với niềm cô đơn đó. Chàng coi như sự dĩ nhiên,

Không hiểu tại sao buổi tối hôm nay Huy cảm thấy buồn kinh khủng chàng không muốn trở về căn nhà của mình. Chàng không muốn nhìn bóng mình trong gương, nghe tiếng bước chân mình trong căn phòng sáng trưng ánh điện.

Huy khe khẽ thở dài. Chợt Khánh hỏi:

– Làm gì mà thở dài dữ vậy cha nội?

– Chán đời.

Khánh nhìn khắp mặt trong quán:

– Anh nhìn thử mặt tất cả bọn này xem có đứa nào không chán đời không.

Huy cười nhạt, Khánh hỏi:

– Bao giờ anh đi lính?

– Sao hỏi lạ vậy!

– Chứ gì em sẽ là em gái hậu phương. Em sẽ tới nơi nào anh đóng quân em hát cho nghe.

Huy nhìn thẳng vào mặt Khánh:

– Thiệt hả?

– Ở hay, anh không từng thấy em và anh Sơn đi hát khắp các tiền đồn đó sao.

– Thấy chứ!

– Vậy sao anh không tin tưởng.

– Tin tưởng rất nhiều, nhưng anh không còn được hân hạnh có em gái hậu phương như em.

– Tại sao?

– Anh đào ngũ và đã bị giải ngũ vì lý do kỷ luật em biết không.

Khánh cười:

– Chắc hồi trước anh là linh ba gai bê bối.

Huy nghĩ đến cái thuở xa xôi của mình, thuở chàng còn mặc bộ quần áo quân nhân. Chàng không muốn kể cho các bạn mình nghe niềm nhục nhã ấy. Huy không muốn bào chữa. Người ta nhất là những kẻ có tội có hàng triệu lý do để tự bào chữa. Huy cũng vậy.

Trời ngớt mưa dần... Trời gió nhiều hơn. Huy uống nốt hộp nước, chàng nhìn ra ngoài trời.

– Trời ngớt mưa rồi đấy!

Huy thò tay ra ngoài cửa sổ:

– Không sao, mưa còn rất nhỏ.

Huy đứng dậy, các bạn chàng hỏi:

– Về à?

– Ừ về, ở đây làm quái gì.

Huy ra ngoài, chàng vén quần, nước lồm bồm làm ướt cả giày, Huy cần nhả một mình:

– Ai dè trời mưa.

Máy xe Huy lạnh, chàng đạp mãi mới nổ máy.

Con đường về khuya vắng vẻ, chàng đi chậm chậm dưới hàng cây sao. Những hạt mưa nhỏ li ti tạt vào mặt chàng ướt xâm xấp. Chiếc áo sơ mi ẩm ướt làm người chàng lạnh run.

Huy thềm một giấc ngủ, một giấc ngủ trong nệm chăn ấm áp. Chàng nghĩ đến căn nhà của mình, căn nhà quanh hiu trong một ngõ hẻm tối tăm. Lần đầu tiên trong đời Huy nghĩ đến việc tạo cho mình một sản nghiệp, chàng quá chán nản, chàng muốn yên phận. Mình sẽ có một người vợ, một gia đình nho nhỏ. Nhưng mộng ước đó không thành.

Huy nhớ đến Khanh, đến một mối tình kéo dài suốt ba năm trời. Anh không quên, không bao giờ quên hình ảnh của em. Mối tình đó như một vết

đen lớn trong đời Huy.

Huy cảm thấy mình cần cỗi, tuổi trẻ đã qua đi trong nhục nhằn. Những buổi chiều thấp thoáng hình ảnh Khanh. Nắng đổ bóng nàng xiêu xiêu trên con đường Trần hưng Đạo. Nàng nhỏ bé và tội nghiệp. Huy thở dài, chỉ vì ngày ấy mình quá nghèo, mình không là gì cả trong một xã hội quá nhiều hình thức.

Huy nghĩ đến những đêm say mê, những đêm gọi tên nàng trong cơn mê sảng, những giọt nước mắt, đập phá và bất tỉnh. Bây giờ nàng đã yên phận rồi, nàng có chồng và sẽ có những đứa con.

Huy còn nhớ một buổi chiều kia chàng tỉnh cơn say, chàng lạnh lùng nghĩ về người con gái tình phụ. Chàng soi bóng mình trong gương. Mình không thể sống mãi như thế. Rồi thời

gian cũng qua đi. Không biết tại sao tối nay Huy lại nghĩ đến Khanh. Khuôn mặt người xưa thấp thoáng rong mưa... Chiếc xe rẽ vào ngõ hẻm. Chàng ngạc nhiên khi dừng xe lại trước nhà. Thu đứng đó. Nàng mặc chiếc áo mưa trắng. Chàng co ro dưới mái hiên:

– Em đến đây làm gì vậy?

Đầu tóc Thu ướt sũng nước mưa, nàng bước ra, đặt tay lên ghi đông xe Huy:

– Em đến với anh.

– Đến vào giờ này?

– Dạ!...

Tiếng dạ của Thu thật nhỏ. Lại có chuyện gì đây. Huy hỏi thăm. Chàng xuống xe:

– Em chờ một lát.

Huy tới mở khóa, mở cửa vào nhà.
Chàng bật đèn sáng:

– Em vào đi mình nói chuyện nhiều.

Huy chạy xuống nhà thay quần áo, chàng trở lên cởi cho Thu chiếc áo mưa vắt lên cái móc trên tường. Huy hiểu Thu đến đây bất thường hẳn phải có chuyện gì quan trọng. Huy ngồi xuống ghế salon đối diện với Thu:

– Có chuyện gì đó em?

Lúc đó Huy mới nhìn thấy mặt Thu sây sát, nàng không cầm được nước mắt:

– Em bỏ nhà đi!

Huy hỏi hộp:

– Sao vậy sao lại đến anh?

Thu chùi nước mắt lắc đầu.

– Anh tội nghiệp cho em, em không thể sống được ở gia đình nữa. Không đến anh em không biết đi đâu.

Thu bắt đầu kể lại việc xảy ra ở nhà. Huy đứng dậy, chàng trở vào nhà cầm bếp điện pha nước. Chàng mang lên cho Thu một ly sữa và một mẩu bánh mì:

– Em ăn cho đỡ đói.

Thu hỏi lại:

– Anh hiểu chuyện em rồi chứ?

Huy gật đầu:

– Hiểu rồi nhưng em ăn đi đã.

Thu lắc đầu:

– Em không còn tâm trí nào, em khổ lắm.

Huy cũng lo lắng, người con gái này nhất định đòi đến ở đây vô điều kiện. Huy thấy mình không thể chấp nhận được. Chàng nghĩ đến bà mẹ lắm điều của nàng nếu bà biết điều này chắc hẳn bà không để Huy yên.

Huy gắn miếng thuốc lá lên môi chàng bật lửa châm thuốc. Chàng ngồi ngả lưng trên ghế. Chàng dăm chiêu:

– Khuya rồi, bây giờ em về nhà cũng không kịp, thôi được em ở tạm đây tối nay.

Thu ngẩng lên nhìn Huy:

– Không, không em không về nữa đâu.

Huy bình tĩnh hỏi:

– Em bao nhiêu tuổi?

– Em mười chín!

Huy mỉm cười:

– Mười chín tuổi em chưa tới tuổi thành niên, em ở lại nhà anh hoài tức là em đưa anh vào tù đó.

– Tự ý em đến mà!

– Em bồng bột lắm, pháp luật không nghĩ như em mà chỉ nghĩ anh đã quyến rũ gái vị thành niên.

Thu túi thân nàng gục đầu lên cánh tay:

– Chỉ còn có anh, anh đuổi em nữa sao?

Thu khóc nấc lên, Huy sang ghé ngồi cạnh nàng an ủi:

– Anh không đuổi em, nhưng việc đó không được, không thể nào được hết.

Bỗng nhiên Thu ôm lấy Huy:

– Không, em yêu anh, em sẽ là vợ anh.

Huy vuốt mái tóc ướt sũng của nàng: Huy thấy thương hại người con gái này, chàng không nỡ, thật thế chàng không nỡ gỡ tay nàng ra. Không nỡ nói thêm một lời nào khiến nàng phải Huy tự nhủ mình phải khéo léo lắm mới được. Huy sợ trách nhiệm, chắc chắn

như vậy, đời sống này làm Huy cần cỗi chàng không còn cái liêu lĩnh của thuở xa xưa. Nói đúng ra, chàng không còn ham thích gì. Một người con gái đang ở trong tay chàng, trong một không khí thuận lợi. Huy cảm thấy mình đã ê chề. Những sự còn lại bây giờ chỉ còn là sự thương hại dành cho Thu. Huy nhẹ nhàng gỡ tay Thu:

– Em nên đi nghỉ!

Thu ôm Huy chặt hơn:

– Không anh ngồi đây với em.

– Ngồi đến bao giờ.

Thu đã thôi khóc, nàng im lặng, nàng ủ mặt vào ngực Huy một lát nàng nói:

– Em đã nói hết rồi đó em không còn ngần ngại gì hết.

Căn phòng vắng lặng, Huy nghe rõ tiếng thở của mình và của Thu!

– Câu chuyện dài lắm anh sẽ nói chuyện với em suốt đêm. Anh hứa như thế, bây giờ mình đi nằm.

Huy đứng dậy chàng trở vào buồng dọn giường. Chàng mang ra một bộ pi-da-ma:

– Em mặc tạm bộ quần áo của anh, “toa lét” phía sau.

Thu uể oải đứng dậy. Còn lại mình Huy ngồi ngoài salon. Chàng suy nghĩ lan man về trường hợp của Thu. Chàng tự trách mình chỉ gây nhiều chuyện lôi thôi. Lần đầu tiên gặp Thu, Huy chỉ

muốn đùa giỡn để thỏa tự ái của mình. Sau những lần gặp gỡ. Huy quên nàng, như quên những người con gái khác. Chàng không ngờ sự thể lại xảy ra như thế này. Huy nghĩ ngợi về gia đình nàng, chàng kiêu ngạo cái kiêu ngạo kỳ cục của kẻ sống hơi ích kỷ. Chàng nhìn vào gia đình nàng một gia đình mới được trở thành hóm hỉnh một cách lố bịch đó đều thể hiện qua cái hình thể mập ú của bà mẹ Thu, qua những lời nói những cử chỉ cố làm ra vẻ kiêu kỳ. Huy phì cười. Mình lại có thể làm con rể nhà đó sao? Hôm Huy ra khỏi nhà Thu sau khi tiếp xúc với bà mẹ nàng chàng phải thốt ra một câu: “Thối tha ma mọ!” Những gia đình như gia đình Thu, Huy đã thấy nhiều trong xã hội này. Huy ghét cay ghét đắng những bà mẹ có con gái như loại bà mẹ Thu.

Mình đã gặp rồi đã cay đắng vì chuyện đó. Chàng thừa lòng bao dung nhưng không có chỗ để bao dung một sự đón đau về tình cảm.

Huy không quên, không bao giờ quên được lần đầu tiên mẹ chàng đi hỏi vợ cho chàng. Người đàn bà có con gái, nói lại với mẹ Huy qua sự chuyển lời của bà mai:

– Tôi không nhận lời đâu, bảo bà ấy đừng tới.

Chàng uất ghen lên tận cổ chàng thù ghét ngay người con gái mình đã yêu thương suốt ba năm trời qua. Chàng run run nói với mẹ:

– Con xin mẹ, chuyện này bỏ ngay, người đàn bà đó không đáng để mẹ nói chuyện.

Mẹ Huy tím mặt:

– Tao không ngờ mày lại yêu thương một đứa con gái có một người mẹ vô liêm sỉ đến thế. Nếu họ là người lịch sự, tao đã ngỏ lời muốn đến chơi, họ cứ mời tao đến rồi muốn từ chối có khó khăn gì, tao không đủ tư cách để bước chân vào nhà họ hay sao?

Dù trong hoàn cảnh nào mẹ Huy vẫn còn sót lại vẻ kiêu kỳ của một người đàn bà đã từng sống qua một thuở vàng son. Cái kiêu kỳ không còn hợp thời nữa nhưng cần thiết đối với mẹ chàng không, Huy không bao giờ còn muốn mẹ mình van nài, hay chịu nghe những câu nói mát mẻ của mọi người đàn bà nào khác.

Huy thấy Thu ở trong buồng quá

lâu chàng chạy vào. Chàng mỉm cười khi nhìn thấy Thu nằm ở giường. Nàng đắp chăn đến tận cổ. Huy đến bên giường:

– Em mệt thì ngủ đi, anh nằm ngoài ghế salon.

Thu cau mặt, nàng tung chăn ngồi dậy, Huy vội giữ tay Thu lại:

– Em đi đâu vậy?

– Ra khỏi nhà anh!

– Tại sao?

– Em đã làm phiền anh nhiều quá.

Huy biết mình đã va chạm tự ái nàng quá nhiều, chàng phản ứng thật nhanh, chàng đẩy nàng nằm xuống:

– Nằm yên đấy đi, lát anh vào.

Cơn giận của Thu dịu dần, nàng nhìn theo. Huy quay lưng ra nhà ngoài. Nàng lẩm bẩm:

– Đến nước này nữa là hết rồi.

Nàng nằm úp mặt xuống gối. Nàng lại tủi thân, một lát nàng nghe tiếng công tắc tắt đèn ngoài nhà. Tiếng bước chân đi vào, bàn tay Huy ấm áp đặt lên vai nàng lay nhẹ. Thu không quay lại. Huy bật ngọn đèn đêm, chàng nằm xuống cạnh Thu.

Ánh lửa đỏ lòe sáng, Thu đoán Huy đang hút thuốc lá. Ít khi Thu thấy trên môi Huy không có điếu thuốc. Nàng lén xoay đầu lại nhìn chàng. Huy nằm ngửa mặt nhìn lên trần nhà chàng nhả khói thuốc thành những vòng tròn, những vòng tròn đó lan rộng, tản ra.

Hình như ngoài trời lại mưa nữa. Thu nghe thấy tiếng rì rào, tiếng gió vi vút thổi qua cửa chớp. Tự nhiên Thu thấy nhớ căn phòng của mình. Lần đầu tiên nàng xa nhà, xa nhà để đến đây với sẵn sàng dâng hiến...

Nỗi buồn ngấm ngấm đến trong Thu, bây giờ thì nàng mặc cho số phận đẩy đưa, nàng tuyệt vọng nàng thở dài nhè nhẹ.

Huy đã hút hết điều thuốc lá, chàng với tay dụi mẩu thuốc thừa vào cái gạt tàn bằng thủy tinh để trên bàn ngủ. Chàng quay lại, nâng mặt Thu lên, nhìn vào mắt nàng:

– Tại sao em lại thở dài.

Thu không trả lời, chàng rẽ mái tóc Thu sang một bên má.

– Em buồn phải không?

Thu không trả lời, nàng áp má vào bàn tay Huy. Huy an ủi:

– Anh hiểu em buồn lắm, em tin tưởng rất nhiều ở anh nên mới đây đến. Nhưng anh phải thú thật anh không giúp gì được em hơn. Sự mắng mỏ, đánh đập con gái trong gia đình là chuyện thường em không nên.., không nên bỏ nhà đi như thế này...

Thu lắc đầu.

– Anh không hiểu gì em hết, thôi được...

– Em tính gì?

– Em sẽ trở về nhà.

Thu thất vọng, nàng hoàn toàn thất

vọng. Nàng thấy ngán ngẩm vô cùng.

– Em sẽ trở về sau một đêm đi hoang, em không thể là người yêu anh được, em không xứng đáng. Vậy cũng xong.

Huy thấy lòng mình nhói đau, chàng không thể làm gì được hơn. Rồi đây người con gái sẽ nghĩ gì về mình? Có thể nàng sẽ oán thù: Anh có một cái lỗi lớn lắm, là anh đã gây cho em sự tin tưởng vào anh. Em đã quá tin tưởng nên tới với anh.

Thu im lặng, nàng nhìn Huy đắm đắm, nàng chớp mắt giọt nước mắt lăn dài trên gò má. Thu nói, nàng nói với tất cả oán hận:

– Em không cần anh giải thích gì hết, mà anh cũng chẳng cần giải thích,

sáng sớm ngày mai em sẽ về nhà. Và từ nay trở đi em sẽ không bao giờ đến gặp anh nữa. Dù rằng yêu anh... Em không bao giờ để anh còn quan tâm đến em?

Bỗng nhiên nàng mỉm cười đặt tay lên vai Huy:

– Em đã đến, đã nằm trên giường này với anh em không còn tiếc gì hết.

Huy nghĩ thật nhanh, mình không thể như vậy, chàng không quân tử Tàu nhưng chàng không thể bỉ ổi như vậy.

Đêm yên lặng trôi, Huy nhìn Thu bằng đôi mắt xót xa: Không, không có gì xảy ra hết.

Thu thở dài nàng nằm xoay mặt vào tường.

– Lâu lắm mới thấy toa tái xuất giang hồ, toa biến đâu mà kỹ vậy?

Thu hất mái tóc ra sau, không khí phòng nhảy trở nên ngọt ngào vì khói thuốc lá. Thu nhấp ly sâm banh:

– Moa thất tình.

Gã con trai tròn xoe mắt, há hốc mồm:

– Toa thất tình hạng nào vậy?

Thu nheo mắt:

– Hỏi chi vậy?

– Hỏi để biết, sao mà khó thế!

– Moa bây giờ khó rồi.

Gã con trai nhún vai, hắc chửi thể tự do:

– Đ.M. loạn thật!

Nhạc lên hắc kéo Thu:

– Nhót với moa đi.

Thu giằng tay lại:

– Không, để moa yên.

Gã con trai cười nheo mắt:

– Thôi được, moa chia buồn.

Gã con trai quay lưng đi. Thu ngồi lại một mình cố uống nốt ly rượu. Tự nhiên Thu thấy buồn, nằng lặc lững trong không khí này. Ở nhà nằng buồn ray rứt, nằng nghĩ mình cứ đi khỏi nhà, tới những nơi ăn chơi cũ nằng sẽ hết buồn. Nhưng bây giờ nằng thấy không khí này không còn hợp với nằng nữa.

Nhìn những thằng bạn cũ, Thu thấy chán chường hết sức. Hình ảnh Huy lúc nào cũng lảng vảng trong đầu nàng. Thu thấy khó chịu, ngột ngạt, trong không khí này. Nàng nghĩ mình không thể ở lâu thêm nữa.

Cái không khí mà trước kia nàng vui thích bao nhiêu, bây giờ nàng chán nản bấy nhiêu. Nàng như nhìn thấy đôi mắt của Huy đâu đó, đôi mắt lăm lăm của chàng. Chàng đang nhìn xuống, cái nhìn nghiêm khắc, khinh miệt. Một lần, phải rồi một lần chàng đã nói:

– Đừng tưởng anh không biết gì, đừng nghĩ anh cù lần ở trong vũ trường mà em từng lui tới không phải chỗ đứng của anh. Những thằng oắt con ăn hại... Nhìn chúng nó anh thấy giống một lũ thú vật.

Huy luôn luôn quá khích. Thu không hiểu tại sao chàng lại thù ghét đến như vậy. Khi nói mặt chàng sắt lại. Thu hỏi tới. Huy trả lời cộc lốc:

– Phù phiếm!

Thu nhớ lại lần Huy chở nàng về nhà, chàng đạp ngã mấy thằng đi xe Honda, chàng dừng dừng như không, Thu nhắc lại chuyện đó trong lần đi ăn buổi chiều. Huy nói không dẫn đo:

– Anh muốn vắn cổ hết bọn con trai đó.

Nhớ lại những thái độ của Huy, bây giờ Thu ngồi nhìn ra piste², tự dừng nàng cảm thấy tâm hồn nàng khác nhiều. Bọn con trai con gái như những con cung quăng trong một vũng nước đục.

2 sà nầy

Tiếng trompette rúc lên buốt óc. Thu đứng dậy, nàng đi mau ra cửa. Nàng vội vã xuống thang lầu. Mặc kệ chúng nó. Động cơ xe cộ nổ vang, những chiếc xe phóng như bay trên đường. Thu đặt tay lên trán nàng lắc đầu tìm lại sự tỉnh táo bình thường, một ly rượu làm đầu óc nàng choáng váng.

Thu bước nhanh qua đường. Phía trước mặt nàng là chợ Bến Thành. Chiếc kim đồng hồ trên nóc chợ chỉ chưa quá 8 giờ tối. Vẫn còn sớm chán mình có thể đi lang thang lên phố trước khi về nhà. Nhưng Thu không thấy một thích thú nào, nàng lại nghĩ đến căn phòng của mình, nàng muốn nằm yên một chỗ nghe nhạc rồi ngủ thiếp đi. Thu thả bộ dọc theo đường Lê thánh Tôn. Sự náo nhiệt trong khu đại học văn khoa khiến nàng chú ý. Họ làm gì vậy? Ở

phía quán Văn vang vang tiếng hát.

Thu rẽ vào khu Đại Học, đám đông dày đặc, họ ngồi xuống cả bãi cỏ. Thu phải khó khăn lắm mới tới được nơi trình diễn. Vẫn người nhạc sĩ dáng gầy gầy mà Huy đưa nàng đến xem trình diễn lần đầu tiên. Anh đã ôm chiếc Tây ban Cầm, người thiếu nữ mặc áo dài màu huyết dụ đứng bên cạnh. Tiếng Tây ban Cầm nổi lên tất cả đám đông im phăng phắc. Người thiếu nữ cất tiếng hát: «Mẹ ngồi ru con đong đưa vông buồn đong đưa vông buồn... Mẹ ngồi ru con nghe đất sọt mềm...» Tiếng hát như chất ma túy thu hút khán giả, những khuôn mặt ngược nhìn lên đăm chiêu. Một ngọn đèn mắc trên cành cây cao tỏa ánh sáng vàng vọt xuống mái tôn của chiếc quán bé. Thu không hiểu tại sao, lúc ấy nàng nhìn thấy

ngọn đèn nhỏ buồn thối. Tiếng hát của thiếu nữ nức nở than van. Tiếng hát khiến người nghe tê dại, không nhúc nhút như tiếng trompette rúc lên trong vũ trường.

Thu nghe rõ tiếng gió chạy dài trong lá cây, một chiếc lá khô nào đó vừa rơi nhẹ trên mái lôn. Huy ở kia, chàng ngồi bệt trên cỏ điều thuốc lá dính trên môi. Chàng có vẻ say sưa. Chàng không để ý đến xung quanh. Thu vội quay đi nàng không để chàng thấy mình.

Nàng bỏ đi khi tiếng vỗ tay rào rạt vang lên.

Tiếng vỗ tay như tiếng sóng. Nàng chen lấn qua đám đông. Nàng muốn thoát khỏi đám đông mà có lẽ không muốn có thêm nàng vì có Huy ở đó.

Thu mặc cảm, sự đó làm nàng buồn da diết. Nàng cô đơn lạc lõng ở tất cả mọi nơi. Thu đi như chạy ra ngoài đường. Tiếng hát đuổi theo nàng. Thu vội vã vẫy chiếc taxi, nàng chui vào trong xe đóng sầm cửa lại.

Người tài xế taxi ngoái đầu lại hỏi nàng:

– Cô về đâu?

– Cứ đi đi!

Chiếc xe chuyển bánh, Thu ngồi ngã đầu trên nệm. Nàng khép mắt lại, nàng nghe rõ hơn tiếng gió thổi bên tai.

Một lát sau, Thu bình tĩnh trở lại, nàng nói nhỏ:

– Ông cho tôi về nhà!

Người tài xế cười nhẹ:

– Nhà cô ở đâu?

– Ở nhĩ xin lỗi. tôi về Nguyễn Thiện Thuật.

Mình đang chạy trốn chẳng? Thu lẩm bẩm tự hỏi mình, Thu gục đầu trên hai tay. Sự cô đơn lại vò xé tâm hồn nàng. Tự nhiên nàng cảm thấy thống khổ, sự thống khổ vô lý.

Người tài xế ta xi bống lên tiếng:

– Hồi nầy tôi thấy một tai nạn ghê hết sức vậy đó cô!

– Cái gì?

– Một tai nạn xe hơi.

Người tài xế không chờ Thu hỏi tới, anh ta kể: Người đó chỉ bằng cô thôi.

– Cái gì?

– Người chết ấy, dạ chỉ bằng trạc tuổi cô thôi. Tội nghiệp, chính mắt tôi thấy mà. Một chiếc xe Mỹ cán cô ta bể sọ, tôi nghe một tiếng nổ “bụp”, óc cô ta phọt ra chết ngay tức thì.

Thu thấy rùng mình.

– Tại sao?

– Cô ta cưỡi chiếc xe Honda đàn bà đi trước tôi, chiếc xe “đốt cát” của Mỹ đi sau tôi nó đi đâu vội lắm bóp còi inh ỏi à, đường thì đông nó xấn bừa lên nó hất tung chiếc xe Honda của cô gái bánh xe trước cán luôn ngang đầu cô ta. Trời ơi là trời! Khiếp hết sức vậy đó. Nhìn cảnh tượng đó tay tôi run lên, tôi thắng xe lại đứng bên lề đường hằng mười phút sau mới dám đi. Tội nghiệp

không biết con cái nhà ai.

Thu bản thân trống ngực đập thành thịch nằng bị câu chuyện khủng khiếp của người tài xế chi phối. Nàng buột miệng nói:

– Tội nghiệp!

– Thời buổi này không biết thế nào cô ơi, sống đó chết đó, không biết thế nào mà lường trước được.

Thu im lặng một lát, nàng tiếp:

– Chắc hẳn người ta phải bồi thường.

– Dĩ nhiên nhưng không dễ dàng đâu, làm hàng trăm thứ giấy tờ, qua hàng chục cửa. Khi lãnh được tiền bồi thường số tiền chỉ bằng giá một con bò.

– Giá một con bò?

– Dạ! Có bảng giá cả hết, giá một chân bị gãy, một cái tay, giá chết luôn nữa.

Giọng người tài xế chán nản:

– Nếu tôi có bị xe cán chết tôi không cần tiền bồi thường, cô biết tôi cần gì không?

Anh ta trả lời luôn:

– Chỉ một nén nhang, dạ một nén nhang do chính tay người đã cán tôi cắm lên bàn thờ. Chỉ vậy thôi tôi cần mạng một con người hơn mạng một con bò.

Người tài xế chợt hỏi:

– Tôi đường Nguyễn thiện Thuật

rồi đó, cô ngừng ở đâu?

Thu ngó qua cửa:

– Ông dừng xe lại ở đầu đường.

* * *

Người họa sĩ vẫn ngồi ở đó. Áo sơ mi khuy măng sét cà vạt. Anh ngồi nhẩn nại trong phòng trưng bày họa phẩm đã một tuần lễ nay. Mỗi khi có khách vào xem tranh, anh đứng dậy, cầm tập sách nhỏ ghi danh sách từng bức tranh biểu khách. Họ đảo qua một vòng rồi ra.

Nguyễn lâm bầm:

– Biết mà. biết mà!

Anh ta lại gán một điều thuốc lá

lên môi lững thững đi dạo quanh căn phòng tranh của mình, tự ngắm những bức tranh của mình. Những tác phẩm ế ẩm.

Nguyễn tự đặt tên cho những tác phẩm của mình như thế. Một tuần nay chưa có ai ngó ngàng đến những bức tranh của mình. Chàng nghĩ tức cười về người khách xem tranh chiều hôm qua. Một bàn tay đặt lên vai Nguyễn:

– Cười gì vậy?

Nguyễn quay lại. chàng chìa bàn tay ra bắt tay Huy:

– Ủa, đi đâu sớm vậy?

Huy mỉm cười:

– Đến thăm cậu, xem tình hình tranh ảnh của cậu.

Nguyễn nhún vai chỉ những bức tranh:

– Vẫn không bán được, dù mẹ nó tốn hết bao nhiêu thuốc lá, bao nhiêu tiền giặt ủi quần áo.

Huy không biết nói gì để an ủi bạn, chàng mỉm cười, cái mỉm cười, gượng gạo. Nguyễn hỏi:

- Sáng nay cậu không đi làm à?
- Có.
- Sao lang thang ở đây?
- Buồn bỏ sở đi lang thang.
- Làm việc như vậy sướng nhỉ!
- Có chắc sướng không có hôm bạn tối mặt tối mũi, bất kể ngày đêm.

Hai người đi giáp phòng tranh. Nguyễn đứng lại trước một bức tranh lớn.

– Chiều hôm qua một tên vào đây toan mua bức tranh này.

– Thằng nào vậy?

– Một ông to lắm!

– Một ông to?

– Chứ sao, tao mừng hết lớn, hần mà mua bức tranh này tao sẽ có tiền tiêu suốt mùa thu.

Huy chăm chú nghe bạn kể, chàng hỏi tới:

– Rồi sao?

– Hần nói, hần khoái bức tranh này

vô cùng, tao tán. Ông bộ trưởng mua giùm đi.

Ông bộ trưởng đứng ngấm nghĩa thêm một lúc nữa, hần nói:”Bức tranh này lớn quá” “Hay ông bộ trưởng mua bức khác”. Mà biết hần trả lời tao thế nào không?

Nguyễn nhìn vào mắt Huy vui vẻ:

– Tao đổ mà đoán được câu trả lời của con người học thức đó?

Huy lắc đầu:

– Tao chịu.

– Tiên sư nó bảo tao vẽ bức tranh nhỏ lại nó mua giùm cho.

Nói xong Nguyễn phát cười ngất:

– Thiệt là đồ ma mị.

– Sau rồi mày đối xử với hắn ra sao?

– Chỉ còn nước tao lịch sự mời hắn ra khỏi cửa. Ông lớn mà...

Huy khoác vai Nguyễn:

– Thôi đi uống cà phê với tao.

Nguyễn chỉ vào một ngách nhỏ:

– Thằng Sơn ngủ trong đó nếu mày phong phú bạc nên vào rủ nó đi luôn.

Huy vén chiếc màn cửa vào trong căn phòng nhỏ. Phía ngoài phòng trông đẹp để trang nhã bao nhiêu thì trong căn phòng nhỏ này trông bẩn thỉu bấy nhiêu. Tranh sơn dầu, sách vở vứt bừa bãi.

Sơn nằm ngủ say sưa trên chiếc ghế bố, đầu hắn ngẹo sang một bên,

chiếc kính trắng gọng đôi mỗi vút lẫn
lóc trên chiếc bàn gần đó.

Sơn không hay biết gì, giấc ngủ của
hắn bình thản.

Huy ngồi xuống bên cạnh ghế bố,
đặt tay lên vai hắn lay nhẹ:

– Dậy. Dậy đi toa.

Sơn mở mắt, dụi mắt, mỉm cười:

– Máy giờ rồi?

– Gần mười giờ.

Sơn vươn vai ngồi dậy nhìn khắp
phòng gái xanh xạch.

– Muộn thế rồi ư!

– Dậy đi uống cà phê.

Sơn uốn éo người một lát mới xuống ghế bố:

– Ngồi chờ moa một chút nhé, phải chạy tuốt lên trên mới có nước rửa mặt.

Căn phòng mái tôn nóng hầm hập. Huy khó chịu vì mồ hôi bắt đầu rỉ ra ở chân tóc.

– Sơn à, moa với thằng Nguyễn sang quán cà phê trước cửa nhé, lát toa sang sau. Sơn vắt chiếc khăn mặt lên vai chạy ra khỏi phòng:

– Ờ, sang trước đi chỉ năm phút thôi

Huy ra ngoài phòng tranh, Nguyễn đứng đợi ở đó:

– Sao dậy chưa?

– Rồi!

– Từ sáng bao nhiêu thằng gọi mà nó không dậy đấy.

– Tao khác, tao gọi nó đi uống cà phê.

Hai người đi băng qua đường sang quán cà phê trước cửa Hội họa sĩ trẻ. Họ ngồi ở chiếc bàn kê ngoài lề đường. Buổi sáng trời mát người đi mua bán đông đảo. Huy thấy dễ chịu chàng ngả lưng trên ghế nhìn vợ vắn lên ngọn cây cao, nắng chớp chớp trên lá cây. Khung cảnh này coi thanh bình quá. Chàng nhìn theo những người con gái mặc mini jupe đi dạo, mua bán hàng hóa vật vãnh ở những cửa hàng bày ngay trên lề đường.

Quán đông khách, phần nhiều là những người cư ngụ ở khu bin-đinh gần đó xuống ăn sáng. Huy quen mặt, Huy biết cô con gái đang ngồi ăn ở chiếc bàn bên kia. Nàng ăn uống uể oải, nàng bẻ từng miếng bánh mì nhỏ chấm vào đĩa trứng, nàng uể oải uống từng hớp cà phê đá, nàng múc thêm một muỗng đường khuấy đều. Những hạt đường xoay vòng vòng trong ly cà phê.

Son phấn đã phai trên mặt nàng. Nàng ở trong một phòng trên tầng lầu thượng, một lần Huy đã lên đó theo chân một gã ma cô. Chàng ở lại căn phòng đó một đêm. Buổi sáng thức giấc, chàng móc bóp lấy hai ngàn đặt trên chiếc bàn ngủ. Chàng đi xuống lầu, chàng bình thản như không có chuyện gì xảy ra. Chàng tới quán cà phê này, một lát sau chàng thấy nàng

tối, nàng diện như trời. Không ai nghĩ nàng chỉ là một con điểm. Nàng nháy mắt với Huy, sang một bàn khác ngồi, nàng nghiêm trang ăn uống.

Nàng rút chính những tờ giấy bạc Huy đã đưa cho nàng hồi nãy ra trả tiền, nàng để lại cho bồi tiền «pour boire».

Nàng ra khỏi quán trong ánh nắng trong vắt.

Buổi sáng hôm nay nàng cũng ngồi ở chiếc bàn đó, son phấn phai tàn, nàng uể oải ăn uống. Nàng mặc bộ quần áo ngủ nhàu nhĩ. Có lẽ nàng không nhận ra Huy, nàng có biết bao nhiêu người đàn ông đến với nàng. Nàng không thể nhớ và không muốn nhớ.

Huy chợt nhớ đến một bài thơ của Jacques Prévert. Một bài thơ tả một

con điểm buổi sáng dùng điểm tâm. A, cái cảnh đó giống như cảnh nàng đang ngồi ăn uống kia. Nàng múc một muống đường đổ vào ly, nàng dùng muống khuấy, nàng soi mắt vào ly. Soi dung nhan thân phận vào đó. Nàng đang nghĩ gì? Có lẽ nàng chẳng nghĩ gì cả. Đêm hôm qua không có một người đàn ông ngủ với nàng, không có những đồng tiền để trên bàn ngủ. Có lẽ vậy, có lẽ vậy? Huy mỉm cười, Nguyễn hỏi:

– Cậu cười gì đó?

Huy nói lảng, chàng cúi xuống thổi cà phê phù phù:

– Không uống cà phê đi kéo nguội.

Ly cà phê bỏng rát lưỡi. Huy uống từng hơi nhỏ. Chàng nói:

– Không khí này uống cà phê không tuyệt phải ở Đà Lạt kia.

– Ủ Đà Lạt.

Huy nghĩ đến Đà Lạt. Những buổi sáng tinh mơ chàng ngồi uống cà phê một mình ở Tùng ở Thủy Tạ. Những kỷ niệm êm đềm, một hình ảnh con gái nào đó. Mình vẫn mãi mãi giang hồ, Nguyễn lâm bầm.

Huy nhìn Nguyễn:

– Căn nhà của cậu trên Đà Lạt ra sao?

– Vợ chồng thằng Thụy ở, nhà của chúng nó đấy chứ.

Huy nghĩ đến căn nhà đó, một lần lên Đà Lạt chàng đã đến thăm căn nhà ngay bên sườn đồi, cạnh một khu

nghĩa địa. Hôm Huy đến, Nguyễn ngồi trên một gò mả, hắn đang nhìn xuống thung lũng dưới chân đồi.

Huy nói:

– Căn nhà ở Đà Lạt nên thơ đấy nhỉ.

Mắt Nguyễn mơ màng.

– Mình hy vọng kỳ này bán được tranh có tí tiền còm mình mang về Đà Lạt sửa sang lại căn nhà đó, thừa ít tiền mua sơn mua cọ vẽ nữa.

Nguyễn nói đam mê, hắn đam mê một cách khủng khiếp. Huy vừa quý bạn vừa thương bạn. Xã hội này không chấp nhận một đời sống như thế, nhưng Nguyễn tự tin, chỉ cần vậy là đủ. Nhưng tất cả những người bạn

khác của Huy. Như Sơn đang là một thầy giáo bỗng bỏ đi lang thang để sáng tác, Như Khánh, nàng đang là một ca sĩ nổi danh của La Tulipe rouge Đà Lạt bỗng bỏ tất cả để về hát ở bãi cỏ, ngoài công viên tiền đồn. Những bài hát về thảm cảnh chiến tranh, về thân phận quê hương. Chính những người đó làm đất nước này có linh hồn. Nguyễn quý trọng họ.

Sơn từ bên kia đường đi sang. Hấn đi chậm rãi về phía bàn Huy và Nguyễn. Hấn ngồi xuống ghế, nói:

– Trời nóng quá ngủ không được.

Huy phì cười:

– Tao đánh thức mãi mày mới dậy mà còn kêu ngủ không được.

– Thật ra không phải ngủ mà tao thiếp đi. Đêm hôm qua thức khuya quá.

– Làm quái gì mà thức khuya?

– Đánh xi!

– Được hay thua?

– Nhẫn nại, hôm qua tao thu được 10 ngàn tiền nhac.

Sơn nói dừng dừng, không một chút tiếc rẻ, Hấn gọi hai cái hột gà, một ly cà phê sữa. Vừa ăn uống Sơn vừa nói:

– Ở trong cái phòng của bọn họa sĩ trẻ khô ghê vậy đó. Đêm thì lạnh thấu gan thấu ruột, ngày thì nóng. Tiếng động, ừ nhất là tiếng động khủng khiếp.

Huy hỏi:

– Có tiếng động gì mà kinh khủng.

Sơn chỉ ra đường:

– Mà nhìn thấy không, mặt đường này, ngang với căn phong tao nằm, năm giờ sáng là xe cộ bắt đầu di chuyển rồi càng lúc càng nhiều. Đầu óc tao buốt lên, buốt kinh khủng rồi mệt mỏi quá tao thiếp đi luôn. Những lúc tao ngủ say tức là lúc bất tỉnh nhân sự. Chu choa là khủng khiếp.

Sơn chặc chặc lưỡi, hẩn húp cà phê, dùng một mẩu ruột bánh mì lau mép. Hẩn gắp miếng thuốc lá lên môi.

– Moa về đây sáu tháng rồi. Trong 6 tháng đó moa không đi đâu khỏi khu này 200 thước. Sáng tác cũng không được nữa.

Sơn ngồi ngửa lưng trên tựa ghế, vuôn vai:

– Có tiền moa sẽ đi.

– Đi đâu?

– Bất cứ đi đâu, ở đây tù túng quá rồi, ngày nào cũng thấy giống ngày nào, buồn muốn thối ruột gan ra mất.

Sơn lại nghĩ đến phương trời xa, nơi ấy có núi non, có chiến tranh, có sự chết đe dọa con người thường trực.

– Moa phải đi mới làm nhạc được.

Huy chột nhớ ra, hỏi:

– Có thấy Khánh đâu không?

Sơn nhún vai:

– Cô bé lại phiêu bạt rồi, không biết nó đi đâu cả tuần lễ nay tới nhà tìm không gặp.

– Không, nói gì cả sao?

– Không tính nó vậy đó, muốn đi là đi...

– Muốn tìm nó không khó, cứ việc nhấn tin trên báo là nó bò về liền.

Sơn im lặng một lát, hần tiếp:

– Moa nhớ hồi ở Đà Lạt.

Trời về trưa, ba người vẫn ngồi nói chuyện với nhau. Nắng lên cao không khi trở nên oi bức, Huy nhìn lên ngọn cây cao, cây đứng im. Chàng rút khăn mùi xoa ra lau mồ hôi:

– Về thôi, trưa quá rồi!

Huy trả tiền chàng hỏi Nguyễn và Sơn:

– Bây giờ hai cậu về đâu?

Nguyễn chỉ sang phòng tranh.

– Tao lại về ngồi ở phòng tranh.

– Còn tao cũng vậy, tao cố ngủ một giấc đến chiều.

Huy thả bộ về sở. Vừa tới bàn làm việc một người bạn của chàng vội nói:

– Mà y vừa đi khỏi có một người đến tìm mà y.

– Ai vậy?

– Một người lính, hình như nhảy dù, chờ mà y lâu lắm mới đi khỏi.

Huy phân vân chàng hỏi lại.

– Một người lính hả, hấn dặn gì không?

– Hấn nói sẽ trở lại.

– Mấy giờ trở lại?

– Hấn không nói.

Người bạn trả lời xong lại cúi xuống tiếp tục làm việc. Huy cố moi trí nhớ, chàng chịu không thể nhớ được người lính đó là ai. Huy thu dọn bàn làm việc của mình, chàng xuống lầu, chàng bỗng đứng khựng lại khi gặp Phan.

Phan nắm tay Huy thật chặt:

– Mày, lâu quá tao mới gặp mày!

Huy không giấu được vẻ mừng rỡ. Chàng ngẩng nhìn từ đầu đến chân Phan đen thui nhưng khỏe mạnh.

Những kỷ niệm cũ giữa hai người đến với Huy thật nhanh ba năm rồi. Ba năm Huy mới gặp lại Phan. Phan cũng ngắm nghía bạn hân có vẻ hài lòng.

– Không ngờ hồi này mày lại béo tốt ra như thế, vợ con gì chưa?

– Vợ con làm chó gì?

Phan đập thật mạnh vào vai Huy:

– Vậy tốt. Mình vẫn có thể quái được với nhau.

– Còn mày sao biết tạo ở đây?

Phan khoác vai Huy:

– Mày có ở trên trời tao cũng tìm được, thôi đi, mình còn nhiều chuyện nói với nhau lắm.

– Đi đâu bây giờ?

– Đi ăn!

– Khoan chờ tao lấy xe.

* * *

Phan uống một hớp bia, ngẩng lên nhìn bạn:

– Tao cứ nghĩ mày có vợ rồi đấy!

– Sức voi!

– Tao nghĩ mày lấy Khanh.

– Sức voi.

Phan nổi nóng:

– Sư bố, nói chuyện với mày chán bỏ mẹ, hỏi đéo gì cũng trả lời nhát gừng.

Huy mỉm cười:

– Mà muốn tao nói gì về cái “thiên tình sử nào nể bi đát khốn nạn mất dậu” đó?

Phan nghiêm mặt:

– Mà không nói đùa đâu chứ?

– Không đùa, thôi nói đến kẻ bạc tình ấy làm chi!

Huy hỏi Phan về sự nghiệp. Hắn giơ ba ngón tay ra. Huy reo lên

– Đại úy rồi cơ à?

– Chứ sao, ông nói cho biết, ông thăng quan tiến chức chậm đấy, nếu đường “mây rộng mở” thì bây giờ mềng ra ông cũng cấp tá.

– Mà lên thế mà chậm sao?

– Chậm vì tao vô kỷ luật. Tao chót nặng tay nện cho một thằng quận trưởng một trận vì nó làm một thứ ông trời con, làm tiền ăn bớt ăn chặn, mẹ tao diệt tham nhũng một cách võ biền quá nên đường mây khép chặt.

– Mày bất mãn kiểu đó không được, dẫu sao cũng còn pháp luật.

Phan trộn mắt:

– Ở hay, ông bất mãn cũng như mày thất tình vậy. Mày đã bảo sự thật trắng hếu hếu như đít đàn bà kia mà, bây giờ lại còn lên lớp ông.

Cả hai cũng cười Huy nhìn đồ ăn uống hết nhẫn nại:

– Đủ chưa?

Phan vỗ bụng:

– Đủ rồi đó, tối nay tao với mày còn túng bưng nữa.

Trả tiền bữa ăn xong Huy nhắc Phan:

– Mày đeo lon vào đi.

Phan bỏ gọn mấy cái hoa mai vào túi.

– Tao đâu cần lấy le, về nghỉ phép tao muốn được ăn chơi thả cửa mang lon khó làm ăn.

Huy đưa Phan về nhà mình. Phan từ chối không chịu đi ngủ trưa:

– Trời ơi, còn ngủ nữa sao, thì giờ tao mới đúng là vàng ngọc, tao chỉ có ba ngày phép. Chiều hôm nay thứ bảy, mày nằm nhà ngủ đi. Tao lấy xe đi tổ chức cuộc vui buổi tối, cam đoan từng

bùng hoa lá. Chiều tao về đón...

Huy đành chiều bạn. Chàng vào nhà nằm nghỉ, buổi trưa nóng nực, chàng không thể nào ngủ được. Chiếc quạt máy để ở đầu giường chạy vù vù chỉ làm Huy thêm khó chịu. Huy nghĩ đến sự vui tươi của bạn, sự vui tươi hồi hã. Huy thềm được như bạn.

Huy đoán thầm chắc hẳn anh chàng lại mò mẫm vào mấy nơi quỉ quái. Như ngày xưa Huy mỉm cười, ừ như ngày xưa khi hai đứa dắt nhau lếch thếch đi phiêu bạc giang hồ, lần mò vào những nơi tối tăm. Những vụ đánh lộn không tiền khoáng hậu. Những buổi chiều hai đứa đưa nhau vào lò dạy quyền Anh Bách Khoa đâm nhau hùi hụi, những ngày còn học đệ tứ Chu Văn An.

Huy như thấy kỷ niệm cũ rực sáng trong đầu mình. Ngày anh chàng Phan nổi tiếng đánh lộn ở đệ tứ B1. Còn Huy một thằng cốt si to nhất lớp. Hai thằng lúc nào cũng như hằm hè với nhau, không khi gay cấn hơn khi có một bóng hồng len vào giữa hai người. Hồng Nhung, nàng mới học đệ ngũ Trưng Vương nhưng đã nổi tiếng hoa khôi.

Những buổi học tối toán lý hóa, Huy và Phan giành nhau giắt xe đạp ra trước đứng chặn ở cửa trường. Mỗi thằng đứng một bên cổng cùng ngăn ngờ nhìn theo nàng Hồng Nhung. Bạn bè cùng lớp tiên đoán thế nào cũng có một cuộc thư hùng nháng lửa xảy ra giữa hai kẻ si tình.

Mùa thu qua vội vàng. Kết quả cả

hai tên đều trượt vỏ chuối. Một buổi tối Huy và Phan tới cửa trường đón nàng. Cả hai bật ngựa ra khi thấy nàng tươi cười leo lên sau yên xe Vespa của một anh chàng thiếu úy đẹp trai.

Chiếc Vespa vút đi. Huy chán nản leo lên yên xe đạp toan đi. Bỗng Phan gọi:

– Ê Huy!

Lần đầu tiên Huy nghe Phan gọi tên mình sau bốn năm trung học. Phản ứng tự nhiên, Phan quăng chiếc xe sang lề đường đứng chống nạnh sẵn sàng “tử chiến”. Phan bình tĩnh tiến đến hất đầu:

– Hồng Nhung đi rồi!

– Rồi sao?

– Mày thất tình!

Huy chỉ vào Ngực Phan:

– Mày đau khổ vì tình!

Chợt Phan toét miệng cười:

– Huê!

– Đồng ý!

Phan chìa tay ra:

– Rửa một cái.

Huy siết chặt tay người bạn mới.
Cả hai cười ha hả. Phan khen:

– Tay mày cứng như thép, hèn gì chúng nó...

Phan bỏ lửng câu nói. Hắn thân mật khoác vai người bạn mới:

– Đi chơi với tao đêm nay cho đỡ buồn.

– Tao đâu còn buồn, nhưng được đi thì đi, mười hai giờ tao phải về kẻo bà cô không mở cửa.

Nhưng rồi 12 giờ Huy cũng không về. Chàng ngồi say sưa nói chuyện với bạn gần trọn đêm ở bờ sông. Huy ngửa mặt nhìn trời đầy sao.

– Mà biết tao nghĩ về tương lai tao ra sao không?

– Thế nào?

– Tao sẽ bay lên trời, bay tuốt lên trên kia.

– Mà đi lính tàu bay?

– Ủ, tao đi pilot.

– Cũng khoái.

– Còn mày?

– Tao từ trên trời nhảy xuống, mày lái tàu bay cho tao.

Huy reo lên hồn nhiên:

– Mày đi lính nhảy dù.

Phan mỉm cười:

– Tao đi sĩ quan nhảy dù, thiên thần mũ đỏ mày hiểu không. Nhất là tao đánh lộn nghề lắm. Rồi một ngày nào đó tao nhảy dù xuống đất Bắc...

Huy thiết thực:

– Muốn làm pilot hay sĩ quan nhảy dù mình phải có tú tài đã, mày đồng ý vậy không?

Phan lại đưa tay bắt tay bạn:

– Đồng ý, quên con nhỏ Hồng Nhung đi nhé mày.

Huy bĩu môi.

– Bây giờ thì tao không thèm nữa, khi tao là phi công rồi thiếu gì em mê, Không quân le lói lắm mày ơi!

Dĩ vãng loáng thoáng hiện ra trong đầu Huy. Chàng gối tay sau gáy ngửa mặt nhìn lên trần nhà. Dĩ vãng bao giờ mà chẳng đẹp nhất là dĩ vãng tuổi mười chín đôi mươi. Mười hai năm qua rồi đấy, mười hai năm với bao nhiêu sự thay đổi trong đời Huy.

Huy khép mắt lại dĩ vãng đậm nét hơn trong đầu chàng. Mình dặc dài, quá dặc dài trong ngần ấy năm trời Huy cảm thấy buồn.

– Dậy mày.

Huy mở bừng mắt. Phan ngồi ở đầu giường. Hắn toét miệng cười:

– Xong rồi, bữa tiệc của bọn mình thịnh soạn lắm. N

Nắng chiếu qua cửa sổ, Huy biết trời đã về chiều, chàng hỏi một câu đột ngột:

– Tao ngủ đã lâu chưa?

– Ai biết nhưng bây giờ 6 giờ chiều rồi.

Huy vẫn cảm thấy buồn ngủ, chàng mệt mỏi không muốn ngồi dậy. Phan phải co dậy.

– Thôi dậy đi, tắm một cái cho thoải mái, gớm lưỡi chảy thây chảy xác ra được.

Phan đẩy Huy xuống khỏi giường:

– Mày tắm đi, rồi tao tắm với.

Huy khật khừ đi vào buồng tắm. Phan mở quạt máy hết tốc lực cho gió lùa vào người, Huy ở trong buồng tắm nói với ra.

– Có đủ bia ngọt trong tủ lạnh đó, lấy ra uống.

Phan cởi chiếc áo nhà binh dây cộc vút lên thành ghế, ra mở tủ lạnh chàng khai một hộp bia uống ừng ực một hơi chàng ném cái hộp bia không vào góc nhà.

– Khát chịu không được, mày biết không, suốt buổi trưa tao đi tìm chúng nó.

– Ai thế?

– Bọn đàn em của tao, cam đoan
suya lắm, buổi tối hôm nay khi tụi
mình đến sẽ đủ mục, mày yên chí vậy
đi. Một con cây làm đồ nhậu, cháo nữa,
mày ăn cháo thịt cây chưa?

– Cháo thịt cây, sao lạ vậy?

– Ngon tuyệt cú mèo! Mày phải ăn,
được ăn một bữa cháo thịt cây rồi có
chết không uống.

Có tiếng cười của Huy.

– Mày biết tao không biết ăn thịt
cây chứ?

Phan ngạc nhiên.

– Không biết ăn thịt cây, sao mà
mọi rợ quá vậy?

– Đồ ngu dân, mày vẫn giữ nguyên

lập trường cổ hủ đó sao.

– Tao không biết ăn, khổ lắm, tao mà biết ăn thịt cây thì tao có vợ đẹp từ lâu rồi.

– Mà nói tao chẳng hiểu gì cả?

Huy mở cửa buồng tắm đi ra?

– Tao sẽ kể cho mày nghe thiên tình sử có vấn đề chó má xen vào giữa.

Phan nôn nả:

– Ly kỳ lắm hả, kể đi nào!

Huy ra mở tủ lấy một hộp Coca:

– Đừng nóng, đâu có đó, câu chuyện này có thể viết thành một thiên tiểu thuyết diễm tuyệt bi ai được. Đoạn kết đầy nước mắt.

– Lại thế nữa sao?

Huy đứng tựa lưng vào tường:

– Mày vào tắm đi, tao ở ngoài này sẽ kể cho mà nghe.

Phan cười vui vẻ, hấn tụt quần áo ngay ngoài nhà, lồng ngồng chạy vào buồng tắm:

– Ý kiến mày hay đó, nào bắt đầu.

Huy đi đi lại lại trong phòng:

– Đời sống mày hoạt động đều đều nên rất ít khi biết thế nào là cô đơn. Còn tao, ở giữa Sài Gòn này nhiều khi buồn cóc chịu được. Nhất là những khi thui thủi một mình lúc đêm hôm, tao nghĩ quần nghĩ quanh, hết khôn dốt đến dại. Tao nghĩ đến chuyện tậu một con vợ mày ạ, tậu một con vợ “o-li-gin”

có “móp-lê” đằng hoàng. Sau khi ái tình đá giò lái, tao đau quá, tao thể với trời đất thánh thần sẽ tậu vợ để khỏi buồn. Tao còn thể với danh dự của tao rằng tao sẽ yêu thương người con gái đó rất mực, nàng sẽ là đấng tối cao, nếu cần, tao sẽ sợ vợ ra mặt.

Phan xối nước ào ào:

– Mà cứ tiếp tục đi, tao vẫn nghe đây.

Huy ngồi xuống giường:

– Thế rồi tao tìm ra người lý tưởng.

– Vậy hả, ở đâu, thơm không?

– Năm-bờ oăn. Tao theo đuổi nàng gần một năm trời lận, nàng sinh viên được cẩn thận, nàng đẹp can không nổi, ối trời ơi tao yêu nàng hết lảng.

Tiên sư cha thằng nào mà nói láo, nàng đáp lại tình yêu đó. Tao sướng rên mé đều hiu. Người đâu mà thơm tho nết na làm vậy.

Phan ở trong buồng tắm nháy cẳng lên:

– Rồi sao, rồi sao hả mày, tiếp tục đi, tao tắm xong rồi, tao sẽ rửa mày một cái.

Huy mỉm cười:

– Một ngày đẹp trời mây hây tưởng tượng một ngày như mùa xuân miền bắc, hoa lá cành nở tung bùng trên vạn vật, chim chóc bướm ong vo ve bay lượn trong vườn Tao Đàn, hai trái tim non phỉ phệp hòa tấu khúc nhạc yêu đương.

– Thôi, thôi mà y tá cảnh nhiều quá rồi.

– Thì cũng phải để cho tao có lời mạ kền cho mối tình đẹp để ấy chứ.

Huy cười khúc khích:

– Tao vâng lệnh thượng đế toan an bài cuộc đời tao mà ọ. Tao run run cầm bàn tay búp măng nuốt nà của nàng để lấy thêm can đảm tao nói: “Em, anh xin cưới em được không?!” Ôi đôi mắt đẹp thần sầu của nàng e ấp ngược lên, đôi môi màu hoa đào nhếch lên, cười tùm một phát tay nàng nhè nhẹ bóp tay tao, nàng OK mà ời, tao sướng muốn ngất đi được, trời đất quay mòng mòng khi nàng khẽ gật đầu. Giọng nàng như chim: “Em nhận lời em cũng yêu anh, anh có thể tới nhà em nói với ba má

em. Em tin rằng ba má bằng lòng. Em con một ông bà chiều lắm” – “Phải điều kiện gì?” – “Không điều kiện gì hết”.

Phan mặc quần áo, góp lời bạn.

– Vậy là thơm quá rồi còn gì nữa.

Huy tiếp:

– Buổi tối hôm đó tao theo nàng đến nhà, tao mới ngã ngựa ra.

– Sao?

– Nhà nàng là một cửa hàng bán thịt chó lớn nhất Thủ Đô. Tội nghiệp nàng còn khai thật với tao rằng tối nào cũng đớp thịt chó dựa mạn, lòng dôi chả đều đều. Nàng khen: “ngon lắm, em chỉ mong ế hàng em làm sạch sành sanh”. Tao hết hồn hết vía, tao nghĩ đến một tương lai đen như mồm chó, hằng

đêm tao phải chia với nàng từng miếng dôi, miếng chả chó thì bỏ mẹ tao. Nàng con một nhất định nàng phải hưởng cái gia tài bạc triệu này, nhất định nàng phải duy trì cửa hàng thịt chó... Sau đó thà tao mang tiếng bạc tình cũng phải a-la-de. Nàng khóc hết nước mắt, nàng sỉ vả tao, tao đành ù lì.

Phan vỗ đùi cười:

– Hoài của, sao kẻ diễm phúc đó không phải là tao mà lại mày.

Phan nhìn bạn hỏi:

– Mày có công nhận cuộc đời này lắm kẻ chó má không?

– Dĩ nhiên!

– Những thằng ăn thịt chó là những thằng quá trong sạch nên phải đớp thịt

chó cho mình chó má một chút mới sống được. Mà này cũng thỉnh thoảng nên chó má, mày trong sạch quá thành Chúa thành Phật thì bỏ mẹ.

Huy mặc quần áo, lườm bạn:

– Mày lại nguy biện rồi.

Phan cười bò lăn ra giường.

* * *

Chiếc xe đi rề rề vào ngõ hẻm. Bọn trẻ con túa ra:

– Xếp cho em coi xe xếp!

Phan ngồi phía sau quát:

– Chúng mày không cút đi tao đập thấy mẹ bây giờ.

Một con mẹ dắt mỗi, giữ lấy ghi
đồng xe:

– Bảo đảm mà xếp, mới toanh à.

Huy dừng xe lại:

– Cái gì?

– Gái đó thầy, mèn đét ôi đẹp can
không nổi.

Phan hỏi:

– Tên nó là gì Ngọc, Lê Ngọc, hai
thầy đi theo em nhé!

Phan xua tay:

– Thôi được rồi cảm ơn chị.

Người đàn bà dắt mỗi nói:

– Thầy không đi sao?

Phan trả lời cộc lốc:

– Không!

Người đàn bà cản hẳn khi Huy tiếp tục lái xe vào sâu trong hẻm tối:

– Mình nhậu đã, mày yên chí lát mày sẽ có con Lê Ngọc.

– Còn mày?

– Tao hả, tao có một em rồi, tao còm-măng [commande: đặt hàng.] từ hồi trưa lận.

Huy lái xe theo hướng tay trở của Phan, dừng lại ở một căn nhà trong cùng hẻm. Đèn trong nhà sáng choang, mùi thức ăn xào nấu gì đó thơm lừng.

Hai người đàn ông từ trong nhà chạy ra:

– A đại úy!

Phan đưa tay lên môi xuyt.

– Đám tụi bay sao kêu tao là đại úy hoài vậy.

Huy dựng xe ở trước cửa nhà, theo bọn đàn em của Phan. Giữa nhà giải một chiếc chiếu đồ ăn bày ê hê.

Hai gã đàn ông một thẳng cụt chân, một thẳng cụt tay trông mặt mũi quái gở, chúng xum xoe bên cạnh Phan:

– Đại úy, ý quên, anh thấy sao?

Phan chỉ vào mặt mình:

– Không có chức tước gì trong này ráo, mày tao đi. Được lắm, rượu chè sao mày?

– OK thau!

– Tốt, nhưng rất tiếc thằng bạn của tao không biết đớp thịt chó.

Gã cụt tay nhìn Huy, hấn lạ lùng như nhìn quái vật:

– Vậy mà vác mặt vào đây làm gì, chỉ có hạng người hèn hạ mọi rợ mới không biết ăn thịt chó.

Huy bị chửi ngang xương chàng nhìn lại gã cụt tay:

– Tao không muốn đánh mày vì mày cụt tay.

Phan dừng dừng:

– Mày bỏ giang hồ lâu quá rồi nên anh em lờn mặt, pặc-co [par corps: tay đôi.] nhau đi cho giãn gân cốt.

Gã cụt tay lùi lại:

– Ý kiến của đàn anh hay đó, nếu cha này thắng nổi tôi sẽ có một con gà rô ti thơm phưng phức, một em thơm như bánh men.

Phan hỏi:

– Lệ Ngọc!

– Ủ Lệ Ngọc, sao biết hay vậy, nó mới đến hồi chiều mà.

Gã cụt chân có vẻ biết điều hơn, gã nhảy cò cò ra giữa hai người, cản:

– Thôi mà ăn nhậu cho vui vẻ, thử sức nhau làm mẹ gì.

Gã cụt tay đẩy gã cụt chân ra:

– Dang ra mày, tao nhất định ăn thua đủ, đại ca Phan đã nói trước cha này chì lắm mà.

Gã cụt chân cau có:

– Đ.m anh em là anh em việc gì cứ phải thử sức nhau. Đẹp đi mày uỳnh lộn ở đây đổ bể tùm lum ráo trội.

Phan cười:

– Thôi được rồi lần khác không muộn.

Phan chỉ Huy giới thiệu với hai tên quái:

– Bây giờ tao mới chính thức giới thiệu người anh em với tụi bay, anh Huy, ngày xưa đã từng lưu lạc giang hồ. Bây giờ anh làm ăn đàn ông hoàng rồi.

Phan đặt tay lên vai hai gã quái, giới thiệu với Huy:

– Còn hai thằng này hồi trước là đàn em tao trong lính. Thằng cụt tay là Đục, thằng cụt chân là Bé. Bây giờ chúng nó là “vua” trong giang sơn này.

Huy vui vẻ đưa tay ra bắt tay bai người bạn mới. Chúng mời Huy ngồi xuống chiếu:

– Đừng giận nhé người anh em, người anh em sẽ có con gà rô-ti ngon tổ mẹ. Uống rượu được chứ?

Gã cụt tay nói. Huy gật đầu:

– Rượu cũng bỏ lâu rồi nhưng vui với anh em tôi sẽ uống hết mình.

– Hay lắm, bây giờ chúng ta có thể bắt đầu.

Bé đứng dậy với chiếc nạng, chiếc nạng đầu bịt sắt nhọn hoắt:

– Khoan chờ chút tôi đi kêu mấy con nhỏ đến hầu hạ cho sướng thân. Nhân thể đi lấy con gà rô-ti.

Bé khập khiễng chống nạng ra ngoài cửa một lát sau hần trở vào, theo sau là hai người con gái. Bé đặt gói giấy gói con gà xuống chiếu.

– Gà rô ti đó, còn hai em đây sẽ hầu hạ hai đại ca.

Đực chỉ con bé tóc bỏ xõa:

– Lệ Ngọc đó, Lệ Ngọc của đại ca Huy.

Đứa con gái xà vào lòng Phan có vẻ quen thuộc với không khí này. Còn Lệ Ngọc nàng e dè. Nàng đứng không nhúc nhích mở mắt thật to nhìn Huy. Nàng còn quá nhỏ Huy đoán chỉ mười

bảy tuổi là cùng. Bé kéo tay nàng đẩy về phía Huy:

– Ngồi xuống, đứng như trời trồng chi vậy?

Lệ Ngọc hốt hoảng, nàng bình tĩnh trở, lại ngồi xuống cạnh Huy. Huy nhìn vào mặt nàng:

– Em sợ hả?

Lệ Ngọc cúi gằm mặt trong khi con bạn đồng nghiệp của nàng ngã ngón trong tay Phan.

Những tiếng cười tiếng nói tiếng chửi thề vang lên trong căn nhà nhỏ.

Phan bê nguyên chậu thau rượu uống ừng ực rồi trao cho Huy:

– Uống đi mày, uống chết mẹ luôn.

Huy đỡ chậu thau rượu, mùi rượu để xông lên nồng nặc. Những đôi mắt nhìn Huy chờ đợi chàng không thể không uống. Lệ Ngọc cũng nhìn chàng nữa.

Huy nhấp thử một hớp, môi chàng tê dại. Huy nghe tiếng vỗ tay khuyến khích, chàng nhắm mắt uống một hớp lớn, nuốt ực. Chàng nóng ran từ cuống họng đến bao tử.

– Một hớp nữa!

Huy phải nghỉ để thở chàng bắt đầu quen với men rượu, chàng uống thêm vài hớp nữa chàng mềm môi. A lâu quá mình mới uống rượu. Khi Huy ngừng uống. Bé đỡ ngay lấy chậu thau rượu. Huy gục đầu, tóc chàng rũ xuống trán. Bụng Huy khó chịu, chàng hả miệng ra

đớp miếng đùi gà do Lệ Ngọc nhét vào miệng chàng:

– Nhậu đi anh, nhậu đi!

Huy nhai nhồm nhoàm:

– Ngon, ngon lắm.

Phan và hai gã quái hùng hục ăn uống. Tiếng cười tiếng nói, những âm thanh lung bùng trong đầu Huy. Phút chốc chàng quên tất cả, phút chốc chàng nhớ hết cả mọi chuyện, chàng lèm bèm nói:

– Tiên sư thằng Phan nhé, mày lại đưa ông vào con đường hư hỏng.

Phan cười ha hả, chửi thề tùm lum. Hắn bật một que diêm soi vào mặt Huy:

– Mày báu giá lắm sao?

Huy nhìn trần trối vào que diêm, nhìn tàn lửa đỏ, nhìn sợi khói thật mỏng đang bay lên Chàng nhớ đến một kỷ niệm xa xôi nào đó. Phải rồi, chính là Phan, hẳn hay có cái lối bật diêm soi vào mặt bạn. Một lần trên Cầu Bông, Hấn cũng bật que diêm soi vào mặt Huy khi chàng say lừ đừ.

Huy chum miệng thối phù:

- Mà nhớ gì không?
- Nhớ gì?
- Mà từng bật diêm soi vào mặt tao.

Phan cười:

- Khi mà uống rượu trông mặt mà tức cười ngộ nghĩnh, dần dần và...

– Và làm sao?

– Đều giả nữa.

Huy thần thờ:

– Lại như vậy nữa sao? Thê thảm quá nhỉ.

– Mà có chán đời không?

– Sức mấy.

Huy gục đầu xuống, ôm lấy đầu, vò rối tóc:

– Tao nhức đầu quá!

Phan tiếp tục uống rượu với hai gã kia, Phan bắt đầu nói:

– Chúng mày còn nhớ ngày ở tiểu đoàn không, thầy trò chúng ta....

Đức khoa chân múa tay:

– Dạ làm sao quên được đại úy, hai đứa chúng em theo đại úy khắp các chiến trường. Bây giờ thì... hà hà...

Phan lại gắt gỏng:

– Đ. m tao đã biểu tụi bay đừng kêu tao là đại úy.

Huy cảm thấy bàn tay mềm mát của Lệ Ngọc đỡ vào ngực mình. Chàng nhướng mắt lên ôm chầm lấy nàng:

– Anh mệt quá em ơi!

Bé nói gì đó rồi lớn tiếng hơn:

– Cho anh ăn một tô cháo, một tô cháo sẽ tỉnh rượu.

Cổ họng Huy nhạt nhẽo, nhưng chàng vẫn còn tỉnh táo.

– Cháo hả? Cháo gì?

– Cháo bao tử chó.

Huy lắc đầu quây quây:

– Chịu thôi, ai mà ăn cháo chó.

Phan cười lớn:

– Tụi bay đè nó ra, đổ cháo vào miệng nó kia.

Hai gã đàn em dữ như cọp đè nghiêng Huy xuống, hấn đồ cháo, hấn bất kể lời kêu gào của Huy.

Huy cảm thấy ruột gan mình cồn lên, chàng mưa thốc tháo...

Tiếng cười bùng lên.

* * *

– Quê em ở Cần Thơ, nhà em nghèo lắm anh ơi. Má em bị pháo kích chết rồi, còn ba em bị thương phải đưa lên Sài Gòn điều trị. Em mới tới đây được mấy ngày hôm nay...

– Huy mệt lắm chàng nằm ngửa mặt nhìn lên đỉnh mùng trắng nhờ nhờ. Gió từ ngoài cửa sổ lùa vào lồng lộng làm chiếc mùng lay động. Ngõ hẻm im lặng như tờ, chàng đã tỉnh dậy. Khi chàng mở mắt ra thấy Lệ Ngọc ngồi bên cạnh, nàng dùng chiếc khăn nhưng nước nóng lan mặt lau miệng chàng.

Trong ánh sáng mờ mờ từ ngoài cửa sổ hắt vào, Huy nhìn thấy nàng mỉm cười.

– Thấy khá chưa anh?

Huy dần dần nhớ lại từng chi tiết,

đầu chàng vẫn còn nhúc như búa bổ, chàng nhìn quanh:

– Chúng nó đâu hết rồi.

– Anh yên chí, họ đưa anh gửi sang căn nhà này, không có ai hết. Họ biểu em săn sóc anh. Anh rửa tùm lum rồi bắt tỉnh luôn.

– Bậy quá!

Bây giờ Lệ Ngọc nằm cạnh Huy, nàng kể chuyện, hết chuyện nọ sang chuyện kia. Nàng than thở:

– Không còn cách nào hơn anh ơi, ba em còn nằm ở nhà thương Chợ Rẫy.

– Ai đưa em tới đây?

– Không ai đưa hết, em hết tiền, người ta biểu em lên chợ Sài Gòn tìm

việc làm. Một bà sang trọng muốn em, đưa em về đây.

Huy dừng dừng, chàng nghe những câu chuyện đại loại như vậy không biết bao nhiêu lần.

– Hôm qua em được năm ngàn, em mua đồ cho ba em.

– Ba em có hỏi tiền ở đâu không?

– Có, em nói dối, em mượn tiền lương của chủ, ít hôm nữa ba em khỏe em sẽ đưa ông một số tiền để về quê.

– Em có về không?

Lệ Ngọc lắc đầu:

– Không, em sẽ ở lại làm, hàng tháng em sẽ gửi tiền về...

– Em nhất định làm nghề này.

Lệ Ngọc gật đầu cương quyết:

– Nhất định, em thấy không nghề nào kiếm tiền dễ dàng như nghề này. Anh biết chứ em khổ quá rồi, em không muốn khổ nữa, khi có nhiều tiền thiếu gì kẻ...

Nàng bỏ lững câu nói, nàng thở phào:

– Em muốn ông già em sung sướng một thời gian, ông có thể ngồi một nơi không phải làm gì, hàng ngày ông có tiền ăn nhậu.

– Anh tính coi, mấy chục năm nay ông muốn sống yên đâu có được yên. Bây giờ ông què cụt rồi không còn ai bắt bớ ông hết. Em phải làm ra để ông hưởng, ông sống chẳng còn được bao lâu.

Lệ Ngọc nói một hơi. Huy lại khát nước, chàng đập vào vai nàng:

– Cho anh xin ly nước.

Lệ Ngọc ngồi dậy:

– Ở đây đâu có nước uống, có nước
lã thôi.

– Nước lã cũng được.

Lệ Ngọc tụt xuống giường, nàng ra mở cửa sau. Thân hình nàng nổi bật trong khung cửa. Thân thể nàng thật đẹp, cân đối của người con gái đồng ruộng.

Lệ Ngọc trở vào. Nàng trao cho Huy một ca nước. Huy đỡ lấy uống một hơi, chàng quăng cái ca ra góc nhà, kéo nàng vào lòng.

Huy không biết mình đã nằm bao lâu bên cạnh người con gái. Một con diêm. Đúng thế, nó có cái tên thật bay bướm. Lệ Ngọc, Lệ Ngọc là cái chó gì. Dân đồng ruộng làm gì có được cái tên đó. Huy tin chắc rằng những chuyên viên ma cò đã đặt cho nàng cái tên diêm kiều đó để câu khách. Huy quay sang nhìn Lệ Ngọc, nắm lấy tóc nàng:

– Này em, tên em là gì?

– Lệ Ngọc!

Huy giằng mạnh tóc nàng:

– Nói láo!

– Ái đau em.

Huy nhìn vào mặt nàng.

– Anh biết tên em không phải Lệ Ngọc.

– Ăn thua gì cái tên hả anh, phải tên em không phải Lệ Ngọc.

Huy buông tóc nàng ra, chàng thấy mình nổi nóng hết sức vô lý. Chàng dịu giọng:

– Xin lỗi, em là người đồng ruộng đâu có cái tên đẹp đẽ ấy.

– Tên em là Thì, Nguyễn thị Thì, anh bằng lòng chưa.

Huy nghĩ thầm em có cái tên đẹp khi em bước chân vào nơi hôi thối. Huy chán nản đến cùng cực, chàng không thiết ngó ngang gì đến người con gái nữa. Đã đủ quá rồi.

Trời rạng sáng. Huy nhìn qua cửa sổ, ánh sáng của một ngày nhờ nhờ. Chàng nghe tiếng động cơ xe cộ ngoài

đường. Trong xóm này vẫn im lìm. Thường thường xóm chơi bởi nào cũng dậy muộn. Một thời gian Huy đã miệt mài ở những nơi này. Và chàng chán ngấy.

Huy ngồi dậy. Lê Ngọc Nguyễn thị Thì lơ mơ ngủ, nàng choàng mở mắt. Nàng túm lấy tay Huy:

– Dậy chi vậy anh?

– Đi về!

Nàng nhìn qua cửa sổ.

– Về giờ này!

– Chứ sao.

Huy móc túi lấy tiền đưa cho nàng:

– Tiền công em đó.

Chàng quay lưng đi. Người con gái dặn với:

– Thỉnh thoảng đến chơi nghe anh.

Huy mở cửa xuống thang lầu, chàng nghĩ đến một ly cà phê đen đặc, một khung cảnh quán cà phê trong buổi sáng tinh mơ. Rồi một giấc ngủ bình thản trong căn phòng của mình.

Chiếc xe của Huy để ở trước cửa căn nhà đối diện. Chàng mở khóa xe, chàng nhòm qua khung cửa sổ, Phan nằm ôm con điểm ngủ say sưa. Kệ mẹ chúng mày, ông về đây. Huy cưỡi xe chạy ra ngoài ngõ hẻm. Một

thằng bé con từ một con ngõ hẻm khác nhảy xổ ra chặn đầu xe. Huy thắng gấp:

– Đ.M mày mù à?

Đứa bé đưa tay ra mặt thảm nã:

– Xin cậu cho con tiền!

– Tiền gì?

– Dạ tiền giữ xe suốt đêm qua con lại lau xe bóng nữa, cậu ngó coi.

Huy ngó chiếc xe của mình chàng gay gắt:

– Trời ơi tao đâu có bảo mày lau xe.

Đứa bé lựng khựng đứng chờ đợi, nó năn nỉ:

– Mười đồng thôi cậu, con đói, con muốn có tiền mua năm xôi.

Huy móc túi, nó muốn lấy tiền hồi lộ của mình đây. Chàng ném xuống đất một nắm tiền cắc, chàng rồ ga phóng

xe trong khi đứa con nít lui cui nhặt tiền.

* * *

Thu kê một cái ghế ngay cạnh giường Huy, nàng ngồi đó thật lâu, Huy vẫn say sưa ngủ, hai tay rúc lên đầu bịt chặt lấy tai. Mồ hôi lấm tấm trên trán Huy. Có lẽ chàng mệt mỏi lắm. Thu nghĩ thầm như thế.

Thu nghĩ chàng là loài đá, chàng ù lì. Thu lại lo sợ khi chàng tỉnh dậy chàng sẽ bức mình khi thấy Thu có mặt trong phòng này. Em sẽ không làm phiền anh nữa, em đến để từ giã anh. Em sẽ đi xa Sài Gòn này một thời gian. Thu nghĩ đến chuyến đi của mình buổi sáng ngày mai.

Thu quá buồn bã, những ngày sống ở Sài Gòn thật vô vị. Huy gỡ mình kéo cái gối bị đầu. Thu không còn kiên nhẫn, nàng lay vai Huy:

– Anh Huy!

Huy mơ ngủ, đập vào tay nàng:

– Để nguyên nào!

Thu lay vai Huy nữa:

– Anh Huy, em đây mà!

Huy nắm lấy cổ tay Thu, chàng sờ thấy cái đồng hồ nhỏ xíu. Chàng im lặng một lát từ từ gỡ chiếc gối ra. Đôi mắt Huy đỏ ngầu. Chàng nhìn sững Thu rồi dụi mắt. Thu mỉm cười:

– Anh ngủ say quá!

Huy vươn vai, chàng vẫn nằm.

– Có việc gì không em?

Thu lắc đầu:

– Không có việc gì hết, chỉ đến thăm anh thôi, lâu quá rồi.

Nàng im lặng nhìn Huy, nàng muốn nói thật nhiều, nhưng không hiểu vì sao, khi nàng gặp Huy, nàng lại không nói được gì. Sự bình tĩnh của nàng như biến mất. Em vẫn còn yêu anh, dù anh tàn nhẫn, sắt đá với em.

Khi mới quen Huy, Thu tưởng lầm, người thanh niên đó rất cần một tình yêu. Cần để lấp những ngày trống vắng, nỗi cô đơn, mình sẽ là người đó, mình sẽ đến với chàng và chàng sẽ chấp nhận. Nhưng thực tế đi ngược lại điều dự tính của Thu. Nàng cũng không trách gì được chàng, chàng không lợi dụng,

không đòi hỏi bất cứ một sự dâng hiến nào ở nàng. Không thể nói là Huy phụ rẫy nàng. chàng chưa một lần ngỏ tình.

Nhưng Thu cảm thấy đau đớn, nàng bị chạm tự ái. Nàng nghĩ mình là một đứa con gái vô duyên Buổi tối nàng ngồi tần ngần soi mặt vào gương, nàng như điên cuồng đập nát tấm gương, Huy đứng đưng, chàng không biết đến nỗi khổ tâm đó của nàng, chàng vẫn vui chơi, vẫn vô tư. Sự phung phí phá phách chàng mang đi không tiếc rẻ.

– Sao mặt em trông nhẵn nhẵn vậy?

Huy nói, chàng nghiêng trên gối. Thu lắc đầu:

– Có gì đâu.

- Em ngồi đây từ bao giờ?
- Lâu lắm rồi.
- Vậy mà anh không biết gì.
- Anh ngủ như chết.
- Đáng trách thật.

Thu tò mò:

- Chắc đêm qua anh thức khuya lắm?

Huy gật đầu:

- Thức khuya mệt, lại uống rượu say.

- Anh chơi bởi thế sao?

Huy nhướng mắt:

- Vậy mà gọi là chơi bởi.

- Chứ gì nữa, vậy anh gọi là gì?
- Giải quyết những nhu cầu mà mình vì lý do gì đó thiếu thốn.

Thu lờm Huy:

– Anh chỉ nói quanh co, thế hôm qua anh đi đâu anh có thể kể cho em nghe được không?

– Được chứ, nhưng em là con gái không nên nghe chẳng ích lợi gì. Một sự bê bối, tận cùng của sự bê bối...

Huy gằn mạnh câu nói cuối. Thu nhìn Huy chăm chú, tự nhiên nàng thấy ghen tức, vô lý. Tại sao chàng lại có thể nói một cách dửng dưng như vậy?

Huy ngồi dậy, chàng ngồi bó gối, dựa lưng vào tường.

– Kinh khủng, nghĩ lại anh còn thấy ghê, anh tự hỏi tại sao mình có thể trác táng được đến như thế.

– Hẳn phải có gái.

– Một con điểm, anh thuê nó, có tiền giải quyết được hết, không có gì phải suy nghĩ, phải ân hận.

Thu run lên:

– Thôi!

Huy nghiêng mặt nhìn Thu:

– Cái gì vậy?

Thu thấy ghen uất ở cổ:

– Anh đừng nói nữa, anh làm tàng.

Huy cười nhạt, chàng xuống giường:

– Em ra ngoài nhà ngồi chơi.

Thu lắc đầu:

– Không đi đâu hết, anh ngồi đây.

Huy ngoan ngoãn, chàng năm lại xuống giường:

– Xin lỗi, anh mỗi lần phải nằm.

Thu vẫn chưa hết bất mãn nàng day nghiêng:

– Anh tệ hại lắm, anh ác lắm anh biết không?

– Vô lý, sao em lại trách anh.

Thu thấy mình vô lý thật, nàng có quyền gì để trách móc Huy, chàng không phải người yêu của nàng. Nàng uất ức, nàng ghen ngào, rơm rớm nước mắt. Nàng không giữ nổi nước

mắt, nàng gục đầu xuống hai tay mình.

Huy với bao thuốc lá trên bàn ngủ, chàng thản nhiên hút thuốc. Chàng mặc kệ cho Thu khóc, mặc kệ nàng gục đầu trên ngực mình. Nước mắt nàng thấm ướt trên ngực áo Huy. Hút hết điếu thuốc, Huy búng mẩu thuốc thừa vào góc phòng, chàng vuốt ve trên bờ vai tròn của Thu:

– Em gái lại nhỏng nhẻo rồi.

Thu bực mình, nàng đập mạnh tay vào ngực Huy:

– Ai là em gái của anh.

Huy xoa ngực mình:

– Em đâm chỉ hơi đau thôi..

Chàng nhìn Thu, lắc lư cái đầu:

– Lý do nào khiến em đến đây hành hạ anh?

– Anh muốn đuổi em?

Huy kéo Thu nằm xuống cạnh mình:

– Diên à, nằm xuống đây nói chuyện đời...

Thu ngoan ngoãn. Nàng như một con rắn bị thôi miên. Anh bê bối lắm nhé!

Huy thay đổi hẳn thái độ, chàng dịu dàng hơn:

– Lâu quá em mới đến thăm anh.

– Em nghĩ là anh ghét em, anh không muốn nhìn mặt em.

Huy vỗ về:

– Đừng nói thế chứ không bao giờ anh ghét em hết, trái lại nữa kìa. Nhưng không được...

Thu thông cảm, Thu hiểu nguyên nhân tại sao.

– Mẹ em kỳ cục lắm, anh không đến nhà em cũng phải, ba em cũng rất khổ với bà. Nhưng thôi để ý đến chuyện ấy làm gì. Trong suốt ba tháng hè này em không ở Sài Gòn.

– Em đi đâu.

– Em lên Đà Lạt, ngày mai em đi rồi.

Thu thân mật, nàng cầm lấy tay Huy:

– Em không nói chơi đâu, thật đó, nếu ở trên đó em xin được việc là... em

sẽ ở luôn, em không muốn về nữa.

– Em bỏ Sài Gòn.

Thu gật đầu, cương quyết:

– Em sẽ bỏ càng sớm càng tốt, ở đây em khổ vì cô đơn. Tại anh đó, anh làm em thay đổi hẳn...

Huy nhìn vào mặt Thu:

– Em nhớ cho một điều anh chưa hề xâm phạm đến em như bây giờ em nằm ngay cạnh anh, anh cũng không có một ý nghĩ nào khác.

Thu vội cải chính:

– Em không nói đến chuyện đó, em muốn nói tâm hồn em đổi khác.

Nàng nhìn Huy chăm chú:

– Em muốn sống bình thản như anh mà không thể nào sống được.

Huy nghịch ngợm vén những sợi tóc lòa xòa trên trán Thu:

– Có lẽ em nên lấy chồng!

– Anh khuyên em vậy hả?

Huy gật đầu:

– Anh không biết khuyên một người con gái gì hơn là điều đó.

Thu khùng khỉnh:

– Không dễ đâu anh ạ, vô được một tấm chồng cho ra hồn thời buổi này đâu có phải chuyện dễ. Ngoài mấy ông xồn xồn ra, bọn trẻ trước sau gì cũng đi lính. Chẳng còn ra làm sao hết...

Huy không nhin được cười, Thu trừng mắt:

– Anh cười cái gì vậy?

Huy chỉ vào ngực mình:

– Anh là cái hạng đàn ông xồn xồn đây này.

Thu đỏ mặt:

– Anh thật kỳ.

– Anh có giá ra phết.

Thu hú một tiếng:

– Ai mà làm vợ anh nổi, anh vừa bướng bỉnh vừa kiêu, cứ lên mặt ta đây, làm tàng.

Huy im lặng, một lát chàng nói:

– Người đàn bà tình phụ anh cũng mới gửi lời sỉ vả anh hết như em vậy đó.

– Anh cũng thất tình sao?

– Nặng nữa là khác, anh bị phụ rầy cho nên anh thù lắm. Đừng hỏi nữa anh lại chửi toáng lên bây giờ.

– Anh chửi em ấy hả?

– Không, chửi kẻ tình phụ anh kìa, anh mất mẹ cả tuổi trẻ cũng vì mẹ này. Từ đó anh không còn muốn nghĩ đến chuyện yêu ai nữa. Anh chỉ có bạn gái chứ không có người yêu, anh dứt khoát vậy đó.

– Giọng anh ngang phè khó nghe quá!

– Anh vậy đó!

Thu quay mặt ra chỗ khác. Một lát nàng hỏi:

- Chiều nay anh rảnh không?
- Chiều nào anh cũng rảnh hết.
- Anh đưa em đi chơi nhé!
- Đồng ý, anh sẽ đưa em đi nghe trình diễn văn nghệ ở đại học văn khoa.
- Hay lắm.

Huy ngồi dậy:

- Suốt từ sáng đến giờ anh chưa ăn gì, toàn là ngủ.

Huy đập đập vào trán mình:

- Hãy còn nhức đầu, mấy thằng quỷ bắt anh uống rượu nhiều quá.

– Bộ tối nào anh cũng đi uống rượu sao?

– Rất ít, anh chỉ thích ngồi quán uống cà phê, nhìn mấy cái mặt bạn bè đến chán ngấy.

Thu cười:

– Sao anh không lấy vợ đi.

– Lấy chứ, nhưng đi đâu mà vội.

– Anh còn kén vợ hiền phải không?

– Trái lại, anh kén vợ đẹp nhưng phải dữ như bà chẳng.

– Kén gì mà kỳ cục vậy?

– Để giữ anh, bắt anh vào khuôn vào phép, vợ hiền là thế nào anh cũng bắt nạt, rồi anh lại tiếp tục đi hoang, chán bỏ mẹ.

Huy nhả phóc xuống giường, vắn vẹo người cho những khớp xương giãn ra:

– Em ra ngoài nhà ngồi chơi, anh đi tắm cho mát.

Huy vào buồng tắm, Thu trở ra ngoài nhà ngồi chơi ở ghế salon. Nàng nghe tiếng huýt gió của Huy. Chàng vô tư. Thu nghĩ thế. Hình như không một nỗi buồn nào ở trong hồn chàng lâu. Thu đã từng thấy Huy ngồi vỗ tay ca hát với những người bạn sinh viên. Thu thấy thêm đời sống hồn nhiên ấy.

* * *

Mới tám giờ tối giảng đường Đại Học Văn Khoa đã đông nghẹt người.

Những hàng ghế không còn một chỗ trống. Phía ngoài sân những chiếc Honda, Suzuki vẫn tấp nập đến, có tới hàng mấy trăm chiếc xe.

Huy dắt Thu len lỏi mãi mới vào được trong giảng đường. Thu rút khăn mùi-xoa lau mặt:

– Gớm người đầu mà đông thế không biết.

Huy nhìn lên khán đài, làm bằng một cái bục gỗ:

– Nhạc sĩ ca sĩ chưa đến, có thể còn đông hơn nữa.

Huy “ngoại giao” mãi mới tìm được một chiếc ghế, chàng nhường cho Thu ngồi.

Giảng đường mỗi lúc một thêm ngọt ngào hơi người. Ban tổ chức thử lại máy micro lần chót. Huy bỗng thấy ngoài cửa ồn lên, chàng nhìn ra, Sơn và Khánh đã đến. Khánh mặc chiếc áo dài màu huyết dụ, hai tay áo rộng. Nàng vui tươi, cười nói với hết thầy mọi người.

Thu nhìn Khánh chăm chú, khẽ khều tay Huy:

- Cô ấy vui quá anh nhỉ!
- Tội gì mà buồn.
- Em muốn được như cô ấy.

Huy nắm tay Thu:

- Em có chắc rằng Khánh lúc nào cũng vui không?

Thu im lặng, nàng mỉm cười.

Buổi trình diễn bắt đầu, Huy nhìn lên tấm bảng lớn viết hàng chữ bằng phấn màu:

Nhạc tình yêu và quê hương.

Cả giảng đường chứa hàng ngàn sinh viên học sinh im phăng phắc, tiếng “ghi ta” trầm trầm nổi lên. Huy quan sát những khuôn mặt trẻ, đôi mắt họ mở lớn, nhìn như dán lên phía diễn viên. Những điệu thuốc lá được rít đỏ rực “Xin cho tôi yên phận một đời... Xin cho tôi...” Tiếng ca của Khánh vang lớn, nức nở. Tiếng ca đó bay hồng hòa trong bầu không khí ngọt ngào, trên những cái đầu trẻ cúi xuống. Những ngón tay tần ngần lồng vào nhau, xoắn một vạt áo.

Khánh nghiêng đầu, cúi xuống
mỉm cười: Tiếng vỗ tay rào rào nổi lên.
Thu nắm chặt lấy tay, nàng sung sướng
khen:

– Tuyệt diệu quá anh nhỉ!

Huy cúi xuống:

– Em thấy hết buồn chưa?

– Buồn hơn nhưng thú vị.

Thu tiếp:

– Em sẽ ngồi nghe đến hết mới về,
anh đồng ý vậy không?

– Hoàn toàn đồng ý, miễn là em
vui.

– Đừng có nịnh người ta!

– Sức đấy.

Huy chợt thấy cánh cửa mở bung, thêm một tốp người nữa ủa vào, ban trật tự không thể giữ nổi. Trong khi đó ngoài cửa sổ còn hàng trăm người ngó vào.

Một người con gái tóc cắt ngắn, mặt áo xanh điểm hoa trắng, bên ngoài khoác áo len màu mỡ gà chen đến trước mặt Huy, cô ta đeo cái kính trắng gọng đồi mồi.

Thu nhả mặt vì cô ta đứng che lấp cả mặt nàng. Huy đưa mắt nhìn Thu, nói nhỏ:

– Kệ người ta, đừng nói gì hết.

Thu cau có:

– Nhưng cô ta đứng lấp cả mặt em, chẳng nhìn thấy gì.

– Em đến nghe hát chứ có xem mặt đâu mà lo.

Thu vẫn phụng phịu:

– Nhưng bực mình bỏ xù, thà đứng còn hơn, em nhường chỗ cho cô ấy vậy.

– Tôi nhường chỗ cho cô đây này!

Người con gái hơi bối rối, lắc đầu:

– Không, không...

Thu thành thật kéo tay nàng:

– Tôi nhường thật đấy mà, chị cứ ngồi xuống.

Người con gái cương quyết không ngồi, nàng lần ra chỗ khác đứng. Thu cười với Huy:

– Em hay không, em đuổi khéo cô ta đó.

Huy mãi miết nghe hát, chàng đập nhẹ vào vai Thu:

– Yên nào, lèm bèm nói hoài.

Thu đành im lặng. Tiếng vỗ tay rào rào nổi lên. Dứt tiếng vỗ tay, Sơn ra trước micro. Xin lỗi anh chị em cho chúng tôi nghỉ mấy phút để uống nước.

– Đồng ý!

Không khí vui nhộn bùng lên dưới hàng ghế khán giả. Huy cũng cúi xuống nói chuyện với Thu:

– Ngày mai em đi tiệc nhỉ.

– Tiệc cũng phải đi, em mua vé máy bay rồi.

Khánh xuống chiếc ghế dành riêng cho nàng, nàng uống một ly “bia lầy”.

Nàng mở xác tay lấy gói thuốc lá Salem châm lửa hút.

Chợt một người thanh niên nhảy lên bục, hấn giăng lấy chiếc micro. Người con gái mặc áo hoa hồi nãy cũng nhảy lên theo. Người thanh niên vỗ vỗ vào máy micro:

– Yêu cầu anh em chú ý.

Một thanh niên trong ban tổ chức vội chạy tới giăng chiếc máy micro:

– Đừng giốn mặt bạn.

Người thiếu nữ mặc áo hoa giăng lấy máy thật nhanh.

– Thưa anh chị em, hôm nay sắp đến ngày kỷ niệm bảy năm thành lập MTGP.

Người thanh niên trong ban tổ chức biến sắc anh ta giằng lấy chiếc micro quyết liệt hơn vung tay tống một phát vào mặt gã thanh niên.

Hàng ghế dưới nhốn nháo:

– Coi chừng nó có súng.

Khẩu súng lục trong tay gã thanh niên chĩa thẳng vào bụng anh sinh viên. Một tiếng nổ chát chúa vang lên. Tiếng la hét thất thanh, người sinh viên gục xuống, chiếc micro đổ sang một bên, anh ta quất lớn, bắn xuống đất thêm một phát:

– Coi chừng ở đâu ngồi nguyên chỗ đó.

Một số người nhào xuống đất, một số sinh viên khác hăng hái hơn tung

ghế lên khán đài. Đạn nổ, có tiếng rú trong hàng khán giả.

– Việt Cộng anh em ơi!

Những chiếc ghế những chiếc chai không bay túa lên, gã thanh niên cầm súng né tránh, nắm chặt lấy tay người thiếu nữ nhảy xuống khỏi bục.

Hắn chĩa súng ra hai bên lùi ra cửa. Đám người ở cửa giạt ra hai bên, tránh lối cho gã cầm súng và thiếu nữ mặc áo hoa tẩu thoát.

Thu lồm cồm bò dậy, nàng gọi thất thanh:

– Anh Huy, Anh Huy ơi!

Huy nắm lấy vai Thu:

– Anh đây mà!

Thu nhìn sự hỗn loạn quanh mình, nằng nặc chặt lấy tay Huy kéo đi:

– Chạy đi anh, trời ghê quá, hình như có người chết. Chúng nó đi hết rồi!

Huy dìu Thu len lỏi qua đám người hỗn loạn ngay hàng ghế đầu có một thiếu nữ bị thương, trên bụng gỗ một người sinh viên gục, một người khác ôm chân nhăn nhó. Những người bị thương được bạn bè khiêng ra xe. Thu nhắm nghiền mắt:

– Thôi mình đi anh ơi, trông thấy máu em sợ quá!

Huy đành đưa Thu ra ngoài, lấy xe chàng đạp máy vội vàng:

– Anh đưa em về vậy.

Khi hai người ra tới cổng, Huy mới thấy cảnh sát võ trang túa vào. Thu thúc giục:

– Anh đi mau lên!

Chiếc xe phóng vụt đi, Thu úp mặt vào lưng Huy.

– Trời ơi em sợ quá, tại sao họ lại giết người hả anh?

– Ai mà biết được.

Thu đập vào lưng Huy:

– Anh nhớ cái cô đứng trước mặt em không?

– Ai có dè!

– Việt Cộng, trời người như vậy mà là Việt Cộng.

Thu đã hoàn hồn, nàng bắt đầu nói chuyện lung tung:

– Em sợ nó ném lựu đạn, ném lựu đạn thì thế nào cũng chết ráo.

– Nếu nó bị bít lối, chắc chắn nó giết mình.

– May sao mình không sao hết. Em được một bữa hết hồn. Một kỷ niệm đáng nhớ đời.

Thu cười:

– Thôi, ai mà muốn nhớ cái quỉ này làm gì, sáng mai em lên Đà Lạt rồi, em không muốn nhớ gì hết. Em muốn quên luôn buổi tối hôm nay, quên luôn cả anh.

Huy đưa Thu về trước cửa nhà, nàng xuống xe:

– Anh mạnh giỏi nhé!

Huy gật đầu, tự nhiên chàng thấy buồn, chàng nắm lấy tay Thu:

– Chúc em đi bình an, coi như không có buổi tối hôm nay. Anh mong em sẽ quên hết, quên cả anh nữa.

Thu nhìn vào mặt Huy, nàng cúi xuống, nàng gỡ tay Huy rồi quay lưng đi:

– Em về!

Huy nhìn theo bóng nàng khuất dần trong ngõ hẻm. Chỉ một phút băng khuâng. Huy quay xe đi, mình đến quán Văn hỏi tin tức bọn Khánh, Sơn.

Huy phóng xe lên thẳng quán Văn. Quán thưa thớt khách hàng, chỉ có một bọn ngồi tụm lại nói chuyện ở quanh

chiếc bàn ngoài sân. Một cậu sinh viên đi trở ra, gặp Huy, chỉ vào phía trong:

- Chị Khánh ở trong kia anh!
- Sơn đâu?
- Không biết nữa.

Huy dựng xe chạy vội vào. Khánh kể lễ liên:

– Em chết hụt anh ơi, ghê quá, hôm nay ở Đại học Văn Khoa.

– Biết rồi Sơn đâu?

– Không biết nữa, em mới chạy về tức thì, mà anh cũng đi dự sao?

Huy gật đầu, Khánh hỏi tiếp:

– Sao em không thấy anh?

Huy mỉm cười, chàng hỏi:

– Mấy người bị thương có ai nguy hiểm đến tính mạng không?

– Đưa đi nhà thương hết rồi, Vương bị vào bụng nặng nhất chưa biết sống chết ra sao.

Khánh thần thờ:

– Nếu Vương mà mệnh hệ nào em ân hận vô cùng, em cầu trời khẩn phạt cho Vương tai qua nạn khỏi. Hiện giờ người ta cũng không biết Vương được đưa đi đâu, còn Sơn nữa, chắc sợ quá anh chàng trốn rồi...

Huy ngồi xuống ghế:

– Không nên, Sơn cần phải ra mặt, lúc này mà trốn tránh chỉ có hại chứ không lợi.

Khánh lắc đầu thở dài:

– Thật chán quá, em không còn thiết gì nữa hết.

Bốn người ngồi im lặng gió đêm lành lạnh Những chụp đèn giấy giăng mắc ngoài sân đu đưa trong gió làm ánh sáng lay động. Trong quán cũng vắng tiếng nhạc.

Huy nghe rõ cả tiếng côn trùng kêu rí rả đâu đó. Trời về khuya, một người đứng dậy chia tay bắt tay mọi người:

– Moa về.

Trong đầu mọi người hình như nghĩ ngợi rất nhiều về vụ khủng bố vừa qua nhưng không ai buồn phát biểu ý kiến. Họ ngồi im lặng hút thuốc.

Rít đỏ đầu những điếu thuốc lá. Đêm mát rượi chậm chạp trôi. Bỗng có tiếng ngáp thật lớn:

– Ôi chán quá!

Người sinh viên ngồi đối diện Huy, hần hát nho nhỏ, bóng tối làm khuôn mặt hần tối lại. Một lát hần nói:

– Anh Sơn không biết trốn đâu biệt dạng.

– Các cậu cũng không có tin tức gì sao?

Người sinh viên lắc đầu: Không ai biết cả, em nghĩ anh ấy chẳng nên trốn tránh, anh đang bị chính quyền chú ý, mà anh Sơn đâu có tội tình gì, người ta bảo anh làm nhạc phản chiến, em nghĩ điều đó hoàn toàn sai. Anh chỉ nói đến nỗi đau khổ của quê hương mà ai trên đất nước này cũng đều nhìn thấy.

Huy nhả một hơi thuốc:

– Anh cũng nghĩ như cậu.

Chàng hỏi sang chuyện khác:

– Tình trạng sức khỏe của Vương và của Tần ra sao?

– Vương bị khá nặng vào bụng, Tần chỉ bị vào chân, không gãy xương.

Huy nhớ đến Vương, người sinh viên trẻ tuổi tính tình vui vẻ và ưa hoạt động. Hắn vô tư dễ thương, Huy nghĩ lại bản tin phát thanh của đài Hà Nội chàng đã nghe, một bản tin láo khoét và tức cười. Họ trót bắn Vương họ phải kết tội Vương là phần tử phản động liếm gót giấy cho đế quốc để lấp liếm tội lỗi. Họ còn để ra, trong trí tưởng tượng một cuộc biểu tình của sinh viên.

Huy chợt hỏi gã sinh viên:

- Cậu có nghe đài Hà Nội không?
- Tụi em nghe hết.
- Cậu thấy thế nào?
- Nói láo, chúng nó chuyện môn nói láo. Bọn em thấy tức cười quá.

Nói xong anh chàng sinh viên cười xòa.

- Nghề nghiệp của chúng nó, mình nói làm quái gì.

Huy nối tiếp một điều thuốc khác. Quán về khuya vắng khách. Sau vụ khủng bố ở Văn Khoa, quán Văn bãi bỏ hết những buổi trình diễn văn nghệ hàng tuần. Quán cũng vắng khách, những sinh viên chủ trương than trời vì ế hàng. Không khí sinh hoạt trở nên uể oải.

Cô Hoa Hồng có chiếc răng khểnh duyên dáng không còn ngối bán tích kê ở chiếc quây tre. Nhạc cũng ít được vắn lên nghe đâu nhà mạnh thường quân cho mượn máy đã đòi lại.

Huy nhớ cô Hoa Hồng, sự hồn nhiên trong sáng của nàng, Huy hỏi người sinh viên:

– Hoa Hồng đâu sao không thấy bán hàng?

Người sinh viên thủng thảng trả lời:

– Cô ta đi biểu diễn răng cho hãng kem Hynos rồi.

– Thế là làm sao?

– Đi bán hàng cho hãng kem Hynos suốt ngày phải đứng nhe răng cho thiên hạ coi.

Huy bật cười:

– Ra điều đánh răng bằng kem Hynos trắng đẹp vậy đó phải không?

Anh sinh viên gật đầu:

– Chính vậy, nhưng em không tin.

– Không tin cái gì?

– Có khi cô ta quảng cáo cho hãng kem Hynos, nhưng khi đánh răng lại bằng thứ kem khác.

Huy nhìn người bạn sinh viên ranh mãnh. Huy mến họ, lúc nào họ cũng có thể tức được. Huy thán phục đời sống của họ, mấy người bạn sống với

nhau trong một căn phòng nhỏ ở trụ sở C.P.S. Họ làm đủ nghề để tự học. Mấy anh em bây giờ sống bằng nguồn lợi quán Văn. Thịnh thoảng lại bị đạo chích viếng quán một keo vét sạch ly tách.

Họ không buồn, mất đồ nghề chỉ cười với nhau rồi lại gom góp tiền bạc đi mua thứ khác. Bao nhiêu lời lại toàn nuôi ăn trộm. Vương và Tân cũng ở trong nhóm đó.

Người sinh viên lắc đầu chán nản:

- Xui quá anh! Có lẽ tụi em phải cúng...
- Cúng cái gì?
- Cúng cô hồn!
- Các cậu chỉ vẽ trò.

– Thật đó, tụi em đã ghi điểm đó vào chương trình nghị sự. Nhất định phải cúng mà, tụi em đi mua vàng, hương, đang soạn văn tế nhờ Thanh Hùng đọc.

Huy vui lây cái vui của người bạn trẻ:

– Vậy nên nhờ Khánh lên đồng, Sơn làm thầy pháp.

– Anh gõ trống nhé!

– Không, đánh phòng phèng.

Người bạn trẻ cười như nắc nẻ:

– Bỏ mẹ bà Khánh lên đồng, bà nhảy tuyết nhảy cha cha cha thì cô hồn trốn cha nó hết, còn anh, anh chơi kích động nhạc.

Hai người cười bò lăn văng cả góc sân. Người sinh viên đứng đắn lại:

– Thật đó anh chắc có cô hồn ám cái quán Văn. Hôm trước thì một tên trong nhóm đang đứng lớ ngớ bị VC pháo kích đạn lạc đi nằm nhà thương, bây giờ thêm hai tên nữa rồi mất trộm liên miên.

Người sinh viên chỉ xuống đất:

– Anh biết chúng mình đang ngồi đâu không?

Không chờ Huy trả lời, hắn nói ngay:

– Khám lớn Sài Gòn cũ, chỗ chúng mình đang ngồi đây, em nghe nói ngày xưa đặt máy chém để chém tử tội. Biết bao nhiêu oan hồn lờn vờn nơi đây.

Giọng người sinh viên trầm xuống:

– Bọn em đã suy nghĩ kỹ phải cúng anh ạ, nhất định có oan hồn. Đành phải mê tín dị đoan một phen xem có khá hơn không. Bà già em cũng khuyên nên cúng kiếng, thần thánh đâu có giỡn mặt được.

Gã sinh viên nói bằng giọng thành khẩn, Huy biết gã không nói chơi.

Người sinh viên ngồi đu đưa trên ghế, hần nói:

– Không biết giờ này thằng Vương tỉnh chưa, nó bất tỉnh nhân sự từ hôm đưa vào nhà thương đến giờ. Em mong cho nó qua khỏi cơn hoạn nạn này...

– Bạn bè ai cũng mong hết.

– Nhiều người đến thăm nó ghê, nó chả biết gì hết.

– Ngày mai anh cũng tới.

Bỗng nhiên gã sinh viên tư lự hẳn như bận suy nghĩ một điều gì, một lát hẳn nói:

– Em thấy một dấu hiệu gì đó đang âm thầm xảy ra trong giới sinh viên.

– Cái gì?

– Một sự hoạt động, lẫn đe dọa, khủng bố lúc nào cũng như vậy quanh giới sinh viên. Anh có nhận thấy điều đó không?

– Tôi không ở trong giới các anh tôi không được rõ.

– Em nhận thấy vậy đó anh. Tụi em thường nói với nhau, mà chịu không làm gì được. Mình chiếm ưu thế mà rồi đành chịu nhượng bộ, bọn kia có vẻ lấn lướt quá. Em thấy chán quá! Em muốn bỏ học...

– Bỏ học làm gì?

– Em đi xây dựng nông thôn hoặc đi lính, ở đây ngày nào cũng thấy giống ngày nào chán ghê vậy đó.

Người sinh viên ngồi cúi gằm đầu, anh ta chống tay vào trán.

– Em đã suy nghĩ, em sẽ đi.

Huy nhận thấy điều nhận xét của người sinh viên cũng đúng. Không phải chỉ riêng giới sinh viên, mà ở khắp mọi nơi, mọi giới. Một chuyện gì sẽ xảy ra trong mùa xuân này? Ngày hôm qua

Huy hỏng xe, chàng phải đi xe xích lô, người phu xe ở cùng xóm chàng. Anh ta vừa đạp xe cho Huy vừa nói chuyện chính trị:

– Không xa đâu thấy, con người sẽ không làm mọi con người nữa. Nhà cửa không ai có riêng tư, của chung mọi người, không có người giàu và không có người nghèo...

Một sự bất mãn ngấm ngấm trong Huy, chàng bực mình nói thẳng:

– Anh xây dựng tôi, điều đó nói với một người khác không có lợi cho anh đâu.

Gã xích lô cười nhạt:

– Buồn nói chuyện đời chơi mà thấy...

Huy tự trách mình bạc nhược chàng như phần đông những người quốc gia khác không có can đảm tố cáo. Biết đó nhưng im lặng, chàng nhìn thấy rõ và im lặng, lo lắng. Như người sinh viên này. Những nỗi buồn nỗi thất vọng vây quanh những người tuổi trẻ. Một chút học thức với một chút lý tưởng ngu ngơ không biết để làm gì. Sự kêu gọi, sự hô hào chỉ để chiếu lệ không gây nổi sự chú ý hoặc không khí hào hứng. Ngày tháng trôi, nhiều người vẫn chết, sự tức tủi bùng ra trong đập phá, trong cái chạch lưỡi bất cần.

Huy có một người bạn làm báo, anh ta chuyên viết những thiên điều tra phóng sự tố cáo tham nhũng. Một thời gian lâu lắm Huy thấy anh ta im lìm. Gặp chàng Huy hỏi:

– Hết tham những rồi hả?

Anh ta cười, nụ cười méo xệch:

– Bây giờ moa đi viết tiểu thuyết ái tình kiếm gạo, moa không còn tâm trí nào, moa đầu hàng rồi. Nếu moa bởi móc nữa thế nào moa cũng xơi kẹo đồng.

Anh ta chửi thề, giọng thấp xuống:

– Moa mới bị một phát quạt nhẹ thôi, tá hỏa tam tinh. Quạt nhẹ mà đau cóc chịu được.

– Chuyện gì đó?

– Toa còn nhớ hồi moa tố một cha quận trưởng không. Moa làm dữ với tất cả những chứng cứ hiển nhiên hy vọng rằng ông đầu quận này sẽ sụm bà chè. Một năm sau moa gặp ông ta đeo

lon thiếu tá khơi khơi, đã thế moa còn bị ông ta lên lớp.

– Lên lớp thế nào?

– Ông chế moa ngây thơ, đừng có hăng tiết vẹt nữa. Ông ta nói thế này: “Tôi không giận anh đâu, anh có bầu nhiệt huyết như tôi hồi 15 năm về trước, khi tôi còn là một sinh viên sĩ quan, anh biết tôi nghĩ gì không? Tôi nghĩ mình sẽ là một quân nhân xuất sắc sẽ đem lại sự no ấm cho những người dân. Nhưng rồi ý nguyện không thành vì sau này tôi trở thành một thằng tham nhũng như anh đã tố cáo, tại sao tôi trở thành một tên tham nhũng điều đó chỉ có trời biết. Còn hiện tại...(ông ta chỉ vào cái hoa mai trắng trên cầu vai). Tôi là thiếu tá, tôi được thăng thưởng đủ chứng minh việc làm của anh đối với

cá nhân tôi không ăn nhậu gì?”

Người bạn nhà báo điếng người:

– Moa hết lảng rồi!

Huy cũng chỉ đành biết im lặng.
Anh ta giờ tay bắt tay Huy:

– Moa tới tòa báo.

Nhớ lại người bạn, Huy bần thần.
Người sinh viên vẫn ngồi im lặng, anh
ta suy nghĩ gì. Còn suy nghĩ gì nữa,
chợt anh ta ngược lên hỏi. Người ta
nói trong năm tới hòa bình phải không
anh?

– Há?

– Hòa bình trong năm tới.

– Ai bảo vậy?

– Người ta...

Huy mỉm cười:

– Thôi đừng nói chuyện chính trị nữa.

Người sinh viên chợt cười lớn.

– Ở nhĩ sao mình lại lẩn thẩn vậy.

Hắn không hỏi. gì nữa, hắn lại lẩm nhẩm hát. Hắn chợt nói:

– Qua năm tới là Mậu Thân năm con khỉ, khỉ gió. “Thân Dậu niên lái kiến thái bình”. Ông trạng Trình nói thế phải không anh? Ví thử mà đúng anh nhĩ?

Huy bật lửa mỗi một điều thuốc lá. Chàng nhả khói ngồi ngửa mặt nhìn lên bầu trời đầy sao.

- Khuya rồi đó tôi phải về.
- Anh về đâu lận?
- Tận Gia Định.
- Xa quá nhỉ, nhưng xe của anh đi mấy hồi.

Huy uống nốt ly cà phê. Chàng đứng dậy ra chỗ dựng xe. Đêm khuya rồi đó. Huy lẩm nhẩm, chàng nhìn khu Văn Khoa vắng lặng, bức tường “mẹ VN đau khổ” của một điêu khắc gia ngoại quốc tặng bộ Văn Hóa vút lảo lóc trên bãi cỏ. Đau khổ thật.

* * *

Huy nghe rõ tiếng giày của mình, xen lẫn tiếng giày của Khánh vang trong hành lang dài của nhà thương. Trời xẩm tối, hành lang vắng vẻ, thỉnh

thoảng Huy nhìn thấy một cô y tá mặc áo blouse trắng đi vội vàng, biến vào căn phòng nào đó.

Hai người ngủi thấy mùi nhà thương. Mùi thuốc tây như bao phủ cả dãy hành lang. Huy, chợt nói:

– Lâu lắm anh mới vào nhà thương này, thay đổi nhiều ghê.

– Vương nằm phòng lạnh anh ạ!

Với khung cảnh này, có lẽ cũng dãy hành lang này Huy đã qua hồi mười năm về trước. Ngày vợ chồng bác Hai bị chết cháy. Bác trai hai con mắt bị nổ, chân tay cong queo nhuộm thuốc đỏ lôm. Bác gái hấp hối, mặt rạn nứt chảy nước vàng. Huy rùng mình, chàng như còn ngủi thấy mùi tanh.

Tiếng Khánh âm thầm:

– Em lo quá, hai ngày rồi Vương vẫn chưa tỉnh.

Hai người đi lên cầu thang, căn phòng nhỏ, có một người em trai của Vương ngồi ở cửa. Thấy Khánh tới, cậu ta vội khoe:

– Anh Vương tỉnh rồi chị ơi!

Khánh mừng rỡ:

– Thế à!

– Anh ấy lại ngủ rồi!

Huy vào phòng. Vương cởi trần nằm thêm thiếp. Những sợi dây nilông nổi đầy mũi miệng vết thương của Vương. Mùi thuốc dậy khắp căn phòng.

Bà mẹ Vương đang vắt nước cam.
Bà nói về tình trạng sức khỏe của Huy:

– Em nó chiều nay mới tỉnh, gồm
tôi lo quá. Bác sĩ bảo vậy là thoát rồi,
em có nhắc đến các anh các chị.

Huy ngồi xuống cạnh giường,
chàng xót xa như khi nhìn thấy chính
người em mình nằm đó.

Hình ảnh xưa không thể xóa nhòa
trong Huy. Chàng như thấy Bằng đứng
bên cạnh mình đôi mắt hẩn nhìn
xuống.

– Tao chưa biết đời tao sẽ ra sao?

Ba năm sau Huy lại tới thăm Bằng
trong nhà thương. Hẩn nằm hấp hối
trên giường bệnh máu me bê bết, hẩn
thều thào nói:

– Tao chết mất, vậy là hết rồi, tao không còn phải lo đến tương lai sự nghiệp. Mà, đoạn đường mày đi còn dài.

Đoạn đường đó Huy vẫn đang đi. Bằng đã nằm xuống, bây giờ ngôi mộ hẳn có lẽ đã bị san bằng. Nhưng hình ảnh của Bằng vẫn không phai nhòa trong Huy. Chàng đã phải nói dối bạn về người yêu của bạn, Huy muốn khi Bằng nhắm mắt hẳn mang theo hình ảnh đẹp đẽ của người yêu, mặc dầu chẳng có gì đẹp đẽ hết.

Trong cơn hấp hối Bằng nắm tay Huy:

– Mày tìm đến Hảo cho tao, đưa Hảo đến đây, tao muốn nhìn mặt nó lần cuối cùng.

Huy đã học tốc chạy đến nhà Hảo. Nhà nàng đang tổ chức bal famille. Một gã con trai gân cổ rặn từng lời ca Mỹ Ổ ố Săng phăng-xít-cô.

Hảo đứng dưng:

– Sắp chết hả, có lời chia buồn. Nhập bọn nhảy nhót với bọn này không?

Huy nhìn sững Hảo, chàng thấy nghẹn ngào ở cổ họng:

– Hảo cố đến một tí đi. Bằng không thể sống được nữa đâu.

Hảo nhìn quanh.

– Đi sao được khách khứa đông như thế này. Anh về nói mai Hảo đến thăm.

Huy tuyệt vọng, chàng thở đến phào:

– Vậy cũng xong.

Hảo túm Huy lại.

– Hảo nhờ anh cái này, anh nói với anh Bằng, Hảo lo lắm nhưng Hảo không thể vào được vì...

Huy gỡ tay Hảo:

– Thôi được tôi không cần cô đến nữa, cô không phải xui tôi nói dối, tôi cũng sẽ nói dối để khi bạn tôi chết vẫn giữ hình ảnh đẹp về cô.

Và Huy đã nói dối, Bằng chết trên môi còn nụ cười mãn nguyện. Huy không hiểu tại sao tối nay chàng lại nghĩ đến bạn nhiều thế.

Khánh nhìn Huy:

– Anh, anh làm sao vậy?

– Không có gì đâu.

Khánh đứng dậy.

– Thôi mình về, có lẽ anh không chịu nổi mùi nhà thương.

Huy và Khánh ra khỏi nhà thương, trời đã tối hẳn Khánh hỏi:

– Anh có thường vào nhà thương không?

– Một vài lần.

Huy muốn kể cho Khánh nghe chuyện Bằng nhưng chàng lại thôi. Hẳn đã nằm yên. Tuổi trẻ của hẳn đã mất vĩnh viễn, hẳn không để lại được gì ngoài mấy bức tranh sơn dầu. Trong số đó có cả bức tranh của kẻ tình phụ:

– Tao yêu Hảo, chỉ yêu Hảo thôi...

Hảo không vào thăm được tao, tao không cho là nàng phụ tao. Nàng bận gì đó.

Huy tội nghiệp cho bạn, khi Huy trở lại, Bằng còn cố ngóc đầu lên nhìn, giọng đã yếu lắm:

– Hảo đâu, Hảo đâu?

Bằng tuyệt vọng, nhưng rồi sắc mặt hần tươi trở lại, khi nghe Huy nói dối về người yêu. Hảo yên tâm và nhắm mắt. Khi Bằng chết rồi Huy mới khóc, nước mắt chàng nhỏ trên thân xác bạn. Huy gào thét như một người đàn bà:

– Bằng ơi tao đã nói dối mày.

– Anh Huy, sao chiều nay anh kỳ vậy?

Huy ngược lên nhìn Khánh.

– Chiều hôm nay buồn.

– Anh buồn cái gì?

Huy không thể chối từ được nữa chàng nói:

– Vào nhà thương rồi nhớ đến một người chết cách đây mấy năm.

– Cũng chết ở nhà thương này?

Huy gật đầu:

– Cũng ở đó, hắn chết thật tức tử. Anh không quên, không bao giờ quên được cái chết của hắn cho đến bây giờ anh còn nhớ như in. Anh ân hận vì đã nói dối hắn.

– Cũng ở nhà thương này, chết thê thảm lắm nhưng thôi nhắc lại làm chi cho tử vong linh người chết.

Huy hỏi sang chuyện khác:

– Bây giờ mình đi đâu?

– Đến anh Sơn, anh biết chỗ anh Sơn ở chưa?

Huy lắc đầu:

– Hẳn ở đâu?

– Một chỗ chẳng có gì là bí mật cả, bây giờ anh cứ lên thẳng C.P.S sẽ tìm ra liền. Huy nghe lời Khánh. Tới C.P.S Sơn nằm dài trong một căn phòng nhỏ, Sơn cười hì hì:

– Mà ý tưởng tao trốn hả?

– Không trốn hả?

– Tao nằm trong phòng này từ mấy hôm nay, không phải trốn nhưng thú thật ra tao thấy ớn ớn, tại vì buổi trình

diễn của tao mà VC phá hoại.

– Bởi vậy mày càng cần ra mặt.

– Thú thật hôm đầu thì tao sợ thật, điếng người đi được, ai lại chúng nó dí súng vào ngay giữa mặt tao. Tao chạy một mạch về đây nằm đầu óc căng thẳng đến tột độ. Suốt một đêm nằm mắt mở thức trắng. Đau thương quá. Tao chỉ làm văn nghệ, tao văn nghệ thuần túy, không biết chính trị là cái mẹ gì hết. Chúng nó lợi dụng.

Sơn thở phào:

– Chán thật, quê hương này mỗi lúc thêm đau khổ. Tao ở giữa hai gọng kềm, tao không còn muốn hát hồng viết lách gì hết. Tao muốn về Huế.

Sơn ngồi nhòm dậy:

– Ủ nhỉ, bây giờ tao mới nhớ ra, sao mình lại không về Huế. Tết năm nay tao về, Khánh, Huy đi không?

Khánh reo lên:

– Đi chứ, nhưng phải để thư thả đã.

– Tết kia mà!

– Tết thì được, trước tết một hai hôm thì được.

Sơn nói:

– Em có bận rộn gì đâu, Huy còn làm việc thì không kể làm gì. Huy cũng ra nhè mày, nhà tao rộng lắm, bạn bè tới thiếu gì.

Huy lắc đầu:

– Không được.

– Mà y ở lại Sài Gòn?

– Cũng không ở lại, tao cũng đi nhưng không phải đi Huế.

Khánh hỏi:

– Anh đi đâu hả anh Huy?

– Anh đi Đà Lạt!

– Với ai vậy?

– Chẳng với ai cả.

Chợt Khánh kêu à một tiếng, nhìn Huy tinh quái:

– A, em biết rồi, có phải cô bé anh thỉnh thoảng lại đưa đi chơi không?

– Này đừng nghĩ bậy nhé, cô bé đó là cô bé đó, bà xã tương lai tôi mà nghe thấy thì khốn khổ.

– Anh có bà xã tương lai rồi kia à?

– Sắp có vì sắp ngỏ tình, sẽ xin cưới, rồi có thể sống với nhau đến trăm năm đầu bạc.

Khánh nhăn mặt:

– Gớm khiếp, nói chuyện với anh bức thấy bà toàn những sẽ, sắp với có thể...

Cả ba người cùng cười. Huy không muốn nói chuyện đó nữa, chàng không muốn ở chỗ nào đông người. Chàng muốn ngồi yên lặng một chỗ, hút thuốc lá uống cà phê một mình. Như ở Đà Lạt. Mình mệt rồi, mình lại sắp sửa mê gái.

Huy đứng dậy bắt tay Sơn:

– Tao về!

Khánh kêu lên:

– Anh về sao, không đưa giùm em về nhà em sao?

– Ngồi đây chơi đi, lát quá giang người nào đó về cũng được chứ gì.

Khánh cầu nhàu:

– Hôm nay cái nhà anh này kỳ cục hết sức.

Huy bỏ mặc hai người đi ra. Chàng không muốn ngồi chơi đấu láo với bất cứ người nào lúc này, chàng chỉ muốn ngồi một mình. Ngồi một mình ở một quán cà phê nào đó. Huy thấy lòng mình hồi hộp, tại sao chàng cứ nghĩ hoài đến Bích?

Ngày hôm nay Huy nhận được thư của Bích từ Đà Lạt gửi về, bây giờ chàng

lại nghĩ đến nàng thật nhiều. Dáng dấp nhỏ bé của nàng ở cửa hàng. Nụ cười của Bích.

Chắc là duyên phận. Huy nghĩ thế. Trong mấy năm nay Huy không còn thiết nghĩ đến chuyện yêu đương với một người con gái nào. Chàng có cảm tưởng tuổi trẻ của mình đã bị ăn cắp đi một cách phũ phàng. Huy nghĩ đến kẻ tình phụ mình. Anh đang chửi tiên sư em đây. Em đểu giả với anh, anh chửi em suốt đời. Anh hận lắm, cay lắm. Em cho anh ăn thịt chó.

Huy mỉm cười, mình làm quái gì mà cay cú quá vậy. Thôi không thèm nghĩ đến người con gái ấy nữa. Anh sẽ cho em ra rìa, coi em như pha đi. Anh chửi em hoài em thành thi sĩ làm thơ chửi lại anh thì anh mệt lắm.

Huy lái xe chạy vô định, đêm chưa khuya. Chàng cảm thấy mình cần phải ngồi ở một chỗ nào đó. Ngồi một mình với ly cà phê phin đen đậm, rồi tối hôm nay thức để ngồi viết một bức thư. Đêm mát rượi. Huy cho xe chạy chậm chậm ở một con đường vắng. Hàng cây sao hai bên đường cao vút cành lá giao nhau.

Huy chợt như nhớ đến cái gì, một hình bóng cũ nào đó. Mình đã đi trên con đường này, năm tháng đã đi qua. Đến bây giờ thì Huy mệt mỏi, Huy muốn nghỉ ngơi, Huy lại nghĩ đến những ngày ở Đà Lạt, những ngày đi rong quanh khu chợ Hòa Bình, dí mũi vào từng cửa hàng. Và khi ngẩng lên, chẳng nhìn thấy đôi mắt của Bích, đôi má hồng đào. Đôi mắt cô bé đen lay láy,

hơi xếch. Chàng bối rối khi thấy nàng mỉm cười:

– Ông mua hàng?

Huy gật đầu:

– Vâng, tôi mua hàng!

– Ông mua thứ gì?

Huy chỉ đại vào chiếc thuyền buồm làm bằng tre:

– Cái thuyền đẹp quá!

– Vâng, ông về bày ở bàn đẹp lắm!

Huy nghĩ mình hơi buồn cười, lên tận núi cao mua thuyền. Thiếu nữ hỏi:

– Ông cười gì đó?

– Tôi cười tôi.

– Cười ông, sao lạ vậy?

– Tôi thấy tôi khôì hài quá, lên tận núi để mua thuyền.

Nàng cười xòa, cho chiếc thuyền vào chiếc hộp giấy:

– Chắc ông về Sài Gòn?

– Dạ không, tôi còn đi Nha Trang.

– Lên Đà lạt mua thuyền về Nha Trang thì đúng lắm rồi ông còn kêu ca gì nữa.

Huy nghĩ rằng chỉ một vài lần gặp gỡ đó lại có thể đưa đến một sự thay đổi. Nhưng chàng linh cảm thấy mình sẽ dừng chân, và rồi cuộc đời chàng sẽ ổn định. Không lý gì mình phiêu lưu mãi,

Huy vào quán cà phê quen thuộc ngồi ở một góc. Một chỗ ngồi cho chàng thật yên ổn. Ở đó chàng nhìn tất cả bộ mặt quen thuộc thường nhật. Những người ngồi quán cà phê. Một lần viết thư cho Bích, Huy đã tả về quán cà phê này, đến nỗi chán chường của mình. Đã lâu lắm Huy mới lại nhận được thư của Bích, hình như cũng đã lâu lắm chàng quên Bích. Bỏ Đà Lạt về anh có nhớ gì không, có lưu luyến gì không, đời sống em vẫn thế, đều đặn và chán nản. Mặc dầu em là người sống rất đầy đủ về vật chất, được nuông chiều về tinh thần trong gia đình. Bao giờ anh ghé Đà Lạt nhớ đến thăm em nhé!

Buổi tối hôm nay, Huy lại nhớ đến những bức thư của Bích, đến hình ảnh nàng. Mình sẽ viết một bức thư thật dài. Không, mình sẽ lên Đà Lạt. Công

việc của Huy quá rảnh rang, sống ở Sài Gòn này Huy đã quá chán nản. Mình phải đi đâu chứ?

Những giọt cà phê sánh đặc nhỏ giọt xuống chiếc ly trắng bóng. Huy mở nắp phin cà phê, mùi cà phê thơm ngát bốc lên. Được rồi đó, Huy bỏ cái phin ra ngoài, chế thêm ít nước sôi vào ly, mức hai muỗng đường. Huy thấy vui vui khi nghe tiếng muỗng khua lạnh canh trên thành ly, Huy cảm thấy đời sống mình thu hẹp lại, ấm cúng hơn trong một khung cảnh nhỏ bé. Không ai làm rộn mình. Ở Sài Gòn tìm được một nơi yên tĩnh thật khó khăn.

Tiếng nhạc từ chiếc máy pic-cốp êm nhẹ lan ra khắp căn phòng, Hay hút một điếu thuốc, một điếu thuốc thật ngon trong hương cà phê đậm đà.

Chưa bao giờ chàng lại thấy tâm hồn mình bình thản như thế. Hạnh phúc và sự bình thản thật hiếm hoi trong suốt bao nhiêu năm tìm kiếm. Anh sẽ sống cho em, sống vì em được không? Một mối tình nhỏ bé, tinh khiết. Huy sợ sóng gió, sợ những sự thay đổi, chàng đã quá chán nản.

Huy tưởng tượng như nhìn thấy Bích, thấy dáng điệu nhỏ bé của nàng ngồi lọt thỏm trong chiếc ghế bành, đôi mắt nàng mở to, nàng lắng nghe chàng nói chuyện. Hình ảnh của nàng trong chiếc áo dài trắng bên ngoài khoác chiếc áo len đi xuống một con dốc trong chiều mưa bay làm mờ thành phố.

Những buổi chiều ở Đà Lạt thật tuyệt diệu, êm ả và thanh bình. Những con người ở đó như thủ phạm, họ sống

trong một đời bình lặng. Huy thèm và yêu cuộc sống đó. Rất có thể Huy đứng ở xa nhìn vào thành phố đó, chàng không nhìn rõ những xấu xa, tị hiềm nhỏ nhen trong nơi mà chàng từng coi như là một thành phố thiên đàng. Không có gì tuyệt đối, nhưng chàng chấp nhận.

Huy cười một mình, không hiểu tại sao chàng lại nghĩ lẫn thẩn về Đà Lạt nhiều thế. Mình sẽ lấy vé chuyến máy bay sớm nhất. Nghĩ đến một chuyến đi. Huy thấy lòng mình nôn nao. Huy yêu không khí phi trường trong buổi sáng tinh mơ. Ngồi uống một ly cà phê chờ giờ lên tàu. Cái không khí âm ẩm vang trong căn nhà rộng. Ngồi uống một ly cà phê để nghĩ đến chuyến đi sắp tới của mình, Huy thấy không còn gì thú vị bằng.

Rồi những đêm ngủ khách sạn sau một buổi chiều đi chơi thỏa thích. Không lo, không nghĩ mà chỉ có sự bình thản tâm hồn. Mình sẽ ngủ thiếp đi trong nệm ấm chăn êm. Sống một cách ích kỷ, Huy nghĩ thế.

Một bàn tay đặt lên vai Huy

– Ngồi một mình hả?

Chàng giật mình ngược lên. Phan, lại thằng Phan. Tại sao hắn biết Huy ngồi đây. Huy chỉ chiếc ghế đối diện:

– Ngồi chơi!

Huy nhận thấy cái mặt Phan bí xì:

– Tao đi tìm mày suốt mấy ngày hôm nay.

– Tìm chi vậy?

– Tìm để rửa mày đi chơi.

Huy nghĩ đến cuộc ăn nhậu với bạn, Huy rùng mình:

– Thôi tao xin mày!

– Cái gì vậy?

– Tao sợ những vụ ăn nhậu với mày lắm rồi.

Phan cười lớn, hấn ồn ào:

– Sợ ăn thịt chó hả?

Huy lừ mắt:

– Mày nhỏ cái miệng lại, đây không phải là quán nhậu.

Phan nhìn Huy lạ lùng, một lát hấn nói:

– Sao hôm nay mày khó chịu quá vậy? Lại chán đời hả?

Huy thấy mình vô lý, chàng phải làm lành với bạn và nói lảng:

– Ngồi nghe nhạc, uống cà phê và nghe nhạc, thú vị hơn phải không mày.

Phan cười xòa:

– Tưởng gì, vậy mà mày cũng quan trọng.

Huy hỏi bạn:

– Có chuyện gì lạ không?

– Tao cố tình đi tìm mày để hỏi ý kiến mày một chuyện này.

– Cái gì vậy?

– Khoan đã, tao cần phải uống một ly cà phê.

– Gọi đi!

Phan có vẻ băn khoăn, Huy nhìn bạn dò xét:

– Lại rắc rối to phải không?

Phan gật đầu:

– Đúng vậy, rắc rối to, không phải thường đâu.

Phan móc túi lấy ra một tờ báo, hần vạch tờ báo ra chỉ vào mục tìm con:

– Mà đọc đi rồi tao kể cho mà nghe.

Huy chăm chú đọc, cha mẹ nhần tin cho đứa con gái bỏ nhà đi. Chết thẳng Phan rồi, Huy hỏi:

– Mà lại quyến rũ con cái nhà người ta phải không?

– Chỉ tầm bậy!

Huy ném tờ bảo xuống bàn:

– Thế cái gì đây!

Phan nhăn mặt, lắc đầu:

– Nó theo tao, tao không dè...

– Chắc mày phải có gì với nó.

Phan gật đầu:

– Ai dè lại kẹt như vậy, tao tưởng cũng chỉ qua đường. Đời chiến binh như tao nay đây mai đó, lấy đánh giặc ăn nhậu làm vui. Cách đây khoảng hai tháng tao lỡ đụng vào một đứa con gái nhà lành ở Mỹ Tho, không ngờ nó “mắn” đến thế!

– Nó có chữa?

Phan gật đầu:

– Thế mới bỏ mẹ chứ, nó hỏi thăm, đi tìm tao khắp nơi bây giờ bỏ về đúng hậu cú đón tao ở cổng trại, tao còn trốn đằng trời nào nữa.

– Bây giờ cô ta ở đâu?

– Tao muốn phòng ngủ cho nó ở, hôm nay đọc báo tao thấy cha mẹ nó nhắn tin. Tao bấn xúc xích lên. Đời tao tàn rồi.

Huy nhìn bạn thật lâu, nắm tay bạn:

– Con nhỏ ấy người ngợm ra sao?

– Ít tuổi lắm, mới mười bảy thôi, thuộc về loại xinh, phải cái hơi quê mùa một chút.

– Mày định chạy làng?

– Cái ý nghĩ chạy làng đã có ngay sau khi ngủ với nó. Đời chiến binh mày biết đó, sống chết không biết lúc nào, tao nghĩ hưởng thụ được cái gì cứ hưởng rồi quên đi.

– Thật đều giả và tàn nhẫn

Phan tròn xoe mắt nhìn Huy:

– Mày chửi tao đó phải không? Mày lại lên mặt đạo đức.

– Không phải vậy, tao chỉ muốn mày không nên phụ rầy người ta. Nhất là người ta đang mang một giọt máu của mày...

Phan cười nhạt:

– Giọt máu, ăn thua mẹ gì, tao chưa

muốn lấy vợ và nhất là lấy vợ một cách lãng nhách như thế này. Tao sẽ cho nó một món tiền rồi đuổi nó về quê với bố mẹ.

– Nó có phải là điểm không?

Phan im lặng, một lát hần nói:

– Phải chi nó là điểm thì giải quyết dễ biết mấy.

Huy bất ngờ:

– Bây giờ mày muốn trốn được không?

– Trốn lên trời à, tên tuổi tao biết rảo trội rồi.

– Vậy thì lấy nó đi.

Phan chửi thề một câu:

– Đ.m vậy thì hận quá, hận đ... chịu được.

– Ráng mà chịu, chẳng lẽ tao ngồi giải thích cho mày rằng đời con gái người ta chỉ có một lần v.v... và v.v...

Phan nổi khùng:

– Còn mày thì sao?

– Tao chưa hề phụ rẫy ai hết, tao thành thật nói vậy, tao chỉ bị đào đá thôi. Tao hận chỉ cùng lắm chửi được vài câu cho đỡ buồn.

– Còn Khánh?

– Tao không muốn mày nhắc đến cái tên đó nữa, mày chỉ biết rằng tao bị đá vỡ cả mặt mũi, “phá lấu” tan tành xúi quách vậy thôi. Tao hận là lẽ dĩ nhiên. Còn tao thiện chí cùng mình...

Huy nhấp một hớp cà phê:

– Mà thôi, đừng nhắc đến chuyện đó nữa, hãy giải quyết chuyện mày đi. Tao khuyên mày chẳng nên phụ rầy người ta.

Phan ngồi gục mặt lo lắng:

– Thật ra tao không đến nỗi như vậy. Nhưng sự sống chết của tao không biết thế nào. Tao lấy nó, con cái đùm để rồi ngộ lỗ ra...

– Đừng lo chuyện ấy, mày hãy làm hết bốn phạt đã.

Phan gật đầu:

– Tao chán nản quá, đôi khi tao muốn yên phận, muốn có vợ có con. Sẽ yêu thương người vợ mình hết lòng...

– Tại sao không làm đi.

Phan vẫn cúi đầu, giọng hần trầm xuống:

– Được, tao quyết định rồi tao sẽ lấy nó, tức là tiền dâm hậu thú đó.

Phan quăng tờ báo ra bàn:

– Còn vụ này nữa mới phiền chứ!

– Nếu mày có thiện chí, tao nghĩ việc đó đâu có khó.

Phan lại chửi thề:

– Đ.m cứ nghĩ đến cái vụ khăn đóng áo dài đi hỏi vợ tao ớn quá, nó làm sao ấy.

– Mày mắc cỡ?

Phan cười toe:

– Ủ tao mắc cỡ đó, đ. m ào ào đi rồi vợ chồng vẫn là vợ chồng. Phien bỏ mẹ.

Phan bắt tay Huy thật chặt:

– Thế là tao xong đời tao rồi Bây giờ tao bắt đầu có thêm nhiều cái phải lo.

– Lo gì nữa?

– Lấy vợ rồi ngủ ngoài đường à?

Huy chột hiếu:

– À ra vậy, nhưng không đáng lo lắm, tao sẽ mất công đi mượn một căn nhà cho mày. Mày cứ lo việc cưới xin cho đàn ông đi.

– Thú thật tao không có tiền.

– Anh em sẽ mở cho mày một vụ lạc quyền, kẻ ít người nhiều.

Phan bữu môi:

– Tao là ông quan ba dù lặn, quan ba rách như tổ đĩa ai mà hiểu cho. Mẹ tao cũng không hiểu tại làm sao mà tao cũng làm được tới quan ba.

Phan cười ha hả. Tiếng cười của hắn hơi lớn làm nhiều người trong quán quay lại nhìn. Hắn trợn mắt nhìn lại hất hàm:

– Nhìn gì vậy?

Cái mặt cô hồn, đen sì của hắn làm nhiều cậu phát ớn. Họ quay đi. Huy vỗ vai Phan:

– Sắp có vợ rồi, đừng dẫn lên một chút chứ, mày lại sắp sửa gây lộn rồi.

Phan dịu lại, hần mỉnh cười:

– Tao quên!

Phan nhìn đồng hồ:

– Còn sớm, mày đến chỗ tao, tao giới thiệu vợ cho mày xem. Nó hơi nhà quê một chút nhưng ngoan, thực thà, nó cũng có ăn có học chứ không đến nỗi dốt đặc đầu.

Phan đưa Huy đến một căn phòng khách sạn tận trong ngõ hẻm. Phan gõ cửa, giọng một cô gái miền Nam hỏi vọng ra:

– Ai đó?

– Anh đây!

Tiếng dép lép kẹp, mở cửa, một khuôn mặt xinh xắn ngó ra. Nàng ngó sửng Huy. Phan giới thiệu:

– Một người bạn rất thân của anh...

Nàng khẽ gật đầu chào Huy, nàng mở rộng cánh cửa mời cả hai vào phòng.

Ánh điện sáng trong phòng làm Huy nhìn nàng rõ hơn: Nàng xinh, nhưng hơi quê mùa. Đúng như nhận xét của Phan đã nói với chàng. Nàng diêm dúa trong bộ quần áo ngủ thêu hoa tím, cổ áo riềm đăng ten.

Phan chỉ một chiếc ghế:

– Mày ngồi xuống đó Huy. Có nước trà không em?

– Có đó anh, em mới kêu bồi mang lên.

Bây giờ Phan mới giới thiệu:

– Hương, tao đã nói chuyện với mày đó.

Hương ngồi cạnh mép giường, nàng nhìn xuống với vẻ bẽn lễn. Huy lịch sự:

– Hân hạnh được biết chị.

Đôi mắt Hương ngơ ngác, nàng xoắn những ngón tay vào nhau. Nàng dạ đều đều những câu hỏi của Huy. Phan ngồi gác chân lên thành ghế hút thuốc lá, hần liệng điếu thuốc đang cháy xuống sàn:

– Chán bỏ mẹ, em chỉ biết dạ suông thôi sao?

Hương ngẩng lên, đôi mắt bẹp nhú lại, nàng cười ngượng ngáp:

– Em biết nói gì bây giờ.

Nàng nhìn thấy điều thuốc ngùn khói ở dưới sàn, nàng vội tụt xuống nhặt liệng vào một cái ống nhỏ để gần đó. Nàng nói:

– Em quên mất, không rót nước mời anh Huy.

Phan thân mật kéo tay Hương.

– Em ngồi đây với anh.

Hương kêu ái, anh kỳ quá.

– Người nhà mà, anh nói cho em biết anh với anh Huy thân nhau lắm, bạn từ khi mặc quần hồng đít lặn. Anh chết cha chết mẹ rồi nên phải mượn anh Huy làm bậc tiên bối đến để xem mặt em đó.

Hương xấu hổ cúi gằm mặt, nàng néo Phan.

– Anh kỳ quá hà!

– Anh nói thiệt, anh Huy sẽ thay mặt ba má anh đến hỏi cưới em.

Phan quay sang Huy:

– Bố non, cưới con nhỏ này cho con nhé!

Huy phì cười:

– Mày lộn xộn, nói chuyện đúng đắn nào.

– Còn đúng đắn gì nữa, tao quyết lấy vợ rồi, tao nhất định lấy con nhỏ này, mày coi được không, nó có yêu tao không?

– Hỏi lần nữa.

Phan cười giòn, ôm chặt lấy Hương hôn lên má nàng:

– Tối nay anh sẽ ở lại đây anh không bỏ em nằm cô đơn cô đo nữa.

Hương sung sướng, nàng quên sự có mặt của Huy:

– Ngủ một mình em sợ ma quá hà, ban ngày em ra quán ăn cơm xong rồi vội vàng về liền, em sợ bị bắt. Cái la-dô em mang theo hết cả pin mà không dám đi mua.

– Tội nghiệp em, từ mai không còn sợ nữa mai anh sẽ đưa em đi chơi, mua sắm đồ đạc rồi chúng mình sửa soạn về quê xin ba má. Nhưng phải để thư thả, anh xin phép nghỉ cưới vợ đã.

– Rồi trong khi đó em bị bắt thì sao?

– Bố đứa nào cũng không dám bắt em lãnh thưởng. Anh bảo đảm. Ngày mai anh sẽ đi đánh điện báo tin cho ba má em biết.

Câu chuyện giải quyết thật chóng vánh.

Huy thấy sự có mặt của mình ở đây trở nên thừa thãi. Chàng đứng dậy:

– Thôi chào hai người tôi về...

Phan buông Hương ra:

– Ủa mày về à?

Huy đưa tay ra bắt tay Phan.

– Tao không về ở đây làm gì, bây giờ tao thừa rồi.

Phan bắt tay Huy thật chặt:

– Bây giờ chỉ còn có mày là cô đơn
cô đo thôi bắt chước tao lấy vợ đi.

Phan và Hương đưa Huy xuống
tận cầu thang

* * *

Huy cảm thấy khoan khoái sau
một giấc ngủ dài. Hình như chiều rồi
đó. Huy tung chăn vươn vai ngồi dậy.
Chàng xuống đất, ra mở rộng cánh cửa
sổ. Trời lành lạnh.

Đứng ở cửa sổ khách sạn, Tuy có thể
nhìn thấy Đà Lạt ở phía dưới. Những
mái nhà xám những đường phố và xe
cộ. Nhà Bích ở dưới kia, chỉ cách khách
sạn một con đường tắt. Tự nhiên Huy
thấy lòng mình nôn nóng, Bích chưa

biết chàng lên Đà Lạt. Huy nghĩ đến món quà nhỏ chàng mang lên. Một con búp-bê thật đẹp. Huy ngạc nhiên, tại sao chàng vẫn còn nghĩ đến được nhiều thứ thật lắm lắm.

Huy gắn một miếng thuốc lá lên môi, hơi khói đậm đà sau một giấc ngủ dài. Gió lạnh heo hút thổi qua cửa sổ vào căn phòng xinh xắn. Huy cảm thấy tâm hồn mình lâng lâng, chàng bỏ lại tất cả những mệt nhọc, chán nản sau một chuyến đi. Chàng không còn nghĩ gì về Sài Gòn, chàng không muốn nghĩ gì hết. Chỉ lên đây Huy mới tìm thấy sự bình thản cho tâm hồn.

Huy quay trở vào, chàng sờ vào ấm nước trà thấy lạnh ngắt. Huy bấm chuông gọi người bồi. Một lát anh ta trở lên. Huy chỉ vào ấm nước:

– Cho tôi một ấm trà mới, cho nước nóng tắm nhé!

Người bồi sửa lại giường nệm cho thẳng thắn:

– Nước tắm thầy chờ một lát nước cho nóng nhé!

Anh bồi lấy cái ấm đi ra một lát sau trở lại, anh ta, lân la, thăm hỏi.

– Thầy lên có một mình?

Huy gạt đầu anh ta hỏi tiếp:

– Thầy lên chơi!

– Ủ sao?

Anh ta ồm ờ.

– Tôi thấy nhiều khách trẻ như thầy từ Sài Gòn lên Đà Lạt nghỉ mát thường mang theo đào.

– Vậy hả!

– Ở một mình buồn chết được.

Huy hiểu anh ta muốn nói gì, Huy ngồi xuống ghế rót nước trà:

– Tôi ở một mình quen rồi.

Anh bồi phòng nhẵn nại:

– Ở đây chúng tôi rất tế nhị, thầy không cần gọi đến chúng tôi cũng hiểu. Chúng tôi có thể lo cho thầy. Có nhiều hạng, tùy túi tiền của thầy... Nói xin lỗi, tôi trông thầy có vẻ dân chơi.

Huy nheo mắt:

– Vậy hả, tôi có vẻ dân chơi?

– Dạ!

Anh bồi phòng nói quanh co một hồi mới vào đề:

– Gái ở đây có nhiều hạng, sang có, hèn có. Tùy thầy, có thể “cú bạc cú” hoặc “bạc nay”. Huy tức cười vì thấy anh chàng sửa tiếng Tây một thôi một hồi. Chàng cười lớn:

– Cám ơn!

Anh ta nháy mắt:

– OK nhé, tôi đi kêu trước nhé, tối thầy đi chơi về là có sẵn rồi.

Huy đứng dậy ra mặc quần áo, chàng móc túi đưa cho anh tờ giấy hai trăm:

– Tôi sẽ ở đây ba ngày, công việc mà tôi sẽ nhờ vả anh là khi nào tôi về phải có nước trà, nước nóng để tắm. Chỉ giản dị vậy thôi, còn ngoài ra tôi không cần gì hết.

– Kể cả gái!

– Đúng! Bây giờ anh ra khỏi phòng tắm để tôi tắm.

Huy trở vào phòng tắm, chàng cho nước ấm đầy bồn. Huy nằm ngâm mình, chàng thấy dễ chịu, hơi nước ấm làm mạch máu chàng chảy mạnh hơn.

Huy khép mắt lại sự bình thản tới với Huy, chàng cảm thấy mình hạnh phúc, trong cái hạnh phúc mong manh của cuộc đời. Huy tự hỏi, rồi đây mình sẽ ra sao? Huy không biết, cũng không muốn nghĩ đến.

Huy ngạc nhiên khi chàng nằm trong bồn tắm này chàng mới có dịp nghĩ đến nhiều chuyện. Huy nghĩ đến bạn bè, đến những khuôn mặt chán mùa. Những thằng con nít ăn hại đái

nát. Huy thở dài, có lẽ mình quá khó tính, nhìn thấy bất cứ cái gì chàng cũng có thể bất mãn. Nhất là mấy thằng con nít, mấy đứa nhỏ con. Chúng nó chỉ có cái vỏ bao bọc bằng áo Montagut và quần Jean. Những đứa con nít, Huy gặp trong các vũ trường, các ban, các bum. Huy không hiểu tại sao chàng lại ghét chúng nó đến thế.

Huy nghĩ đến tuổi trẻ của mình, một tuổi trẻ đầy khổ ải và bất hạnh. Ngày tháng tàn nhẫn đã đi qua tuổi trẻ ấy, đi qua thân phận những người bạn chàng, có người đã ngã gục, đã chết thê thảm ở vùng sinh lầy nào đó.

Huy nghĩ đến thời gian ở trong quân đội của mình. Hình ảnh buổi sáng hôm nào chàng đứng trước cột cờ nghe một bản án, như một tên tử tù

trước khi bị trói vào cột hành quyết. Vị chỉ huy trưởng hỏi:

– Anh có điều gì bào chữa không?

Huy chán nản lắc đầu. Huy nhìn những người bạn mình. Tôi không có gì nói với các anh hết. Đồ ăn cắp. Huy nhớ hình ảnh kho nhiên liệu mà chàng đã nằm ở đó suốt 4 năm trời. Chàng như một tên tù, một thằng hủi mà tất cả mọi người đều xa lánh.

Bộ quần áo xanh thợ máy của chàng bạc màu và rách nát. Huy cúi đầu, yên phận. Chàng ngược lên nhìn một thằng bạn mình, mà nay nó đã là một ông quan:

– Trung úy bắt tôi phải làm gì?

– Anh lấy xe Tracteur chở những

tấm tôn, những bao xi măng này về nhà tôi. Anh mặc quần thợ máy cảnh vệ không chú ý!

Huy nhìn lại người bạn:

– Tôi đi lính, tôi không đi ăn cắp.

Giọng người bạn cũ đánh lại:

– Mày chửi tao đấy phải không? Cho mày biết vận mệnh mày ở trong tay tao, nếu mày không muốn ở đây tao sẽ đưa mày lên cao nguyên sống với khỉ hỉu chưa?

Người bạn cũ quay lưng đi, Huy nhặt cây mỏ lết lên, gọi giật lại:

– Này bảo đây!

Hắn quay lại:

– Cái gì?

– Tao sẽ không ở đây, không ở cao nguyên, tao ở Chí Hòa.

Huy vung cái mỏ-lết lên. Đối thủ không còn kịp kêu một tiếng, gã đổ gục xuống, một dòng máu ở đầu ứa ra, Huy ném mỏ lết xuống đất, đá hất người bạn cũ nằm ngửa ra, nhìn vào cái mặt đó, nhỏ một bãi nước bọt:

– Khốn nạn!

Huy quay lưng bỏ đi.

Hình ảnh cũ hiện ra trong đầu Huy thật rõ. Em, chưa bao giờ anh kể em nghe những chuyện đó. Em chưa từng nhìn thấy dĩ vãng của anh. Anh thế đó. Đôi khi anh bạo tàn như một con thú. Huy nghĩ đến Bích, đến tuổi trẻ tươi mát của nàng. Anh đã tới, tới rất gần em trong tự do, hai tay không mang

xiềng xích như khi bước chân lên cửa tòa án.

Khi cúi đầu xuống nhận lãnh số phận, khi ngược mặt lên nhìn đời. Huy sờ tay vào bốn nước lạnh giá. Chàng nhìn buồn tảm xinh xắn. Huy đang ngâm mình trong nước ấm. Chàng tới đây, dừng lại đây như một phép lạ. Dĩ vãng diễn qua đầu Huy thật nhanh. Những niềm tủi nhục đó bình thản hiện diện trong ký ức chàng. Không có gì để giấu diếm, chàng đã suy nghĩ thật kỹ. Anh cũng sẽ nói với em như vậy. Anh cũng chẳng có gì để tự mãn. Mùa xuân đã đi qua rồi đó. Huy nghe tiếng máy phóng thanh oang oang ngoài khu chợ Hòa Bình. Chiều rồi. Huy cần phải xuống phố.

Huy kéo cái fermeture để gió lạnh không lùa vào người. Chiếc áo blouson của Huy không đủ ấm. Huy đứng ở cửa khách sạn nhìn xuống khu phố dưới. Bầu trời như thấp hẳn xuống, mưa bụi bay bay làm thành phố mờ đi trong cái sinh hoạt âm thầm. Những xe cộ, những bóng người di chuyển như sau một tấm kính mờ vĩ đại.

Huy giơ tay hứng bụi mưa. Không cần phải mặc áo mưa. Chỉ là những bụi nước. Huy gắn một điếu thuốc lá lên môi, hôm nay chàng đã hút quá nhiều thuốc. Không khi này, không khi thật lý tưởng. Huy thêm một ly cà phê sánh đặc. Thêm nghe một bản nhạc hay. Please love, please love me!

Huy mỉm cười, chàng thật lãng mạn.

Huy thọc tay vào túi áo, đi xuống một con dốc. Huy đi qua khu Hòa Bình, không có Bích ở đó. Huy vào quán cà phê. Chàng cảm thấy thú vị khi được ngồi yên lặng trong một xó. Chàng ngồi nhìn những người khác vào ra. Một vài khuôn mặt quen thuộc Huy từng gặp ở Sài Gòn. Một cặp vợ chồng mới cưới lên hưởng tuần trăng mật. Họ ngồi sát bên nhau, nghe, nhìn thấy hạnh phúc.

Có lẽ họ không nhận ra Huy. Mấy ngày trước đây Huy đi dự đám cưới của họ. Hôm đó cô dâu mặc chiếc áo màu hoa đào đẹp lộng lẫy. Huy nghe thấy tiếng người vợ hỏi:

– Anh thích nghe bản nhạc nào nhất ở đây?

Người chồng nhìn thẳng vào đôi mắt đẹp của vợ, nhả một hơi thuốc:

– Smoke gets in your eyes!

Nụ cười của người vợ thật tươi:

– Anh yêu cầu đi!

Người chồng ghi tên bản nhạc vào một mảnh giấy nhỏ.

– Yêu cầu nhạc quê quả, nhưng chắc người ta cũng không phiền trách mình.

Huy nhìn hạnh phúc đó, chàng thấy lòng mình vui vui. Chàng trả tiền đứng dậy, khi đi qua hai người, chàng cố nhìn chỗ khác để họ khỏi nhận ra chàng.

Có lẽ giờ này Bích ở nhà, Huy nghĩ

vậy. Rồi khu chợ, Huy đi vào một con hẻm. Nhà Bích ở đó, chiếc cửa ra vào đóng kín. Tự nhiên Huy thấy hồi hộp. Chàng nghe tiếng nhạc từ trong vọng ra bài “Biển Nhớ”. Thời gian như lắng đọng lại. Chàng nghĩ không thể quên được giây phút này. Chàng nhìn ra ngoài mưa bụi, chàng nghĩ đến những bức thư của Bích, những ao ước nhỏ bé của nàng. Căn nhà cửa đóng kín, có hai người ngồi đó. Huy giơ tay lên gõ cửa, có tiếng dép đi ra:

– Ai đó?

Huy im lặng, tiếng Bích, chàng mỉm cười, không trả lời.

– Ai đó?

– Mở cửa ra thì biết.

Cánh cửa mở hé hé, khuôn mặt của Bích:

– Anh Huy!

Huy mỉm cười, Bích tíu tít hỏi:

– Anh lên bao giờ thế?

Huy bước vào nhà:

– Mới lên, không, lên từ lúc 12 giờ trưa, nhưng ngủ một giấc bây giờ mới dậy.

Đĩa hát hết tua, Huy tự nhiên, chàng tới chiếc máy để lại đĩa nhạc từ đầu.

– Bài Biển Nhớ em biết không hay chứ?

– Dạ hay!

Huy trở lại ghế salon. Bích đã rót một tách trà nóng, nàng ngồi chiếc ghế đối diện Huy:

– Anh lên có việc gì không?

– Dĩ nhiên có việc nhưng khoan đã, mình nói chuyện về bản nhạc này.

– Có gì nói đâu?

– Có chứ, anh thích lời của bản nhạc này, thích nhất câu mắt đêm đèn vàng. Anh thấy tuyệt diệu, và anh sẽ nhớ mãi bản nhạc này, kỷ niệm mà.

– Kỷ niệm gì hử anh?

– Ngày hôm nay!

– Ngày hôm nay í hả?

– Ngày anh lên thăm em, vừa bước chân vào cửa đã được nghe.

Bích cười xòa:

– Tưởng gì, anh quan trọng thế sao?

Huy ngồi ngựa người ra tựa ghế, chàng lại hút một điếu thuốc:

– Anh chán Sài Gòn, anh bò lên Đà Lạt chơi, và cũng vì những bức thư của em.

– Những bức thư của em không có gì hay ho hết, em nghĩ sao viết vậy.

Huy chợt hỏi:

– Mình quen nhau bao lâu rồi nhỉ?

– Năm bảy tháng gì đó.

– Tám tháng 17 ngày.

Bích nhú mắt:

– Sao anh nhớ hay quá vậy?

– Phải nhớ chứ làm sao quên được, nhớ để còn trả thù.

Bích kêu lên:

– Anh trả thù em ấy à?

– Chứ sao.

– Em có làm gì xúc phạm đến anh đâu.

– Có, em cậy em đẹp em bắt nạt anh.

– Đâu có, em mà đẹp nổi gì?

Huy cười:

– Em đã bóp hấu bóp cổ anh, và anh đã thề rằng mối thù này phải trả bằng được.

Bích lắc đầu, thè lưỡi:

– Anh nói thấy ghê quá à!

Huy nhìn thẳng vào mặt nàng túm
túm cười:

– Em còn nhớ em bóp hấu bóp cổ
anh ra sao không?

Bích cũng túm túm cười, hai má
nàng hồng lên:

– Anh nói em nghe coi!

– Em nhớ hôm em bán cho anh
chiếc thuyền không?

– Nhớ chứ, nhưng làm sao?

– Em nhớ bán cho anh giá bao
nhiêu không?

Bích lắc đầu:

- Chịu, ai mà nhớ được của nợ ấy.
 - Anh thì nhớ, em đã bán cho anh giá năm trăm rưỡi.
 - Năm trăm rưỡi sao mà mắc quá vậy?
 - Ấy bởi vậy anh mới thù, trong khi ở nơi khác người ta bán đến 300 là cùng. Em thấy anh khách miến xuôi lên em mặc sức bóp hầu bóp cổ mặc sức chém. Khi anh biết ra thì muộn rồi, không lẽ anh trở lại gây sự với em, anh thù, anh nhất định làm quen với em bằng được.
- Bích cười khúc khích:
- Ai bảo đại người ta con nhà buôn mà...

– Bởi vậy vỏ quít dây mới có móng tay nhọn. Suốt mấy ngày anh ở Đà Lạt bao nhiêu tiền anh bỏ ra mua hàng ở hàng em, cho em mặc sức chém. Thiếu tiền anh đi vay của bạn ở trên này.

Bích giờ một ngón tay lên đe:

– Cái anh này ghê thật, anh thâm hiểm độc địa một cây. Anh chẳng cù lần một tí nào cả, thì ra anh nhất định trả thù bằng cách làm quen với em, thỉnh thoảng viết thư lên ra cái điều đàn anh mắng mỏ người ta, bây giờ mới biết cái mặt anh. Trông cái mặt hiền khô mà ghê thật thôi. Biết thì em chẳng thèm hứa viết thư trả lời anh.

Huy chỉ ngời tùm tùm cười:

– Chưa hết đâu, mối thù còn phải trả nữa.

– Thôi nhé, van ông đó, biết ông ghê gớm rồi. Anh vừa vừa chứ, anh ghê gớm quá không ai dám..

Bích giơ tay che miệng Huy vẫn tủm tỉm cười:

– Không ai dám lấy anh phải không?

Mặt Bích đỏ lên.

– Xin lỗi em đâu có định nói thế.

– Nhưng em đã nói rồi!

Bích nhìn thấy tách nước còn để nguyên:

– Anh, kìa anh uống đi chứ nguội hết rồi.

Huy bưng tách nước lên uống từng

hộp nhỏ, chàng nhìn quanh phòng khách:

– Căn phòng ấm cúng nhỉ, trong 8 tháng trời quen em, anh đã lên đây tới ba lần, cũng ngồi ở chỗ này không có gì thay đổi cả.

– Đời sống em vẫn bình thường.

Huy đặt tách nước xuống bàn:

– Người yêu em thường tới thăm không?

Bích tròn xoe mắt:

– Người yêu nào?

Huy ra vẻ ngạc nhiên:

– Em chưa có người yêu sao?

Bích lắc đầu quây quây:

– Làm gì có, anh chỉ được cái nói bậy, ai nói với anh vậy?

– Anh đoán là em có người yêu rồi chứ.

Bích cãi lấy cãi để:

– Anh đoán mò luôn, em xin thể là không có gì hết.

– Chắc chứ! Chắc chắn, em nói dối anh làm gì.

Huy gắp một miếng thuốc lá lên môi:

– Tại trong thơ hỏi không tiện nên anh đoán mò, không có người yêu thì thôi, gớm chưa chi đã nổi cơn tam bành gân cổ lên cãi rồi. Vả lại anh nghĩ em đẹp thế. Suốt ngày bấy tử kính như búp-bê Nhật thiếu gì người để ý.

Bích lườm Huy:

- Anh thật kỳ cục.
- Bây giờ xin lỗi được không?

Bích phụng phịu, mái tóc nàng rũ xuống che khuất nửa khuôn mặt. Huy vẫn tủm tỉm cười, chàng thấy mình cũng ghê gớm thật, bây giờ chàng biết chắc rằng chàng đã tiến thêm được một bước nữa.

Chợt Bích ngẩng lên hỏi:

- À trong thư anh viết anh nói anh muốn lấy vợ, ai đấy anh?

Huy bình thản:

- À cũng định thế!
- Mới định thế thôi à?

Huy khẽ gật đầu:

– Anh chán cái đời sống cô đơn rồi, muốn có một người vợ và anh sẽ yêu thương người đó trọn đời. Anh hứa chắc như vậy!

– Hiện giờ anh để ý đến cô nào chưa?

Huy nhìn thẳng vào mắt Bích, gật đầu. Huy nhìn thấy sự bối rối trên mặt nàng. Nàng lại nhìn vào ly nước, giọng nàng không mấy bình tĩnh:

– Anh uống nước đi!

Huy bình thản, nhấc tách nước đưa lên miệng:

– Nước lạnh quá rồi!

– Để em đi rót ly khác.

Huy chặn lại:

– Thôi khỏi, em bận gì không?

Bích nhìn đồng hồ:

– Chưa tối, em chưa phải ra cửa hàng.

Huy đứng dậy đi quanh căn phòng, chàng hé cửa nhìn ra ngoài trời:

– Trời vẫn mưa, đẹp quá y như những bức thư em đã tả.

Chàng trở vào, chàng ngồi xuống ghế, chàng quan sát Bích. Chàng tự nhủ mình phải khéo léo lắm mới được. Chưa bao giờ Huy thấy mình tự tin như lúc này.

Bích chợt ngẩng lên:

– Cô nào đó anh?

– Người ở Đà Lạt.

– Ở Đà Lạt?

– Đúng!

Bích ngớ ngàng, nàng thêm bối rối:

– Anh nhứt định làm rể Đà Lạt

– Đúng, rể nhà này!

Bích tròn mắt nhìn sửng Huy, tay nàng bầu chặt lấy thành ghế, một lát nàng bật nói:

– Đừng, đừng đùa dai anh.

Tim Huy đập mạnh, chàng biết chắc chỉ một chút không khéo léo chàng sẽ thất bại. Thất bại cay đắng. Một lời đã nói ra rồi. Huy nhìn thẳng vào mắt Bích, nhìn thẳng vào sự ngạc nhiên sửng sờ của nàng. Nét mặt Huy

thay đổi nghiêm nghị và thẳng thắn:

– Anh không đùa, hãy nhìn thẳng vào mắt của anh đi, sự thật ở đó.

Huy nhìn thấy những ngón tay Bích bầu chặt ở mép ghế nỉ lỏng dần, những ngón tay đó hình như run run, giọng nàng mất vẻ tự nhiên:

– Anh, sao anh độc đoán quá vậy, sao anh dám... dám...

– Anh đã suy nghĩ kỹ, tin anh không?

Bích thần thờ, một câu hỏi nhắc lại của Huy nhanh hơn:

– Tin anh không?

Bích gạt đầu, đôi mắt đẹp, nàng chớp nhẹ và miệng chợt mỉm cười. Bích

chợt thấy mình nhỏ bé trước người con trai này. Nàng bất lực vì đôi mắt nhìn như thôi miên kia, giọng nói đó. Huy đó, Huy đó, Huy của những bức thư, của sự ngang tàng, bướng bỉnh. Và bây giờ chàng đã nói. Bích gật đầu, nàng chỉ biết gật đầu. Em tin anh, tin anh. Em giúp gì được anh, em chỉ còn biết tin cậy.

Huy đẩy tách nước trà sang phía Bích:

– Em uống đi làm gì mà run quá vậy?

Bích ngượng ngập nhìn Huy, nàng nâng tách nước lên những ngón tay nàng sờ vào men tách nhưng không còn cảm giác, nàng không thể uống được không hiểu tại sao nàng lại run quá. Ly

nước sóng sánh, Bích phải bưng bằng hai tay. Bích bật đứng dậy.

– Em rót ly nước khác cho anh!

– Uống đi đã nào.

Giọng Huy dịu lại, Bích uống một hơi hết, nàng chạy vào trong nhà. Nàng vịn vào mép bàn, căn nhà vắng vẻ quá, Bích thở, nàng nghe rõ hơi thở của mình. Mình phải làm sao? Bích chặn tay lên ngực, Nàng thấy mình lật đật, vụng về làm sao. Ở ngoài nhà Huy đã thay một đĩa nhạc khác. Bích trở ra, Huy đang đứng chống tay vào cửa sổ nhìn ra ngoài trời, chàng quay nhìn lại,

Mưa bụi giăng kín bầu trời Đà Lạt. Tự dưng Huy muốn ra ngoài kia, đi dưới trời mưa ấy đi cho nước mưa làm ướt mặt mình, âm thầm hưởng

chút hạnh phúc mong manh vừa dậy lên trong lòng mình. Buổi chiều đó thật đẹp phải không em. Cũng những ngày mưa bụi và rét muốt như thế này, những buổi chiều đi học về thời thơ ấu ở Hà Nội. Huy đút tay vào túi quần tây đi dọc theo đại lộ Đồng Khánh về mạn chợ Hôm.

Khi đến trước vườn hoa Mê Linh, Huy băng sang đường, chàng phải dừng lại trước thùng rác rang của vợ chồng ông tàu già. Một đồng bạc một gói rác rang ướp húng liều béo ngậy. Huy có thể yên trí đi bộ về tới nhà, thả hồn mặc cho sự suy nghĩ vẩn vơ. Huy có cái hãnh diện của một cậu học sinh đệ tứ trường Chu văn An. Chàng tưởng tượng đến những tà áo xanh lam, những tiếng nói chuyện riu rít của mấy cô nữ sinh Trưng Vương lớp đàn em.

Huy thấy mình hách ra phết, mình đã có quyền tưởng tượng đến một người yêu nào đó, một người yêu nhỏ bé mặc áo dài xanh lam. Cô bé lảng giềng, thỉnh thoảng lại mang cuốn vở sang nhà Huy nhờ Huy giải giùm một bài đại số. Huy sung sướng khi nhìn thấy sự cảm phục trong đôi mắt đẹp của cô bé lớp đệ thất.

– Chắc lâu lắm em mới học tới lớp anh, em dốt quá, em chỉ sợ phải ở lại lớp thôi.

Những ngày tháng đó thật êm đềm trôi trong những cơn mưa ngâu Hà Nội. Buổi chiều nay Huy lại chợt nghĩ đến, chợt muốn đi lang thang. Bích đứng đó, nàng đứng cạnh chàng

– Anh nghĩ gì thế anh?

– Nghĩ đến những ngày mưa ngâu ở Hà Nội.

– Hà Nội đẹp lắm phải không anh?

– Đẹp như Đà Lạt

Bích cười nhạt:

– Ở xa Đà Lạt anh nhìn vào sẽ thấy đẹp lắm, sẽ thấy Đà Lạt là một thành phố Thiên Đàng, như anh thường viết trong thư. Nhưng khi anh tới gần, thật gần anh sẽ thấy khác.

– Anh hiểu, thành phố này nhỏ bé lắm, sẽ không có gì giấu được hết. Ai yêu nhau, ai có cái gì người ta cũng biết.

– Rồi đây chuyện chúng mình người ta cũng biết, em thấy lo lắng, sẽ

có những đôi mắt tị hiềm, ganh ghét nhìn anh.

Huy nhìn thẳng vào mặt Bích:

- Anh bất chấp.
- Dĩ nhiên rồi, em cũng bất chấp.

Huy nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Bích, chàng im lặng. Chàng nhìn ra ngoài mưa, chàng lại nghĩ đến những con đường trên đồi thông:

- Muộn rồi, anh phải về.

Bích khẽ gật đầu:

- Anh đi đâu?
- Đi chơi một mình.

Bích cười.

- Anh lại lãng mạn rồi!

– Anh quên mất, còn một món quà anh tặng em, mai anh mang tới.

Bích tiễn Huy ra khỏi cửa. Huy nhìn con hẻm, nhìn Đà Lạt ở dưới kia. Thành phố bắt đầu lên đèn, trời lạnh hơn. Sương mù xuống dày đặc. Mình đã dừng lại ở đây... Huy nhủ thầm. Anh đã quyết định rồi. Ngày mai sẽ ra sao? Huy nghe tiếng bước chân mình đi trên hè phố. Chàng ngửa mặt nhìn những hạt mưa nhỏ lăn tăn rơi van vát qua ánh đèn đường.

* * *

– Một, hai, ba! Chỉ mới có ba thằng thôi sao, còn thiếu thằng Bình.

Huy nói với hai người bạn. Chàng nhìn đồng hồ:

– Chín giờ tối rồi, nó không đến vậy là nó mắc kẹt hay đã chết rồi.

Phan và Đức im lặng, một lát Đức lên tiếng:

– Nếu Bình còn sống, mắc kẹt đâu đó chắc chắn nó nghĩ đến chúng mình nhiều lắm.

Đã mười năm nay rồi, như thông lệ đã hẹn ước. Bốn thằng phải gặp nhau đúng tám giờ tối ngày ba mươi Tết tại quán cà phê của cô Chi. Nếu còn sống, dù ở xa, xa xôi đến đâu cũng phải về. Phải ngồi uống với nhau ly cà phê ở quán cô Chi này. Thời gian chậm chạp trôi. Ba người bạn ngồi ngóng ra đường, Bình vẫn không đến, cả ba đều nghĩ đến hân, thật trọn vẹn. Đức nóng ruột:

– Chúng mày nhận được tin tức gì của nó không?

Phan và Huy đều lắc đầu. Phan nói:

– Hồi giữa năm tao có nhận được của nó một bức thư. Nó ở Biệt Động Quân mãi tận Quảng Trị lận.

– Mày nghĩ xem, nó có thể chết được không?

Huy kêu lên:

– Chết, mày nói coi ghê quá!

– Biết đâu được.

Những mẩu thuốc thừa đây ắp trong cái gạt tàn. Ba ly cà phê nguội tanh nguội ngắt. Không còn ai buồn uống. Huy chợt hỏi:

– Sau khi đón giao thừa mình có nên đến nhà nó không?

Phan phản đối:

– Không nên, lỡ ra gặp tin buồn thì sao?

Đức lăm lỳ, hẩn hút thuốc lá liên miên, những nếp nhăn ở trán hẩn nhăn lại.

Huy nghĩ đến Bình thật trọn vẹn. Chàng nghĩ có lẽ không một người yêu nào có thể nghĩ đến Bình như bây giờ. Có thể Bình đã về tới Sài Gòn, hẩn đang hối hả chạy đến quán cà phê này. Có thể hẩn đang dự một cuộc hành quân nào đó. Hẩn đang bắn súng đang la hét, hoặc vừa gục ngã. Ô, Bình không thể chết mảy là thằng nhỏ tuổi nhất bọn.

Mày chưa hưởng được gì hết, chưa một ngày sung sướng từ khi bọn mình chơi với nhau. Huy nghĩ đến những ngày mưa kỷ niệm. Bình co ro trong chiếc áo mưa bằng vải ni lông xám, ôm từng xấp báo bỏ mỗi từng nhà. Hắn đó, tuổi trẻ của hắn. Người mẹ lam lũ, với gánh bún riêu để nuôi lũ em nhỏ. Bình chưa từng được hưởng một ngày sung sướng. Chưa có một người yêu. Hắn thật thà nói với các bạn:

– Nhiều khi tao cũng nghĩ đến, nhưng rồi tao phải quên ngay. Có người yêu tốn lắm phải không chúng mày?

Bình thực tế, hắn nghĩ đến món tiền kiếm được với lương thiếu úy, món tiền đó sẽ đưa về nhà. Người mẹ già cầm mấy ngàn bạc của đứa con sung sướng.

– Mẹ sẽ làm cho con một lọ ruốc mang đi, con thích ăn cơm với ruốc.

– Không mẹ, con chỉ cần một dùm muối vùng thôi.

Bình đã nghĩ đến những đứa em thơ dại. Những bộ quần áo những quyển sách vở cho em. Hẳn hy sinh tất cả, hy sinh cả tình yêu mà đáng lẽ hẳn được hưởng. Hẳn không hút một điếu thuốc. Một năm một lần hẳn ngồi uống cà phê với các bạn. Nhắm nháp hương vị vừa thơm tho, vừa ngọt đắng. Hẳn thật thà, lúc nào cũng thật thà:

– Linh nó chê tao kẹo, tao cù lần, tao khi người. Chúng mày biết bọn Biệt động quân uống rượu đế sợ. Đôi khi tao cũng muốn vui với chúng nó, nhưng chẳng lẽ lại để cho chúng nó bao mình hoài.

Bình buồn bã:

– Tao lo lắm, tao không là bạn nhậu với chúng khi nguy hiểm chúng bỏ mặc mình chết.

– Vậy tại sao mày không nhậu với chúng?

Bình nhăn mặt:

– Tiền đâu, lương tao phải đưa về nhà cho bà cụ và các em.

Huy và hai bạn hiểu nỗi khó khăn của Bình.

Họ thương bạn hơn. Giao thừa năm ngoài Bình còn ngồi đây. Hấn ngồi dựa lưng vào tường vụng về hút điếu thuốc lá. Hấn kể chuyện những trận đánh, Đồng Xoài, Ba Già, Dakto, Pleime. Hấn tự mãn:

– Tao vẫn chưa bị thương lần nào. Sống qua khỏi cuộc chiến này tao sẽ là... gì mày biết không?

Hắn không chờ các bạn hỏi hắn tiếp:

– Tao sẽ lên tướng lặn, công trận nhiều quá mà.

Bình cũng là nhà binh như Phan, nhưng hai đứa khác hẳn nhau. Phan phá phách, bê bối, trai gái dĩ điểm đủ trò. Bây giờ thì Phan yên phận rồi, hắn đã có vợ, có đứa con đầu lòng.

– Tao thương vợ, thương quá đi, vợ tao là một đàn bà hoàn toàn. Mày biết không một hôm tao uống rượu say mèm, về nhà đánh vợ một trận nên thân. Tao say biết mẹ gì đâu, khi tao tỉnh dậy thấy mình nằm trên giường, vợ sẵn

sóc từng ly từng tí. Mặt nó sừng húp vì bị tao đâm. Nó tuyệt nhiên không giận tao, tao cảm động quá, tao ôm nó khóc như đàn bà, nó khóc luôn. Trời ơi cảm động cóc chịu được, yêu cóc chịu được. Tao bèn hứa tùm lum là không uống rượu nữa. Bây giờ tao là người hoàn toàn “pạc-phe³”.

Huy nhìn thấy sự sung sướng trong mắt bạn.

Phan tiếp:

– Mãi bây giờ tao mới tìm thấy hạnh phúc, khi thấy hạnh phúc tao lại lo lắng. Không biết mình sẽ được hưởng hạnh phúc đó trong bao lâu...

Pháo nổ vang ngoài đường, mùi khói pháo khét lẹt Phan hít hít.

3 parfait: hoàn hảo

– Đúng là mùi thuốc súng, năm nay họ lấy thuốc súng làm pháo nhiều.

Đức nói:

– Năm nay người ta đốt pháo nhiều, thiên hạ giàu có dữ. Họ đốt tiền không biết tiếc.

Khách hàng một lúc một đông, có người nghịch ngợm đốt pháo ngay trong quán. Chị Chi khó tính nhưng không giận, chị vẫn cười toe toét. Chị hãnh diện vì nhìn thấy đông đủ mặt khách hàng quen thuộc. Chị hỏi thăm hết người này đến người khác. Tới bàn Huy, chị hỏi:

– Sao chỉ có ba người?

Đức ngẩng lên:

– Một đứa chưa về.

Hình như chị Chi nhận thấy sự lo lắng trên mặt ba người.

– Cậu Bình phải không?

– Dạ!

– Cậu ấy là Biệt Động Quân!

– Dạ!

Chị nhìn ra ngoài đường:

– Còn sớm mà, bây giờ chưa đến giao thừa.

Ba người ngồi im lặng. Chị Chi nói sang chuyện khác:

– Năm nay các cậu đi đón giao thừa ở đâu?

– Vẫn ở đền thờ đức thánh Trần.

Chị Chi cười:

– Đều đặn quá nhỉ, bao nhiêu năm nay rồi.

Huy buồn bã buột miệng nói:

– Thiếu thằng Bình!

Đức nói liều:

– Chắc nó chết rồi!

Chị Chi la lên:

– Chỉ nói bậy!

Phan chột vui:

– Chị ỉa vào mồm vào miệng nó cho tôi.

Ba đứa cười hăng hắc, chị vui lây:

– Năm nay có thêm cậu nào cho tôi ăn cỗ không?

Phan chỉ Huy:

- Thăng Huy?
- Thật hả cậu Huy?
- Thật chứ nói láo làm chi.

Chị Chi chạy tới quầy lấy hộp thuốc lá ba số 5:

- Thưởng cậu một điếu.

Phan chìa tay ra:

- Em một điếu nữa chứ!

Chị Chi đập vào tay Phan:

– Cậu có vợ rồi, tôi thưởng hôm trước rồi còn gì.

Phan tếu:

- Em sắp lấy vợ nữa, vợ bé!

Chị Chi lườm Phan:

– Đừng nham nhở ăn với nói cái đồ ôn dịch.

Đức chìa tay ra:

– Em nữa chị, em cũng sắp lấy vợ.

– Thôi đi cậu, cậu đánh lừa tôi để hút thuốc là bao nhiêu lần rồi.

– Không đâu, lần này thật mà, em nói láo cho chị ỉa đái vào đầu em đi.

Chị Chi giãy nảy lên:

– Gớm cái cậu này chỉ được cái nói bậy là không ai bằng.

Cả bọn phút chốc quên nỗi buồn. Huy không còn nhớ mình uống cà phê quán này từ bao nhiêu năm nay nữa, chàng chỉ biết khi quán mở cửa lần đầu

đã có chàng tới. Chị Chi là một người đàn bà đứng tuổi bao giờ Huy cũng như các khách hàng khác đều thấy chị ở một mình. Chị thường hay nói đến đứa con trai chị du học tận bên Pháp. Thỉnh thoảng em nó vẫn gửi thư về. Chị Chi thường nói vậy.

Những hôm quán ít khách chị Chi vừa pha cà phê, vừa nói chuyện. Chị coi tất cả những người khách tới đây thường xuyên đều như người nhà. Chị nghe chuyện và biết tâm sự của mọi người, ai còn độc thân, ai có vợ, gia cảnh ra sao chị đều biết và có thể nhắc lại, hoặc có lời an ủi như một người chị ruột. Nếu tất cả các khách hàng đều quý mến chị. Trong số những người uống cà phê có người đi lính và có người đã chết trận. Chị Chi ngậm ngùi, chị nói với các khách hàng khác.

– Tôi nghiệp cậu ấy còn trẻ quá, người thật hiền lành, hôm trước nghỉ phép cậu ấy đến ngay đây uống cà phê. Cậu ta có một cô bồ thiệt là đẹp. Hồi cậu ấy đi học Thủ Đức, tuần nào cũng nhắn về nhờ tôi pha cà phê cho vào túi nylon gửi lên đó.

Chị Chi nhắc đến những khách hàng vắng mặt vừa ngậm ngùi, vừa hãnh diện. Những khách hàng quý mến chị, coi chị như một người chị cả. Biết tính chị Chi khó tính và rất sạch sẽ, bàn ghế, ly tách và tất cả mọi thứ ở cửa hàng này đều sạch mặc dầu cũ kỹ.

Quán cà phê bán hàng có giờ, khách tới muộn ráng mà về, gần tới giờ chị mời khách sửa soạn trước.

– Không ai có thì giờ đâu mà hầu các ông được, người ta còn phải ăn phải ngủ chứ.

Không ai nổi giận chi Chi.

Những tiếng pháo nổ không ngớt, khỏi pháo thoang thoảng. Phan, Huy, Đức ngồi nhìn nhau. Ly cà phê nguội tanh nguội ngắt, không ai còn buồn uống nữa. Tất cả nghĩ đến Bình, đến người bạn hiền lành. Có chuyện gì xảy ra cho hắn. Mọi năm bao giờ hắn cũng là người đến quán này sớm nhất Từ bảy giờ tối. Huy len lén nhìn đồng hồ, đã 11 giờ hơn rồi, chỉ còn 45 phút chờ đợi nữa. Huy rùng mình nghĩ đến lời giao ước. Tối giao thừa một trong bốn thằng mà không đến coi như đã chết hoặc bị tai nạn nào khủng khiếp lắm.

Ba người ngồi nhìn nhau, cùng chung một tâm trạng, cùng hướng về Bình. Đức chợt nói:

– Có chuyện gì đây, thằng đó không bao giờ sai hẹn, cả bọn mình nữa, chưa thằng nào sai hẹn hết. Tao còn nhớ ngày thằng Huy còn ở tù đêm ba mươi, tao, Phan và Bình cũng ngồi chờ như thế này. Ba đứa đêm hôm đó buồn lắm. Chúng tao nghĩ mày đã bỏ xác ở đâu.

Một năm sau, Huy nhớ như in, đúng hôm 30 tết Huy ra khỏi khám đường, người gầy xanh xao, quần áo rách rưới. Chàng bước vào quán trong tiếng reo thảng thốt của ba người bạn. Huy muốn khóc khi nhìn thấy các bạn mình, chàng nghẹn ngào:

– Tao còn sống, tao về với chúng mày đây, tao chắc chỉ còn chúng mày đón tao, chờ tao, mong tao, họ hàng tao coi tao như một tên hủi, một thằng khốn nạn.

Đêm hôm đó Huy vui, chàng lại được nhìn tràng pháo nổ vang lúc giao thừa ở đền đức thánh Trần. Những người thân thiết hơn ruột thịt đứng vây quanh.

Kim đồng hồ nhích chậm chạp. Tiếng nói của Đức cứng lại, lạnh lùng:

– Còn mười phút nữa giao thừa, thằng Bình coi như đã chết rồi,

Cả bọn đứng dậy bước ra khỏi quán. Đêm lạnh, tiếng pháo vang rền khắp nơi. Huy thấy nhói lên trong tim, chàng hỏi ý kiến hai bạn:

– Sau khi đón giao thừa mình có nên đến nhà Bình không?

Phan và Đức cương quyết lắc đầu:

– Không chỉ thêm buồn vô ích.

Đường phố mỗi lúc một thêm đông đảo người qua lại. Những bộ quần áo sang trọng. Những cặp vợ chồng đi bên nhau âu yếm.

Đền thờ Đức thánh Trần sáng rực đèn. Từ ngoài cửa đi vào, ăn mày ngồi chen nhau hai bên lối đi. Bánh pháo dài thậm thượt treo từ trên ngọn cây thả chấm đến sân. Vừa bước chân vào đến đền thờ, Huy đã ngửi thấy mùi nhang thơm ngát, tiếng chiêng trống, tiếng nói chuyện ồn ào. Phía trong đền chật cứng người xin xăm. Tiếng những thanh gỗ tre kêu lóc xóc trong bình.

Phan, Huy, Đức đứng lại ngoài sân. Cả ba không còn ai nói đến Bình. Tuyệt đối không nói đến. Nhưng không thể quên được hẳn. Năm ngoái hẳn còn đứng đây, ngượng ngùng trong bộ đồ vét xám trông như chú rể mới. Chính hẳn đã nói:

– Không biết giao thừa năm tới mình còn gặp nhau không. Thời thế này không biết sao mà lường trước được.

Hẳn nhìn vào mặt từng người bạn:

– Có thể tao, mày, thằng này, thằng kia vắng mặt.

– Lời nói còn đó, bây giờ thì chỉ còn lại ba người.

Phan chợt nói:

– Lát giao thừa xong chúng mày về nhà tao xông đất và lì xì cho con tao, tao là thằng có vợ trước hết tao phải được ưu tiên.

– Đồng ý.

Phan nhìn Huy:

– Còn mày nữa, năm tới lấy vợ đi, mày đã có người yêu rồi đó.

– Xong rồi, tao sẽ cố gắng.

– Cố gắng cái mẹ gì?

– Bích muốn để hai năm nữa, nó phải ... thêm. Nhưng tao cô đơn quá rồi, kỳ này lên tao sẽ năn nỉ.

– Bao giờ lên.

– Mồng 3 tết!

Đức cười:

– Mày thật các cung tận tụy, thôi được, vậy cũng xong.

– Chúng mày có đồng ý rằng khi con người ta giang hồ chán chê rồi mới lấy vợ thì sẽ yêu con kinh khủng không?

Phan cướp lời:

– Tao đồng ý hoàn toàn, kinh nghiệm bản thân tao đây này. Khi tao nhận lời lấy vợ, tao nghĩ đời mình tàn rồi vậy mà bây giờ tao yêu vợ yêu con ra ri, đổ thẳng nào còn rủ được tao đi chơi bởi, rượu chè.

Đức nhún vai:

– Còn tao, tao chưa hề nghĩ đến chuyện lấy vợ, đêm nào tao cũng đánh

bạc đều đều.

Huy nói:

– Nếu mày lấy vợ, mày sẽ bỏ được tật ấy.

Đức chửi om lên:

– Tiên sư hai đứa chúng mày, đồ quỷ sa tăng quấy rủ ông. Không dễ đâu các con ạ!

– Giao thừa!

Tiếng nói bật lên từ miệng mọi người. Pháo nổ ran bốn phía, ông từ ở đèn đức thánh Trần châm ngọn lửa vào giấy pháo. Tiếng nổ chát chúa. Huy gắp một miếng thuốc lá lên môi. Chàng nhả một hơi thuốc đầu tiên đón mừng năm mới. Huy chợt nhớ đến Bích, nghĩ tròn vện về nàng. Giờ phút này nàng đang

làm gì? Chắc hẳn nàng đang nghĩ đến mình. Huy thấy lòng mình ấm lại, hình ảnh Bích phóng lớn trong đầu chàng. Ba hôm nữa anh sẽ lên với em. Rồi giao thừa năm tới mình sẽ đứng ở đây, em vĩnh viễn trong vòng tay anh. Không bao giờ còn xa cách nữa. Anh đã tìm thấy niềm ước vọng, anh đã bắt được bướm hạnh phúc. Huy chợt trở nên mơ mộng, chàng như sống lại tuổi mười tám đôi mươi. Thuở của mười năm trước, lần đầu tiên biết yêu. Cũng nôn nao ấy, cũng những ước vọng ấy. Bây giờ chúng trở lại nguyên vẹn trong đầu Huy. Em biết không, khi vòng tay anh ôm em, anh đã từng ôm bao nhiêu người đàn bà, con gái khác. Anh không chối cãi điều đó. Nhưng bây giờ anh không còn gọi đến tên họ nữa. Những kẻ tình phụ, những kẻ đã từng chê anh

nghèo khó, họ đã chết chết hẳn trong lòng anh.

Huy nhắm mắt lại, chàng nghe tiếng pháo nổ lớn hơn. Dây pháo dài dữ, tiếng pháo đùng nổ chát chúa, khói pháo thơm tỏa ra khắp trên đầu mọi người, như niềm hạnh phúc, những mảnh hồng vung vãi. Tràng pháo nổ đến 5 phút mới hết. Tiếng pháo đùng nổ chấm dứt, bọn trẻ nhảy xổ vào nhặt những cây pháo còn sót lại. Huy cũng vừa hút hết điếu thuốc lá, qua năm mới rồi đó.

Phan đề nghị với hai bạn:

– Thôi bây giờ hai đứa tụi bây về xông đất nhà tao, hôm nay có cả bà già vợ tao lên, bà sẽ mừng lắm.

Huy đưa tay ra bắt tay bạn:

– Tao chúc mày năm nay lên thiếu tá và đẻ thêm một đứa con nữa.

Phan nắm chặt tay bạn, Huy nhìn thấy sự sung sướng trong mắt bạn, đôi mắt mà trước kia lúc nào cũng đỏ ngầu vì men rượu:

– Tao cũng vậy, cũng chúc mày năm nay có vợ, cả thằng Đức nữa, chúng mình già hết rồi.

Ba người dắt nhau ra khỏi đền thờ. Người đi lễ mỗi lúc một đông. Huy thấy lòng mình vui lâng lâng, không khí đầy khói pháo. Đã lâu lắm, lâu lắm chàng mới được hưởng một mùa xuân đẹp như thế này. Chàng đi giữa hai người bạn, tâm hồn để tận đâu đâu. Chàng nghĩ đến dĩ vãng, đến những mùa xuân cay đắng, chàng bình thản

nghĩ đến ngày tủi nhục đã qua, tuyệt nhiên không oán hờn. Hình như mùa xuân, tình yêu đã xoa dịu tất cả mọi nỗi đau thương. Chỉ còn lại sự tha thứ và lòng bao dung. Bao dung với kẻ thù với những người bạn bội phản, với kẻ tình phụ.

Chàng nhớ hết tất cả, nhớ không sót một chi tiết nào, nhưng Huy không còn thấy oán hờn gì nữa. Huy lại nhớ đến người yêu của mình, chàng ao ước, mơ mộng như thuở mười tám đôi mươi. Chưa chắc tương lai sẽ đẹp như điều mộng tưởng Nhưng chàng vẫn phải nghĩ đến, để che đậy đi khoảng trống đêm nay.

Đức chợt hỏi Huy:

– Mà nghĩ gì thế Huy?

Huy không giấu giếm:

– Tao nghĩ đến người yêu, đến người vợ tương lai.

– Chỉ có thể thôi sao?

Huy gật đầu:

– Chỉ có thể, không còn gì khác.

– Thằng này chung tình gớm, còn tao ấy à. tao đang nghĩ gì chúng mày biết không?

– Đánh bạc.

– Đúng đó, đêm nay tao bò xuống nhà một người quen đánh chẵn suốt đêm.

– Tao biết, mày chỉ có thể!

Phan chỉ nghĩ đến vợ con, không

ngờ hăn lại trở nên một kẻ khá như thế.

– Đáng lẽ tao đưa vợ tao đi lễ, nhưng người nó yếu quá tao sợ nó bịnh tội nghiệp. Sắp đến nhà tao rồi đó, chúng mày sắp sẵn tiền ra mừng tuổi con tao đi.

Phan trở nên mơ mộng:

– Nó đẹp như thiên thần.

– Mày cũng là một thứ thiên thần mũ đỏ vậy?

Biết Đức nói móc mình, Phan chửi thề:

– Tiên sư thằng nào nói sỏ ông!

Huy và Đức cùng cười.

Nhà Phan sáng choang ánh điện.
Khi ba người vừa bước chân tới cửa,

cô vợ Phan đốt một bánh pháo mừng tuổi. Phan vào nhà trước ôm vợ hôn. Đứa con Phan còn bế ngửa trong tay bà ngoại. Bà cụ vui vẻ mời:

– Mời các cháu vào nhà!

Huy tới chúc bà cụ, chúc vợ con Phan. Vợ Phan đêm nay đẹp rực rỡ. Nét quê mùa ngày nào biến hết trên người nàng, nàng không còn đeo bông hoa tại tòn ten như lần Huy gặp đầu tiên, nàng gọn gàng giản dị trong chiếc áo dài nội hóa.

Phan từng nói với bạn, tao mất bao nhiêu công khó nhọc dạy dỗ mới được như ngày nay đó. Từ cách ăn mặc, từ lời ăn tiếng nói. Bây giờ thì ra vẻ bà lắm rồi. Mà coi cái đầu nó uốn đẹp không, hợp với khuôn mặt không? Ối trời, ngày

trước cái đầu nó uốn loăn xoăn như tóc tây đen. Bởi tại cái lỗi ăn mặc làm dáng rẻ tiền đó mà tao mới tính trốn, bây giờ thì thôi rồi, tao mê nó bỏ mẹ, bởi vì nó là tác phẩm tuyệt mỹ do bàn tay “nghệ thuật” của tao tạo ra. Khi lấy nó tao phải đốt mất gần một chục cái áo dài xanh đỏ thêu bông sứ to tổ bố, phải cạy đi một cái răng vàng trạm hình trái tim. Hồi mới lấy nó thật tình tao không dám vác nó đi đâu giới thiệu. Không phải mình trọng hình thức nhưng tao thấy nó làm sao ấy. Bạn bè mình, những thằng thân như mày không nói làm gì, còn những thằng khác.

Vợ Phan bưng 3 ly rượu mùi, nàng toan trở vào nhà trong, Phan giữ lại:

– Em ngồi đây chơi!

Vợ Phan khép nép ngồi xuống cạnh chồng. Phan vui vẻ choàng tay qua vai vợ:

– Bây giờ em thay mặt anh chúc anh Đức và anh Huy đi.

Vợ Phan vẫn e thẹn:

– Em biết chúc gì?

– Ở kia, em phải chúc các anh trong năm nay có vợ chứ, toàn bọn độc thân cả đấy.

Vợ Phan cười tươi:

– Em xin chúc hai anh năm nay đều có bà xã hết.

Đức ranh mãnh:

– Tôi nghe Phan nói chị có em gái xinh lắm phải không?

Vợ Phan bạo dạn hơn:

- Anh hỏi chi vậy?
- Để tôi vào chào má!

Cả mấy người cùng cười. Vợ Phan vui vẻ:

– Con nhỏ đó nó không hiền như tôi đâu, nó dữ như bà chằn.

- Được mà!

Phan chỉ Huy:

– Còn cái thằng này mày có phần rồi, không được no bụng đói con mắt nữa, vợ tao có tới 2 đứa em gái lận. Thằng Đức bỏ cờ bạc tao sẽ nói với má gả cho một đứa, còn một đứa tao dành cho thằng Bình.

Phan nói đến Bình khiến Huy và

Đức im lặng. Bà mẹ Huy từ trong nhà đi ra góp chuyện. Đức vội đứng lên:

– Mời má ngồi cạnh con.

Bà già trợn mắt:

– Quỷ nè, ai má con hồi nào?

– Con rể tương lai má đây mà!

Đức kéo bằng được bà cụ ngồi xuống cạnh mình, miệng lem lém:

– Má gả cô ba cho con đi, con sẽ mỗi tuần mua vé cải lương đưa má đi coi, con kính trọng má hết mình, má muốn bắt rể con chịu liền.

Bà cụ cười mở:

– Cái cậu này thiệt kỳ, mới chưa gì đã... Nè tui nói thiệt, muốn lấy con tui phải đàn ông hoàng.

– Dạ con bỏ đánh bài, con không cờ bạc nữa.

– Đánh bài cũng được, nhưng đừng có cái lối quất ngựa truy phong tôi hổng có chịu đâu.

Phan la lên:

– Má ơi con xin lỗi má quá trời rồi, con biết ăn năn hối cải mà má cứ nhắc hoài chuyện đó.

Vợ Phan cười:

– Đó anh thấy chưa, anh bê bối má thù dai lắm.

Đức mồm năm miệng mười:

– Con sâu bỏ rầu nồi canh, con không có giống thẳng Phan đâu, con sẽ yêu thương con gái má hết mình, má

thấy con dễ thương gả một đứa rồi còn một đứa má sẽ gả nốt.

Bà la bài hãi:

– Ý cái vụ đó không được rồi, cái cậu này khôn quá!

Cả nhà cười âm ỉ, không khí vui nhộn. Bà già vui vẻ:

– Nè mai các cậu đến ăn bánh xèo nhé!

Đức hỏi:

– Có cô ba lên không má?

– Có, có cả cô ba lẫn cô tư nhưng chọn đứa nào thì một đứa thôi, tham lam hồng có được đâu.

– Dạ, má yên trí, má khỏi đăng nhật trình tìm con đâu.

Bà cụ cười. Phan lườm bạn:

– Mày trát tao đấy phải không?

– Đâu có!

– Bố mày, mày mà nói xấu tao nữa, tao gièm pha mày khỏi lấy được vợ đi.

Thấy đã muộn, Huy rủ Đức:

– Thôi mình về.

Hai người đứng dậy từ giã. Khi ra cửa, bà má vợ Phan còn dặn với:

– Mai các con nhớ đến ăn bánh xèo nhé!

Huy mừng cho hạnh phúc mới của bạn. Gần hai giờ sáng rồi, tiếng pháo vẫn nổ ran khắp nơi. Ở đô thị bóng dáng chiến tranh đã biến mất.

Huy trần trọc mãi không ngủ được. Theo như lệ thường Huy mang chiếc radio vào trong phòng, nghe một bản tin giờ chót, hoặc nghe một chương trình nhạc nào đó trước khi ngủ.

Nhưng đêm nay Huy thao thức, chàng không ngủ được. Sau xuất xi-nê, Huy lủi thủi về nhà một mình. Nhưng thằng bạn đã về quê, tìm không ra một quán cà phê cho ra hồn. Họ nghỉ tết hết. Quán Văn cũng đóng cửa, Khánh Sơn về Huế. Còn hai ngày nữa Huy cũng đi, chàng đi Đà Lạt, Huy thấy vui vui khi nghĩ đến giờ phút chờ đợi ở phi trường. Tiếng máy phóng thanh oang oang gọi hành khách sửa soạn lên lầu.

Những bộ mặt hà bá của mấy em chiêu đãi viên còn ngái ngủ. Thật ra các cô ấy muốn gọi là tiếp đãi viên hơn, cho có vẻ lịch sự, ra cái điều khỏi lẫn lộn.

Nhưng mỗi lần Huy đi máy bay, nhìn thấy cái bản mặt khó chịu và cách tiếp đãi ăn nói cấm câu của mấy con nhỏ ấy, Huy thấy còn lâu mới có thể coi họ là kẻ có học.

Ở tự nhiên tại sao Huy cứ nghĩ đến mấy cô chiêu đãi viên. Chàng tự nhủ hãy nghĩ đến chuyện khác. Mình nghĩ đến cái gì, đến những ngày sắp tới Đà Lạt. Những đôi thông, những con đường đỏ ối hoa anh đào. Đến Bích, mình đã nghĩ đến quá nhiều, Huy để mặc cho trí tưởng tượng tự do tung hoành.

Ngày mồng một tết đã qua, pháo vẫn nổ vang. Từng tràng pháo nổ trong đêm. Huy không để ý đến những tiếng nổ khó chịu đó nữa, chàng lắng tai nghe nhạc từ chiếc radio. Loại nhạc thanh phòng êm dịu, Huy ngủ thiếp đi...

Huy choàng thức giấc, chàng không nghe tiếng radio, chàng nhớ khi ngủ mình không tắt máy. Tiếng kêu rè rè, đài cúp điện chăng? Huy lần vặn nút. Chàng mới thấy đài quân đội, một điệu nhạc hành quân vang trong máy. Điệu nhạc quen thuộc Huy từng nghe trong những lần phát thanh có biến động hoặc đảo chánh. Huy nghe tiếng pháo nổ rau ở một phía mạn Thị Nghè, không phải tiếng pháo. Tiếng súng. Nhất định là tiếng súng. Một lát Huy nghe trong máy một mẫu tin văn tắt: “Đêm qua VC đã tấn công một vài cơ

sở hành chánh của ta trong Đô Thành như đài phát thanh Sài Gòn.”

Huy mở to máy hơn lắng nghe, khoảng mười phút đài phát thanh quân đội lại phát thanh một lần. Tin tức không có gì mới lạ hơn. Lại có chuyện gì xảy ra đó? Thật rầy rà.

Gần sáng Huy nghe tiếng yêu cầu đồng bào ngưng đốt pháo và không nên ra đường. Tiếng súng mỗi lúc nhiều hơn. Chàng ngồi trở dậy pha một ly cà phê ngồi uống, theo dõi đài. Trời sáng rõ, Huy mặc quần áo, có lẽ mình cần phải đi nghe tin tức. Mình không thể ở nhà. Huy mang đầy đủ giấy tờ lái xe ra khỏi cổng mọi nhà trong xóm hình như vẫn chưa biết gì.

Huy ra đầu ngõ thấy lính gác đây. Một số người hiếu kỳ đứng ngóng nhìn về mạn cuối đường. Người lính chỉ súng vào Huy:

– Đứng lại, đi đâu?

– Xin ông vui lòng cho tôi lên đài phát thanh.

Người lính xem tấm thẻ của Huy, dụi giọng:

– Tôi e ông đi không được, phía trên lính gác đây đây.

– Được ông cứ cho tôi đi qua, tôi sẽ nói với các ông kia.

Người lính trao lại cái thẻ cho Huy, vẫy tay ra hiệu cho Huy đi qua.

Huy phóng xe chạy dọc theo đường

Chi Lăng, lính gác khắp nơi. Tới đầu tòa tỉnh trưởng Gia Định lính gác ở đó cương quyết ngăn Huy. Huy đành nói:

– Ông có cách nào chỉ tôi đi vòng được không?

– Ông lên phía Ngã Năm Bình Hòa rồi vòng trở xuống.

Huy nghe theo lời chỉ dẫn của người lính, chàng đi lọt qua mấy trạm gác không đến nỗi khó khăn lắm. Huy nhìn về mạn đài phát thanh, chàng nhìn thấy khói đen bốc cao. Huy định đi dọc theo đường Bạch Đằng, đâm sang xa lộ xuống đài phát thanh, nhưng lính gác ở cầu Hàng Xanh chặn chàng lại. Người lính hét lên:

– Đi đâu vậy muốn chết sao?

Huy đưa giấy tờ ra, người lính cương quyết không xem:

– Quay lại ngay không tôi bắn.

Một vị sĩ quan mặc đồ da báo tới gần Huy ôn tồn giải thích:

– Không thể đi được lối này đâu ông, phía đầu đường đằng kia đang đánh. Ông không thấy súng nổ đó sao?

Huy giải thích lý do. Vị sĩ quan gật gù:

– Tôi có thể chỉ, cho ông một lối đi khác, ông trở lại đi lối cầu sắt bằng qua. Nguyễn bình khiên tới đài. Trên đó đã đánh xong rồi thì phải.

Huy cảm ơn vị sĩ quan. Quả nhiên Huy đi trót lọt.

Đầu đường Nguyễn bình Khiêm đội nón đồng đang làm việc ráo riết. Xe chữa lửa đậu ở đó, lính nón đồng kéo dây vào tận phía đài. Binh sĩ nhảy dù nằm ngổn ngang nghỉ ngơi. Đài phát thanh đang cháy ngùn ngụt. Huy dựng xe ở lề đường. Một số dân chúng bao quanh mấy anh chiến sĩ hỏi chuyện.

Một binh sĩ nhảy dù vừa ăn dưa hấu vừa nói chuyện:

– Xong rồi, chúng nó chết hết rồi, xác còn nằm la liệt đằng kia. Bọn tôi phải đánh suốt từ hai giờ đêm đến giờ, giết sạch không còn một mống nào hết. Đ.M. chúng nó tết nhất không để cho bà con yêu ổn ăn tết.

Lửa cháy rất mặt, Huy phải chạy men theo hàng hiên đối diện đài phát

thanh đổ sang đầu đường bên kia. Bỗng có tiếng gọi

– Huy Huy, mày đi đâu đó?

Huy quay lại, Phan oai phong trong bộ đồ trận, hấn chống khẩu súng AR16 xuống đất kéo lê lệt sệt đi lại phía Huy.

– Xong rồi chúng nó chết cả rồi, mẹ mệ không chịu được mày làm cách nào bò đến đây?

– Thì tao len lỏi riết cũng tới, tình hình ra sao?

Phan lắc đầu:

– Thật quả tao không biết mẹ gì hết, chiều hôm qua tao về tiểu đoàn rồi đi hành quân ven đô. Hai giờ đêm được tin VC tấn công ở đây, tiểu đoàn kéo về đánh.

Đánh suốt một đêm, đến sáng hôm nay mới thanh toán hết, đài phát thanh cháy mảy thấy đó.

Phan kéo Huy đi:

– Ra đây xem xác VC.

Huy đi theo Phan, xác VC được kéo ra để một đồng ngay bên cạnh đài phát thanh. Những vũng máu đã đông đặc, có thằng bị đạn mất hẳn nửa cái đầu, Huy nhắm đếm, mười đứa. Tất cả đều còn trẻ. ở tay áo thằng nào cũng buộc một mảnh vải đỏ. Phan nói

– Còn một số nữa chết cháy trong đài. Nguy hiểm nhất là số VC núp trên mấy cao ốc xung quanh đài bắn xuống.

– Thanh toán hết chưa?

– Có lẽ hết rồi, nếu còn thằng nào

cũng không dám ra mặt, lính tao đang truy nã.

Đài phát thanh cháy mỗi lúc một dữ dội hơn. Một số đông dân chúng đứng ở đầu đường lấp ló nhìn vào. Phan kéo bạn đi:

– Hiện đang đánh ở xa lộ, mày biết tin từ bao giờ?

– Ngay trong sáng sớm nay, tao nghe đài.

Phan lắc đầu:

– Bắt buộc phải thiêu hủy chúng nó, ghê gớm thật. Lính tạo xung phong ba bốn đợt mới leo được qua cửa sổ. Một thằng đứng ở đó liệng lựu đạn như điên. Cái thằng mất nửa cái đầu ấy chính đạn tao bắn. AK 50 của chúng

nó lợi hại lắm. Khó nhất là khi tụi tao xung phong lên cầu thang chúng nó tử thủ.

Nhìn về mặt nhọc của bạn, Huy hỏi:

– Từ sáng đến giờ mày ăn uống gì chưa?

– Ăn uống mẹ gì, phần lo đánh nhau phần lo vợ con ở nhà. Lát mày về qua nhà tao thử xem.

Huy kéo bạn đi:

– Mày ra đây kiếm cái gì ăn bậy bạ đỡ lòng. Một hàng hủ tiếu mở cửa he hé.

Phan đẩy cửa vào:

– Có hủ tiếu không?

Gã ba tàu nhìn cái lon đại úy của hẳn, gật đầu lia lịa:

– Dạ có lại úy, ngộ pán ủng hộ anh em chiến sĩ mà, ngộ không lái tiền.

Phan cười:

– Không cần nhà anh ủng hộ, bán đi, có cà phê không?

– Có chứ!

Gã ba Tàu vừa làm hủ tít vừa góp chuyện:

– Thấy người chết ngộ ớn quá, lêm qua súng bắn quá xá ngộ ngán quá, ngộ chui xuống gầm giường nằm.

Phan pha trò hỏi:

– Có nằm với vợ không?

– Có chứ, cả con nữa, chà thằng nhỏ sợ quá, nó khóc suốt đêm, nó lái cả ra quần.

Huy phì cười vì lối nói chuyện lú lo của gã ba Tàu. Khi mang hai tô hủ tíu mì ra, Huy không thể nào ăn được, chàng lợm giọng khi nghĩ đến mấy xác chết.

Phan ăn hết loáng tô hủ tíu. Hắn nhìn Huy:

– Mà không ăn à?

Huy lắc đầu:

– Nghĩ đến mấy xác chết tao ghê quá!

Phan bê luôn tô hủ tíu của Huy sang phía mình:

– Để tao ăn cho, mẹ đánh nhau mà như mày chỉ có nước chết đói.

Huy đành gọi một ly cà phê sữa.
Ăn xong Phan ân cần nhờ bạn.

– Tao bận lắm, vậy mày chạy qua chạy lại nhà tao nhé, nếu có phải chạy tản cư đi đâu tao nhờ mày. Nói với vợ tao, tao không chắc đã về nhà luôn được.

Huy lo lắng hỏi:

– Tình trạng này rồi đi đến đâu?

– Tao cũng không biết đến đâu hết, tao nghe nói bọn VC đánh toàn diện trên lãnh thổ Việt Nam.

– Tao tưởng chỉ có khủng bố một vài nơi.

– Mới đầu tao cũng nghĩ thế. Lát tao phải chạy đi coi lung tung mới được.

Huy buồn bã:

– Không còn hy vọng gì nữa, đánh nhau to mắt.

Huy từ giã bạn, chàng chạy thẳng lên ngã tứ Hàng Xanh. Hai bên đang bắn nhau, Huy nhìn thấy một xác chết nằm ngay ven đường. Một tên lính Việt Cộng mặc quần xà lỏn đi chân đất. Hắn nằm chết khơi khơi, nét mặt bình thản. Huy chỉ nhìn thấy một vết thương nơi tay. Vết thương rách nát đặc máu, cổ tay y có buộc một sợi dây thừng hình như để đồng bọn kéo đi.

Người lính Biệt Động Quân đứng gần đó nói:

– Đêm hôm qua khi bỏ chạy, chúng nó kéo theo thằng này đến đây thì bỏ. Phía trên kia nhiều xác lắm.

Người hiếu kỳ từ các nhà ven xa lộ chạy ra coi. Họ bàn tán về cái xác tên VC:

– Thằng nào cũng cột ngang bụng một cái dây, khi chết hoặc bị thương đồng bọn chúng cứ việc cột vô cổ lôi đi cho tiện.

Một người đàn bà tò mò hỏi:

– Nè sao thằng này có mỗi một vết đạn ở tay mà lại chết?

Người lính Biệt động quân nói:

– Còn vết thương ở bụng nữa.

Anh ta lật vạt áo xác chết lên. Ngay

đúng giữa rốn một lỗ đạn nữa, máu đang xù lên có bọt. Mấy con ruồi bay vo ve. Một người đàn bà nói:

– Ngộ há, ai bắn mà tài, đúng ngay lỗ rốn, có lẽ viên đạn này làm thẳng cha củ tỏi luôn.

Mấy người đàn bà lắc đầu

– Nó còn trẻ quá, mười chín hai mươi là cùng.

Một người đàn bà nhìn thật kỹ vào khuôn mặt xám ngoét của xác chết:

– Không, không tới, mười sáu mười bảy thôi.

– Ủa chỉ vậy thôi mấy xác ở trên kia cũng trẻ vậy đó.

Một người chép miệng:

– Không biết con cái nhà ai, phải chi nó lớn lao có chết cũng mặc xác, chết khốn khổ mà trẻ tuổi như vậy mình thấy mũi lòng. Nó đại như thằng Hai nhà tôi. Con nít con nói mà chúng cũng dụ dỗ đi giết người thiệt là bất nhân, vô nhân đạo.

Súng phía hàng Xanh nổ rất đạn bay qua đầu chiu chiu.

Đám người hiếu kỳ lại toan đổ xô về phía tiếng súng, nhưng bị lính cản lại:

– Quay lại hết, các người muốn chết sao, bọn VC đông lắm.

– Bọn VC ở đâu?

Người lính chỉ tay vào xóm hàng Xanh:

– Trong đó, dài dài theo mấy căn nhà vào mấy cụm dừa nước. Chúng nó không cho dân ra nên mình đánh khó quá. Đánh suốt từ đêm hôm qua mà bây giờ vẫn chưa tấn công vào vì sợ chết oan dân.

Một chiếc máy bay trực thăng lượn vè vè trên đầu. Nó lượn vòng trên khu hàng Xanh mà không dám bắn. Một số dân chúng chạy thoát lếch thếch xách theo quần áo, đám người hiếu kỳ bu đến hỏi:

– Các ông các bà ở trong hàng Xanh ra đó à?

Người đàn bà dắt theo hai đứa nhỏ ném bọc quần áo xuống lề đường đứng thở:

– Chúng nó đông quá, không biết chúng nó vô lúc nào mà đông quá, toàn bọn con nít không hà. Chồng tôi còn kẹt trong chùa ra được, không biết ảnh sống chết ra sao. Ai mà dè mồng một mùng hai tết đánh bắt tử như vậy chứ.

Súng nổ chát chúa, bọn người hiếu kỳ dạt xuống lề đường. Khu hàng Xanh bốc cháy, khói đen mịt mù. Một tên nữ Việt Cộng bị bắt điệu ra, ả còn quá trẻ, khoảng 16 tuổi. Mắt bị bịt kín bằng một miếng vải đen tay bị trói giật cánh khuỷu ra sau lưng. ả bị đẩy ngồi xuống mô đất. Người lính Biệt Động Quân đứng cạnh.

– Việt cộng hả chú!

– Dạ VC đó bác.

– Bắt được nó ở đâu vậy?

– Nó trốn dưới sàn nhà dân, người ta tố cáo chúng tôi tới điệu ra.

– To gan thật!

Huy lên xe, chàng đi ngược lên Sài Gòn, đâu đâu cũng có lính gác đầy đường. Một số đồng bào ra đường vẫn chưa biết xảy ra biến cố, họ mặc quần áo đẹp toan đi chơi.

Súng vẫn nổ, hình như súng nổ nhiều nơi.

Huy vào một quán cà phê ngồi nghe tin tức. Nhiều nguồn tin trái ngược nhau. Một người đàn ông ra vẻ thông thạo tình thế nói với đám người bu quanh:

– Phá hoại sơ sơ thôi, mai yên ngay mà!

– Trời ơi, đất này mà anh biểu phá hoại sơ sơ, đánh nhau lung tung khắp nơi, anh đi đến đâu mà biết, tôi đi coi suốt từ sáng đến giờ nè.

– Mà yên trí đi, không kéo dài lâu đâu.

– Giới nghiêm hai mươi bốn tiếng trên hai mươi bốn tiếng chính phủ tuyên bố tình trạng khẩn trương nè.

– Thì cũng phải làm vậy cho ra vẻ xôm trò chứ.

Gã thanh niên chửi thề:

– Mẹ, anh thì lúc nào cũng bình chân như vại. Hồi nãy tôi nghe đài phát thanh nói VC đánh khắp năm mươi tám tỉnh lặn, chúng tổng tấn công,

Người đàn ông hỏi dồn:

– Thiệt không mà?

– Đai phát thanh nói mà.

Người đàn ông chắc chắc lưỡi:

– Chà vậy coi không được rồi đó.

Huy nghĩ đến vợ con Phan, chàng lấy xe chạy xuống mạn Phú Thọ. Nhưng chàng không thể nào đi lọt qua. Phía đó cũng đang đánh nhau. Huy nghĩ đến chuyến đi của mình ngày mai. Chắc phải hủy bỏ.

* * *

Tiếng súng nổ ran. Hỏa châu thả sáng rực như ban ngày. Huy nằm trên ghế bố ngựa mặt lên nhìn trời. Chàng đặt chiếc radio trên bụng. Toàn là quân

nhạc, những bản tin tức thật hiếm hoi. Huy muốn đập phứt chiếc radio đi cho rồi.

Chiến tranh đã thật sự tới với đô thành ba ngày. Căn nhà Huy ở không lấy gì làm an toàn, chúng có thể đến xóm này bất cứ lúc nào. Như khu Nguyễn Huệ, gần xóm Huy.

Huy lắng nghe tiếng súng. Ba ngày hôm nay chàng đã quá quen thuộc với âm thanh này. Huy thấy dừng dừng, kệ muốn đến đâu thì đến. Huy uể oải đứng dậy đi vào nhà. Chàng ngồi trước bàn viết, chàng thấy đầu óc mình rỗng tuếch. Chàng giở cuốn sổ màu đỏ, ở đó chàng thường ghi lại tất cả những ý nghĩ thầm kín nhất của mình. Những lời nói riêng với Bích. Những dòng chữ còn đó. Đáng lẽ ra Huy lên Đà Lạt từ ngày

hôm qua. Không khí này, thời thế này rồi sẽ đi đến đâu? Huy gục đầu lên vòng tay. Chàng nghe xung quanh có tiếng muỗi vo ve... Ngoài cửa sổ hỏa châu đã tắt đêm tối đen, không một tiếng súng. Không khí ngột ngạt một cách dễ sợ. Bây giờ xung quanh Huy chẳng còn ai. Chàng nghĩ thế. Những người bạn đều ở xa, chúng nó không biết ra sao? Huế tràn ngập VC. Đà Lạt địch tràn vào khu Hòa Bình. Bích ra sao? Huy nghĩ đến người yêu, đến dáng bé bỏng của nàng. Những chiều mưa bụi giăng mờ thành phố Đà Lạt. Huy như nhìn thấy bóng dáng mình thọc tay vào túi áo blouson lăm lăm đi trên những con đường của thành phố ấy. Bây giờ thì Huy như một kẻ bàng quan nhìn về kỷ niệm. Chàng trở nên lì lợm. Chàng không còn muốn nghĩ gì. Chiếc radio lại nheo nhéo loan

tin chiến sự. Quân ta đã hoàn toàn làm chủ tình hình trong khu tứ giác Phan Thanh Giản, Nguyễn thiện Thuật, Lý thái Tổ, Phan đình Phùng. Trước khi rút lui địch phóng hỏa đốt nhà đồng bào để dễ bề tẩu thoát.

* * *

Huy dừng xe lại trước người lính Thủy quân lục chiến:

– Thưa ông tôi có thể vào trong xóm được không, tôi vào thăm một người bà con.

Người lính nhìn Huy bằng con mắt mệt mỏi gật đầu:

– Ông vào đi, vào coi xem nhà cửa bà con có sao không? An ninh rồi, sáng

hôm qua hạ nốt tên VC cuối cùng.

Huy dựng xe ngoài đường đi bộ vào xóm. Khi đi qua đây, Huy chợt nghĩ đến nhà Dương, vợ con hắt. Tiện mình ghé qua xem sao? Dương không là bạn thân với Huy. Nhưng không quan trọng gì điều đó, mình cứ thăm xem ai còn ai mất trong trận chiến vô lý này.

Huy đi sâu vào trong xóm, Hay chỉ cần nói sơ với mấy người lính gác, những toán quân vẫn vào lục soát từng nhà. Một vài xác VC nằm chết gục bên lối đi. Súng đã bị lấy mất Những con ruồi bu kín vết thương đã thối đen, lỗ thủng sâu hoắm rỉ nước vàng. Trong ba ngày hôm nay Huy đã nhìn thấy quá nhiều xác chết. Không một cái chết nào giống cái chết nào.

Vừa bước chân vào nhà Dương, Huy dừng lại, một xác VC chết gục vắt qua bờ tường. Hai tay hằn thổng xuống, đu đưa, tóc, mái tóc còn xanh lất phất bay trước gió.

Huy nhìn thấy một lỗ hồng lớn ở lưng hắn. Huy bịt mũi lại vì mùi hôi khắm khắm xông lên, Những chiếc xương sườn gãy trời lên. Tim gan phèo phổi bay vung vãi ra sân. Căn nhà của Dương chỉ chút vết đạn.

Một người lính cầm AR 16 đi tới, anh ta nhìn Huy rồi nhìn xác chết. Anh vỗ vỗ vào bằng súng:

– Tôi bắn đó, nó đấu súng với tôi, tôi nấp ở lùm tre kia, nó sau bức tường này. Nó nhận ra tôi quét hàng bằng AK 50. Nó bắn bừa bãi, tôi biết tên này chưa

có kinh nghiệm chiến đấu. Tôi lừa nó để cho mỗi một phát ngay giữa ngực. Đạn phá ra sau lưng, phá lấu tan tành xú quách.

Huy mời người quân nhân một điều thuốc lá:

– Ông lừa cách nào?

– Nó bắn rất quá, mà tôi thì không chiếm được lợi điểm, Sau một băng đạn của nó tôi hét lên: “Chết tôi rồi”. Cu cậu tưởng tôi trúng đạn nhô hẳn người lên khỏi bức tường ngó về phía tôi. Lúc đó hỏa châu phụt sáng, tôi nhắm cho kỹ để một phát cái búp. Cu cậu gục luôn, và nằm chết như thế này.

Người quân nhân cúi xuống nắm tóc xác chết kéo lên:

– Ông nhìn mặt nó, nhóc con, tôi mà chịu chết dưới tay thằng chỉ đáng tuổi con mình sao.

Người quân nhân chửi thề:

– Đ.M trong mười năm lính chưa trận nào tôi đánh với nhiều con nít như trận này. Toàn một loại ngu xuẩn. Ở trong kia còn mấy xác nữa, cũng cỡ tuổi thằng này. Tôi không hiểu tại sao toàn bọn chưa ráo máu đầu mà tàn ác lì lợm đến thế.

Người quân nhân như chợt nhớ ra hỏi Huy:

– Nhà ông đây hả?

– Nhà bà con!

– Họ đi hết rồi.

Huy bước vào cổng, một bà già từ trong nhà bước ra, Huy nhận ra bà giúp việc cho vợ chồng Dương. Huy lên tiếng hỏi:

– Ông bà Dương đâu?

Bà già nhìn sững Huy, đôi mắt bà như kẻ mất hồn:

– Đi hết rồi!

– Đi đâu?

– Không biết chỉ còn mình tôi ở lại.

– Tại sao ở lại?

– Tôi chạy không nổi.

Bà già chỉ xác chết:

– Mấy thằng kia giữ tôi ở lại, kêu tôi là má rồi bắt tôi nấu cơm cho chúng

ăn, bây giờ thì chúng chết hết rồi.

– Khi đánh nhau bà nằm ở đâu?

– Dưới bếp!

Bà đưa tay lên day day vào lỗ tai:

– Tại tôi hãy còn ù!

Huy đi vòng quanh sân, xác VC nằm rải rác, những vết máu đông đặc. Bà già chép miệng:

– Tôi lại quét dọn mệt, kỳ cục hết sức, đương ở đâu vác xác lại đây chịu chết không biết con cái nhà ai. Chúng nó còn trẻ quá ông thấy không?

– Mới hôm qua chúng nó còn ăn cơm, còn cười, còn nói với tôi. Cái thằng võ lồng ngực kia khoái ăn thịt kho. Nó ao ước khi nào ra trận chỉ cần

nước thịt kho để chấm cơm vắt cũng là nhất rồi. Ông à, không biết chúng từ đâu tới đây. Chúng nó nói ở xa lắm, tận ngoài bắc lặn, chúng nó phải đi hết sáu tháng mới tới đây. Tôi nói dữ vậy. Nó nói vượt rừng vượt núi vô đây khổ lắm má ơi. Tôi hỏi vô làm chi vậy? Nó nói vô đây giải phóng miền nam. Tôi lại nói bộ ở ngoài sung sướng lắm sao? Nó lắc đầu khổ lắm.

Bà già nhìn xác chết tan nát:

– Trong bọn có thằng này là dễ thương nhất, buổi tối nó bắt tôi mở máy ti-vi cho nó coi. Nó nói bộ trong này nhà nào cũng có xi-nê chiếu trong tủ sao? Tôi nói thiếu gì ông.

Bà già lại đi tới cái xác bể đầu ở cuối sân:

– Tòì ghét thằng này nhất, tôi nói chuyện với mấy thằng kia nó không cho, nó nói tôi phản động rồi hăm bắn tôi.

– Tại sao nó lại hăm bắn bà?

– Nó hỏi mấy người con, tôi nói ba, hai trai một gái. Nó hỏi hai người con trai làm gì? Tôi nói hai con trai đi lính nhảy dù, con gái tôi lấy chồng đi lính biệt động quân. Mình có gì nói nấy phải không ông, vậy mà thằng này kêu tôi phản động đòi bắn. Chu choa không nhờ mấy thằng nhỏ kia thì tôi chết ngắc rồi.

– Mấy thằng kia can hả?

– Nhất là thằng nhỏ, nó năn nỉ mãi nó nói khôn lắm nó biểu rằng để tôi sống để nấu cơm cho chúng nó ăn.

– Rồi nó tha bà ngay?

– Cái thằng bể đầu chỉ vào mặt tôi nói cho nhà bà sống tạm mấy bữa nữa, cách mạng thành công nhân dân sẽ xử bà. Ôi thôi thằng đó nói nhiều quá tôi không hiểu gì ráo. Kể đó nó đập vỡ cái ti-vi, cái la-dô, nó cấm bọn kia nói chuyện với tôi. Đừng nghe tuyên truyền của con mẹ phản động.

Bà già nhìn cái xác dè bủ.

– Chết cũng đáng, tôi khoái đạn bắn bể cái họng hơn là bắn bể cái đầu.

Bà già đi đi lại lại, bà hít hít:

– Có mùi hôi rồi, bao giờ thì người ta dẹp những của nợ này đi hả ông?

– Không biết!

Bà già căn nhà:

– Để đây hoài đâu có được hồi thối quá. Không biết con cái nhà ai ngu dại quá mang thân vào chỗ chết. Chúng nó là lính VC phải không ông?

– Dạ!

– Chết như vậy có được lãnh tiền tử tuất như bên quốc gia mình không hả?

Huy phì cười vì những lời lẽ ngớ ngẩn của bà già. Chàng bỏ vào trong nhà, căn nhà chi chít vết đạn, đồ đạc đồ xiềng liềng. Bức hình vợ chồng Dương và đứa con treo trên tường bị bắn nát. Bà già sống sót trong căn nhà, như một phép lạ. Bà lui cui dọn dẹp:

– Cậu mợ Dương lại tổn tiền rồi,

sửa chữa lại cũng khá bộn của. Tôi tiếc cái ti-vi, có cái đó tối coi cái lương đỡ buồn.

Huy từ giã bà già, bà ta gọi giật lại:

– Nè, cậu có tiền không?

– Bà cần tiền?

– Không có tiền làm sao mà sống, gạo, thức ăn hết ráo rồi, mấy tháng ác ôn này ăn hết.

– Chúng nó ăn khỏe như trâu. Hôm đầu chúng có mang theo cơm vắt, nó thấy tôi nấu cơm ngon quá nó bỏ cơm vắt ăn cơm với tôi. Đồ vô ơn, nó còn nói ăn cơm phản động vậy mà cũng ngon. Cái thằng bể đầu thì nói ăn cơm cho bỏ ghét.

Huy đưa cho bà trăm đồng:

– Bà cầm tạm đi!

* * *

– Tha mày, nói dễ nghe quá vậy!

Một người khác chỉ vào mặt hắn:

– Chính thằng này bắn đại liên!

– Dạ không, thằng bắn đại liên chết rồi, con chỉ bắn AK 50.

Một người trung sĩ đi lại, mấy người lính báo cáo:

– Tù binh trung sĩ à!

Người trung sĩ nhìn từ đầu đến chân hắn:

– Bắt được nó ở đâu?

– Trốn trong cầu tiêu.

Người trung sĩ ra lệnh:

– Lột áo nó ra!

Mấy người lính y lệnh, người trung sĩ nhìn vào tay hắn:

– Mày chì lắm mà, mày xâm mình “sinh bắc tử nam”.

Gã tù binh cúi gục đầu, người trung sĩ hất mặt hắn lên, đôi mắt hắn đăm lẹ:

– Mày khóc, mày dám xâm mình mà khóc.

Gã tù binh nghẹn ngào:

– Tôi không biết gì hết, người ta bắt tôi xâm người ta nói về thành để giải phóng.

Bọn lính cười ồ. Người trung sĩ nét mặt dịu lại:

– Mày yên tâm, chúng tao không giết tù binh đâu, vả lại mày còn nhỏ quá. Mày có nghe thấy chúng tao kêu gọi ra hàng đêm qua không?

Gã tù binh gật đầu, đôi mắt hần vẫn chưa hết sợ sệt. Người trung sĩ gằn giọng:

– Tại sao mày không ra hàng?

– Tôi sợ!

– Sợ cái gì?

– Thằng chính trị viên hăm thằng nào mà có ý đầu hàng thì sẽ bị bắn chết.

Người trung sĩ thở phào. Ông ta quay lại hỏi mấy người lính:

– Chúng mày lục soát ở trong kia cho kỹ, chắc còn nhiều thằng trốn đâu

đó. Mà biết còn thằng nào nữa không?

Người trung sĩ quay hỏi gã tù binh, gã tù binh lắc đầu:

– Nhà khác tôi không biết nhưng chỗ nhà mà tôi đóng chúng nó chết hết. kể cả thằng đại đội trưởng lẫn thằng chính trị viên.

Người lính đã lên qui lát súng hăm he:

– Mà nói lão tao bắn bể gáo.

Gã tù binh run lập cập:

– Dạ tôi xin thể.

Người lính cười khẩy:

– Chúng mày thể, thể mà còn đi đánh lén. Đ.M đánh nhau với con nít bực hết sức.

Người trung sĩ ra lệnh:

– Bịt mắt nó lại, đưa nó ra ngoài xe giao lại cho cấp trên định đoạt.

Gã tù binh bị bịt mắt bằng một mảnh vải, gã xiêu vẹo giữa hai người lính. Huy thần thờ đi, chàng bước chân mình nặng nề hơn. Với những cảnh chàng đã nhìn thấy. Huy nghĩ về cuộc chiến này. Huy nhìn thấy khói ngút cao mạn Chợ Lớn. Những chiếc máy bay trực thăng nhào lộn hàng tấn bom đạn đang trút xuống. Chiều rồi đấy. Mạn Phú Thọ vẫn còn đang đánh lảng, Huy phóng xe chạy về hướng đó. Chàng nghe tiếng bom đạn rõ hơn. Người chạy tản cư nườm rượp lên mạn Sài Gòn. Chiếc xe ba bánh chở đầy con nít cầm cờ hồng thập tự uể oải đi, phía

sau được làm nền bằng cảnh ngút khói.
Bầu trời tối hẩn lại.

Huy càng đi sâu vào mạn dưới, chàng càng nhìn thấy người tản cư đông đảo hơn. Những chiếc thiết giáp M113 đi ra trận địa, những khẩu đại liên trên xe chong thẳng lên dãy nhà lầu bên đường. Người lính đội mũ sắc mặc áo giáp, tay đặt ở cò súng chăm chú nhìn lên những căn phố lầu, trông anh ta như pho tượng in trên nền trời.

Càng tới gần trận địa, Huy càng thấy không khí khó thở, những người nấp ở những góc đường nhìn về phía trước. Huy nhìn thấy một vài xác chết rải rác bên đường. Một chiếc xe Honda đổ bên đường, người thanh niên nằm sóng xoài bên cạnh, máu đóng thành vũng đông đặc, mắt anh trợn ngược.

Một tràng đạn từ trong ngõ hẻm rít lên chát chúa, mặt đường cây tung. Huy thắng gấp xe lại. Tiếng một quân nhân quát lên:

– Đi đâu? Quay lại ngay!

Anh ta chong mũi súng còn bốc khói về phía Huy, mặt anh ta sất lại:

– Quay về ngay, chúng nó đây cả dưới kia, muốn tự tử sao? Ngu như con bò.

Sau câu nói hai lần đạn từ bên đường bắn chéo cánh xẻ trước mặt Huy. Chàng đành quay xe trở lại. Chiếc thiết vận xa M113 lăm lủi đi lên, nhả đạn như mưa bắc vào dãy nhà bên đường. Toán lính nấp hồi nãy reo hò:

– Xung phong!

Họ dời chỗ nấp lao mình như điên theo chiếc xe. Huy nghe tiếng đạn réo qua đầu mình. Chàng cúi rạp người trên xe, tổng hết ga. Chiếc xe vọt lên chạy như bay về mạn ngả Bảy.

Huy vòng ra khu Nguyễn thiện Thuật. Chàng cho xe đi chậm lại, khu Nguyễn thiện Thuật thiệt hại khá nặng nề, Huy chợt nhớ đến Thu, lâu lắm chàng mới nghĩ đến người con gái ấy. Huy không còn nhìn thấy căn nhà lầu ba tầng của nhà Thu đâu nữa, căn nhà đã sụp đổ hoàn toàn. Đồng gạch vụn, những bức tường cháy dở dang.

Huy nhìn thấy những người đàn bà tóc tai rũ rượi ngơ ngác. Những đứa trẻ đứng chơ vơ trên đồng gạch vụn. Huy dựng xe bên lề đường, chàng đi vào khu nhà cháy, Thu đứng đó với mẹ, với cha

và các em. Nàng mặc chiếc quần “jean” trắng lấm lem. Thấy Huy, Thu ngược lên, đôi mắt nàng ngơ ngác, nụ cười xã giao phiến muộn:

– Anh đấy à?

Huy nhìn căn nhà đổ nát:

– Anh chia buồn với Thu.

Thu khẽ nhếch mép cười:

– Nên chia buồn với tất cả mọi người. Căn nhà anh có sao không?

– Hiện giờ thì yên ổn, nhưng chưa biết được sẽ bị cháy lúc nào.

Thu đứng lên một bức tường đổ:

– Đúng chỗ này là căn phòng của em đây...

Nàng cười nhạt:

– Bây giờ thì không còn gì hết. em cũng không còn thiết gì cả, chán đời rồi.

Nàng bỗng nhìn sâu vào mắt Huy:

– Anh hiện giờ là kẻ may mắn nhất trong vụ này.

– Có chắc không?

Thu ngồi xuống bức tường hai chân nàng du đưa:

– Ủ nhỉ, có gì là chắc đâu.

Thu bình thản, nàng nhìn về phía trời ngút khơi:

– Hôm đầu thì sợ quá, nhưng bây giờ thì quen quá rồi. Lần đầu tiên em nhìn thấy chiến tranh, điều mà ai cũng

nói đến từ lâu. Bây giờ thấy tận mắt.

Tiếng nói của Thu buồn rười rượi.
Nàng khẽ thở dài:

– Mấy hôm nay chạy giặc khổ quá,
chắc sau vụ này gia đình em đi ăn mày
quá.

Nụ cười nàng nhạt nhẽo nàng nhìn
Huy:

- Anh sắp lấy vợ phải không?
- Sao em biết?
- Em vẫn theo dõi anh.

Huy ngồi xuống cạnh Thu:

– Có lẽ trong lúc này mình nói đến
chuyện đó không hợp nhưng anh xác
nhận rằng anh đã và đang nghĩ đến
chuyện đó. Nhưng hiện giờ anh chưa

biết tin tức gì của người yêu anh.

Thu cười khẽ:

– Em tưởng anh không bao giờ nghĩ đến chuyện yêu đương?

Huy nhìn vào mắt Thu:

– Anh không phải là đá!

Thu đứng dậy, nàng nói:

– Mình đi vòng quanh đây, có lẽ đây là dịp cuối cùng em đi bên anh. Em nhớ những buổi anh đưa em đi chơi, những buổi nghe nhạc. Họ đâu hết rồi anh?

– Anh không biết.

Thu im lặng, nàng nhìn ra phía trời ngút khói:

– Vẫn còn đang đánh nhau, không biết bao giờ mới yên.

Huy nhìn thấy nhiều người đàn bà lúi húi bới tìm trong đồng gạch vụn.

Mẹ thu cũng đang xếp những viên gạch sang một bên, Huy hỏi Thu:

– Bà ấy đang làm gì đó?

Thu nhìn mẹ chậm rãi nói:

– Hai ngày hôm nay bà ấy như điên điên khùng khùng, không chịu ăn uống gì hết. Bà ấy đang bới gạch tìm vàng.

– Hy vọng bà sẽ tìm thấy!

– Em cũng hy vọng như vậy!

Huy nhìn trời:

– Trời gần tối rồi đó, anh về đi.

Huy nhìn Thu thật nhanh, chàng quay lưng đi, Thu gọi nhỏ. Huy ngoái đầu lại. Thu nói:

– Chúc anh hạnh phúc!

Huy mỉm cười. Hạnh phúc, hạnh phúc giữa lúc này. Huy cúi đầu đi, chàng leo qua những bức tường đổ, những nền nhà không còn hình thù gì. Huy nghĩ đến người đàn bà đang bới gạch tìm vàng. Chàng nghĩ đến hạnh phúc của mình, giống như vậy, giống như kẻ bới gạch tìm vàng trong sự đổ nát. Và Huy thấy mệt mỏi.

Buổi chiều gió mát lồng lộng. Tiếng một chiếc phi cơ trực thăng gầm thét trên trời. Huy lẩm bẩm rồi đêm đen sẽ đến, rồi những hỏa châu sẽ xua đuổi bóng đêm. Tiếng súng thù địch nổ suốt

đêm ngày. Những người tiếp tục sống, tiếp tục chết, tiếp tục đi tìm hạnh phúc, tiếp tục bới gạch tìm vàng.

Khi Huy ra tới xe. Chàng vẫn còn nhìn thấy bà mẹ Thu lui cui kiếm tìm. Bà la hét lũ con tiếp tay. Thu cũng cúi xuống bê lên một khối gạch. Bóng nàng nhỏ bé như một chấm đen trên khu nhà cửa bị tàn phá rộng mênh mông.

– HẾT –

